Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

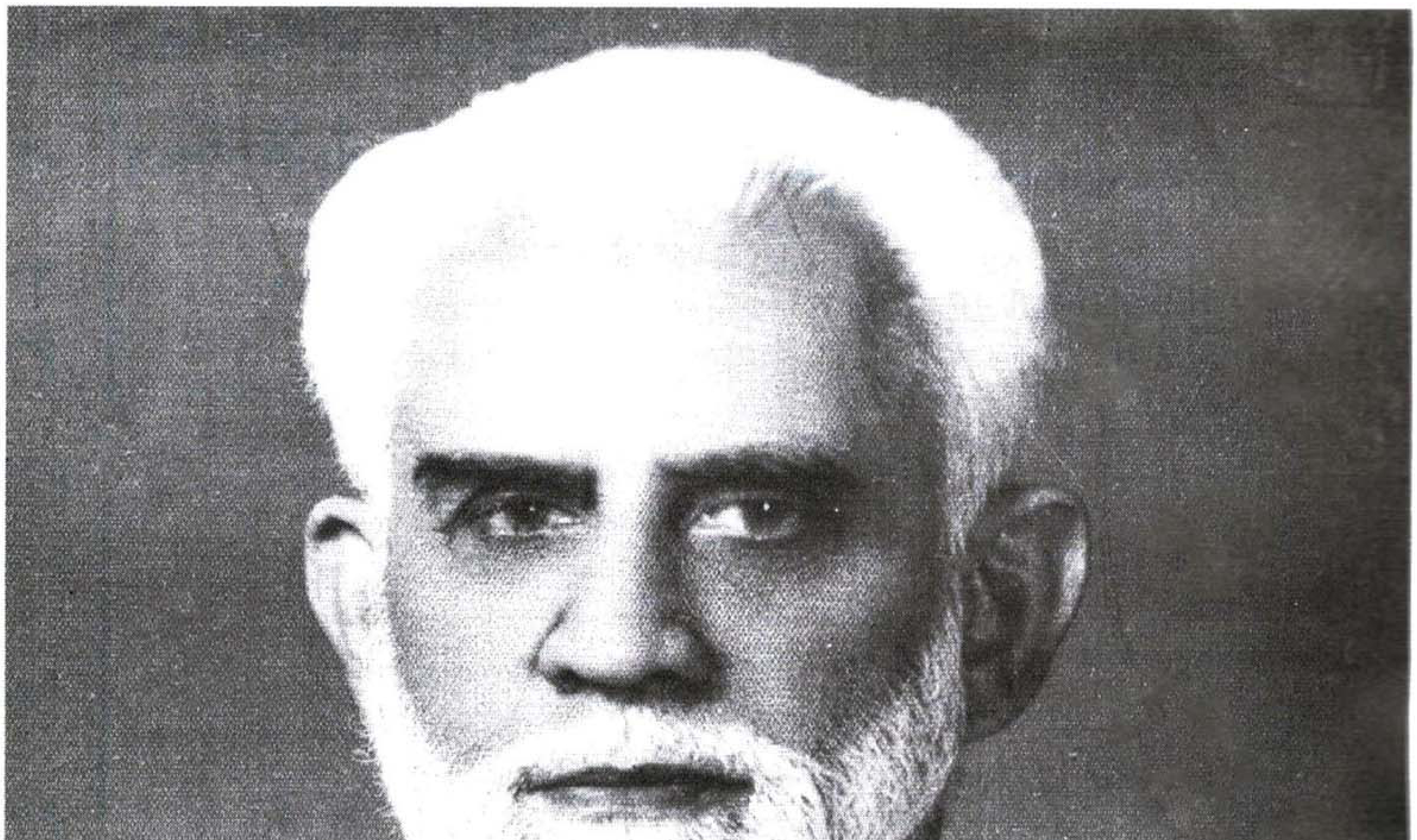

عبدالله جان مغموم

تړون

دَ هغو د ښو ښو او پاکو او ښکلو په نوم
چې کومې دَ دې دردناکو او غمناکو واقعو دَ
بیکلو په وخت زما د سترګو نه لکه ملغلرې دَ
بې واره بې اختیاره را څڅېدلې دي -

مغموم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقونه په حق د ليکوال کې محفوظ دي

د کتاب نوم ــــــــ "ارمانونه حسرتونه"

د چاپ کال ــــــــ فروري ۲۰۰۱ء

شمېر ــــــــ ۵۰۰

قيمت غير مجلد ــــــــ ۷۰/ روپۍ

قيمت مجلد ــــــــ ۱۰۰/ روپۍ

پرېس ــــــــ

کاتب ــــــــ محمد رسول پښتو اکېډمي

د موندلو درک :

۱- يونيورسټي بک اېجنسي - خيبر بازار پېښور

۲- عبدالله جان مغموم

بمعرفت پوسټ ماسټر

شاهين ټاؤن

يونيورسټي پشاور

د کور ټيليفون نمبر ۴۵۵۵۹ ع

فهرست

شمیر	عنوان	مخ
۱	عبدالله جان مغموم نبهٔ شاعر، بنهٔ ادیب او نبکلی انسان - جان محمد زلمی	۱۱
۲	ارمانونه حسرتونه (دکتاب په حقله څو خبرې) عبدالله جان مغموم	۲۰
۳	څلورمه لور	۲۲
		۲۹
۴	جبینه	۳۹
۵	حرص	۴۶
۶	شمشیر کاکا	۵۸
۷	دوه میٔنان	۶۸
۸	مقدسه هستي	۷۴
۹	سزا	۸۱
۱۰	پښېماني	۸۹
۱۱	انتقام	۹۵
۱۲	اوښکي	
۱۳	چپې	۱۰۱
۱۴	انسان او انسانیت	۱۱۰
۱۵	دوه یاران	۱۲۱
۱۶	تربور	۱۲۸
۱۷	وړه بابا	۱۳۴
۱۸	احمد	۱۴۰
۱۹	ژوند	۱۴۶

عبدالله جان مغموم

"ښه شاعر - ښه ادیب او ښکلے انسان"

(جان محمد زلمے)

عبدالله جان مغموم زه پېژنم - د ورکوالي نه ئې پېژنم زما خپل دے - زما زړه ته ډېر نژدې دے - ځکه چې ښه انسان دے خو په دې موقعه به زه د هغه د ښه سړیتوب خبرې نه کوم - د هغه د شرافت - د پښتو او د غیرت خبرې به نه کوم - ځکه چې دغه داستان ډېر اوږد دے او په دې لنډه تنګ وخت کښې دومره اوږد داستان احاطه کول ګران دي - خو دومره قدر له به اووایم چې دغه ښکلے شاعر - ادیب او ښکلے انسان په تېرو ورځو کښې ماله راغلو او راته ئې اووے لاله (زه ترې نه په عمر کښې مشر یم نو ځکه ما ته لاله وائي) دا فائل واخله دې کښې ما مختلف مضمونونه لیکلي دي دا اوګوره ډېر په غور او په فکر سره ئې اوګوره څو ورځې پس به زه راشم نو په دې حقله به مې د خپلې رائې ځنې بیا خبر کړې دې مضمونونو له ما نوم ایښے دے "ارمانونه حسرتونه" فائل ئې ماله راکړو او په خپله لاړو - خدائے شته چې فائل ته مې اوکتل نو وارمې ورته خطا شو چې دا به څنګه کوم - خو د مغموم غوندې خوږ نبي آدم ته مې انکار نه شو کولے - فائل مې ترې نه واخستو او د شپې مې ډېر

په ناڅوالۍ را وا خستو ما وے چې وعده دې کړې ده نو پوره کول به غواړي - دَ فائيل دوه پاڼې مې چې واړولې نو په دريمه پاڼه دَ اولنۍ مضمون نوم وَهٔ " څلورمه لوُر " په لوستو يې شروع اوکړه ، اولنۍ پاڼه ورپسې دويمه پاڼه او بيا دريمه پاڼه - تلم ورپسې دَ هرې پاڼې په لوستو به مې دَ زړهٔ درزارے سوا کيدو - دَ هرې کرښې په لوستو به مې ځوله نوره زياته اوچه اوچه کيده - غوږے به مې زيګ زيګ کيدو او تاسو يقين اوکړئ چې دَ قصې آخرنۍ پاڼه سرته اورسيده نو په ځان هڅوپوے نهٔ وم څو رڼې ترمې ترمې اوښکې مې دَ سترګو نه را روانې وې په مخ مې ځورې ورې بهيدې او په ګرېوان کښې مې څڅيدې - دَ دې نه پس په قصې پسې قصه - په واقعې پسې واقعه او په حادثې پسې حادثه مې اولوسته - په يو نشست کښې مې ټولې قصې اولوستې - د ټول فائل نه بُوت اووتم او هغه دروند فائيل چې زما ورته وارخطا وهٔ چې دا به څنګه ګورم هغه مې په شړا او په سلګو کښې ټکے په ټکے اولوستو - دَ هرې قصې په لوستو مې غوږے زيګ زيګ شو - هره يوه قصه يو غم لړلے غم ځپلے او غم سيزلے داستان وَهٔ - يو دَ بل نه زياته دردېدلې او په غمونو کښې لړلې وه - هره يوه قصه مې اولوسته او دَ لوستو نه پس به مې دَ غم يوه سړيکه په ټول بدن کښې خوره شوه - او سوچ به وا خستم چې دا ژوند دځنې خلقو دپاره څومره غمناک دے څومره دردېدلے او ترخ نيدلے دے -

مغموم ډېره موده ما په رپېدو اوريدلے وَهٔ - دَ هدايت خان "

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کردار کښې د "پائنده خان" په کردار کښې د "مرچکي" په کردار کښې او د پښتو هرې ډرامه کښې ما د هغه د فن او صلاحيتونو ننداره کړې وه - خو ماته دا نۀ وه معلومه چې دا هر وخت په خندا مغموم دا هر وخت خوشحاله مغموم کښې په زړۀ کښې دومره غم هم لري چې قلم ئې د اور بڅرې هم شيندلې شي - زۀ نۀ وم خبر چې د مغموم ذهن او قلم د مظلومانو انسانانو د جذباتو او احساساتو ترجماني په دې ډول هم کولې شي - ماته دا نۀ وه معلومه چې د مغموم په قلم کښې دومره زور شته چې لوستونکي هم د خپل ځان سره د احساساتو په بهير کښې بهولې شي - زما په ذهن کښې مغموم يو هر وختي خوشحاله او په خندا انسان وۀ يو داسې انسان چې نۀ د غمونو نه خبر وۀ او نۀ ئې د چا په غمونو دومره څۀ پروا وه - زما په ذهن کښې مغموم يو ښکلې رنګين شاعر او د پښتو ژبې يو منفرد طنز نګار او مزاح نګار خو وۀ، خو دې نه خدائے شته چې نۀ وم خبر چې دا په ظاهره خندا او خوشحاله مغموم په خپل زړۀ او سينه کښې د دردونو او غمونو دومره لوئے لوئے طوفانونه هم ګرځوي - د "ارمانونو حسرتونو" د سرخط لاندې ټولې ليکلې شوې قصې او واقعې چې په دې يقين سره نشۀ په غور سره اولوستې چې دا هر څۀ حقيقت دے - د "واېئ" قصې نۀ دي - دا ځکه د اکثرو داستانونو په رنګ افسانې نۀ دي - ځکه چې مغموم چې ماله د "ارمانونه حسرتونه" فائيل راکولو نو ورسره ئې راته دا وئيلي وو چې دا هر څۀ چې ما ليکلي دي نو د هرې قصې او هرې واقعې بنياد په حقيقت باندې ايښودے

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوی دی - البته هرې قصې او هرې واقعې له ما په خپلو الفاظو کښې سرشخنه کړې دي او د الفاظو جامې مې ورته اغوستولې دي -

څو ورځې پس مغموم راغلو تپوس ئې اوکړو چې قصې دې اولوستې - ما ورته وے اؤ یار او مې لوستې خو زړه درنه یو تپوس کوم چې دې لوستونکو تاسره څۀ بدکړي دي چې تا ئې دا سې په خفه کولو او زهیرولو پسې قلم راخستې دے - تا سره خو د خندا خبرې هم شته - د توقو وشتو داستانونه درسره هم شته نو په دې غمونو ډېلې ماحول کښې خو تاله پکار وُو چې پرېشانه زړونه دې خوشحاله کړے وے - او څۀ داسې قصې او واقعې دې په دې کتاب کښې راجمع کړے وے چې د لوستونکو نه د څۀ ساعت د پاره خپل غمونه او پرېشانۍ هېرې شوے وے - ما خو ټولې قصې اولوستې او د هرې قصې په لوستو مې غم سېوا او زړۀ دنګیره شو - هرې واقعې په سرو سترګو او ژړولم - او دا مې یقین دے چې هر لوستونکے به لکه زما د هرې قصې د لوستو نه پس د خپلو اوښکو د اوچولو د پاره یا د رومال او یا د څادر د پسکې نه کار اخلي نو دا کښې د لوستونکو سره زیاتے نۀ دے -؟

زما په دې اوږد بیان مغموم مُسکے غوندې شو او راته ئې اووے چې "غم او خوشحالي" ورور او خور دي نو د ورور او خور ترمنځه بې ناحقې جُدائي ولې راولئې - د خوشحالئ په خوند هغه خلق پوهېږي چې د غمونو په اغزنه لار منزل اوکړي -

د مغموم په دې دلیل باندې زۀ غلے شوم - د هر شاعر او هر ادیب خپل خپل اُصول دي - په تېر و ورځو کښې ما د مغموم صیب د شاعرۍ

کتاب "د تور او ربل تورو کمڅو خیرې" لوستلی وه. د هغې په حقله
مې څو تپوسونه په زړه کښې وو. نو دا موقعه راته موزونه ښکاره
شوه او تپوس مې ترې نه اوکړو چې مغموم صیب دا دومره موده
څو وه چې خپله د ځوانۍ شاعرۍ دې دا سې پټه ساتلې وه او
په دې آخر عمر کښې دې د ځوانۍ رباب او ټنګولو یکار څو دا وه چې دا
د ځوانۍ شاعرۍ دې په ځوانۍ کښې چاپ کړې وې او په دې عمر
کښې دې ددې عمر شاعرۍ له کتابي شکل ورکړے وے. زما د دې خبرې
په جواب کښې مغموم مسکې غوندې شو او راته یې اووے چې لاله ستا
خبره په سر سترګو منم څو زمونږ د خلقو المیه دا ده چې مونږ د مجبورو
دلاسه یو کار هم په وخت نه شو کولے. مونږ غوندې خلقو خپل ژوند
د خپلې خوښې او خپلې مرضۍ مطابق نه چرې تیر کړے دے او نه یې
تیروله شي مونږ چې د حالاتو نه مجبور شو نو خپل شپې په ورځو او
ورځې په شپو بدلوو. نو زما د ځوانۍ شاعرۍ څو به ما هله په وخت
چاپ کړې وې چې زه د رېړیو د دنیا په دل دل کښې ور یوخت شوے نه
وے. ځکه چې په رېړیو کښې زما ژوند څور وور او دا نه وانه شو
زه یو اځې د ستمو دښتانو او زلمو رنګین شاعر پاتې نه شوم بلکې
زما شخصیت په مختلفو برخو کښې په دا سې طریقې سره تقسیم شو چې
زمانه یې شاعرۍ ډیره کړه. هغه شاعرۍ چې د طالب العلمانو او زلمو یه
نوښه وه هغه شاعرۍ چې زما په هرهرڅه به زلمو او ځوانانو
ماله دومره شابیسې راکولې چې شاید اندازه یې نه وه. زما د پاره شاعري
ډیرول نا ممکنه خبره وه څو لاله! دا خلق هم عجیبه دي. یا څو به

دوئ زمانه شاعري دومره مست وو چې په واه واه بیا اوواېه په چغو سورو به ئې اسمان په سر راخستے وه - او یا چې زۀ د ډرامې د یو اهم پروګرام "جرګه" د یو اهم کردار "پائنده خان" په نامه یوه ورځ په سندرا سورجرې ته راغلم نو ځوانانو او زلمو نو پرېښوده چې بوډاګانو مې هم داسې هر کلے اوکړو چې راشه کۀ ئې ګورې - هغه چا به چې زما په مستو مستو شعرونو لاسونه پړقول اوس زۀ د "پائنده خان" په شکل کښې د هغوئې آئیډیل شوم - د انسان دا فطرت دے چې په کوم کار کښې هغه ته زیات شاباسے ملاویږي هغه کار په زیات شوق او مینې سره کوي نو ما هم شاعري هېره کړه او د ډرامې پروګرامونو ته اړم شوم - نوې نوې تجربې مې پکښې شروع کړې - نوي نوي پروګرامونه به مې لیکل - نوې نوې ډرامې او فیچرونه به مې لیکل او پېش کول -

رېډیو ته د ننوتو په وخت زۀ صرف یو شاعر وم - او چې رېډیو ته ورننوتم نو زۀ اناؤنسر هم شوم - کومپئیر هم شوم - پروډیوسر او راېټر هم شوم د ډرامو هیرو هم شوم - د هرې ډرامې د سرکردار به ما اداکولو ځکه چې ما به د هر چا نه ښه اداکولے شو - نو په دې وجه د هر ډرامه نګار به دا خواهش وه چې زما په لیکلې ډرامه کښې دې د سرکردار (د هیرو پارټ) عبدالله جان مغموم اداکوي - او د هرې ډرامې پروډیوسر به دا کوشش وه چې زۀ دې د هغه په پېش کونکې ډرامه کښې حصّه واخلم - په ډرامه کښې زما شمولیت به د ډرامې د کامیابۍ سند

کښېنې شو -

لالا! ته څو په ریډیو کښې پاتې شوې یې - تا ته د ځوانو
خلقو محنت او خوارې معلومه ده - په دغه خوارې کښې افسرانو کښې
یو مشهور نوم د قاضي احمد سعید صاحب هم دے تا ته پته ده چې
هغه په د خپل پروګرام سره څومره محنت کولو - نو دا د کال ۱۹۷۲ء خبره
ده په ۲۷ دسمبر زما واده وه (د ډولۍ ورځ وه) او په دغه ورځ
دغه قاضي احمد سعید چې هغه وخت د پښتو ډرامو انچارج وه په
سائیکل سور زمونږ کلي ته راغلو - چې ما اولیدو نو تپوس مې ترې
اوکړو چې قاضي صیب ولیمه خو صباله ده او تاسو نن ....؟ نو مسکے
غوندې شو او راته یې اووے چې او ولیمه صباله ده خو نن ما ځیګر
له "محمد بن قاسم" ډرامه نشرکیږي او ما سره تا نه بغیر بل څوک داسې
نشته چې د محمد بن قاسم پارټ سره انصاف اوکړے شي - نو ته به
مهرباني اوکړې او ما سره به لاړ شې چې ډرامه اوشي بیا به راځې - نو
ما قاضي صیب ته خپلې مجبورۍ په مخکښې کېښودې او معذرت مې ورته
وښکاره کړو - نو دا دومره اوږد بیان مې په دې یو رې اوکړو چې په
ریډیو کښې زما ژوند برخې برخې شوے وه - په مختلفو حصو کښې تقسیم
شوے وه او زما ورېډ ونګو د ریډیو د پروګرامونو په هره برخه کښې
زما آواز او ریډل غوښتل - زما کردار ادا کول یې پکښې خوښول - د
خلقو نه زما د شاعرۍ د "تور او ربل تور و کمڅو خبرې" هېرې شوې
وې او زمانه هغه مسته شاعري هغه چې د ځوانانو په جذباتو
کښې به یې زلزلې راوستې هغه رانه داسې پاتې شوه چې هرو بیا راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

را یاده نهٔ شوه -

اؤ لاله ! دا ئې لاڅهٔ کوي ، د رېډیو د عروج په زمانه کښې چې د هوا په چپو صرف د رېډیو بادشاهي وه - چې لاټیلیویژن د پاکستان په مزکه قدم نهٔ وُ ایښودلے - په دغه وخت کښې زهٔ د هدایت خان او پائنده خان د کردارونو نه علاوه د ریډیائي ژوند یو بل اهم دور کښې داخل شوم - په دې دور کښې ما هغه مقصد ترلاسه کړو چې کوم د ریډیو په نشریاتو کښې یو نوے مثال قائم کړو د یو نوي باب اضافه ئې پکښې اوکړه - په دې دور کښې زهٔ اورېډیو نکو ته د یو نوي پروګرام "څوابدهٔ تراخهٔ" او د یو نوي توم "سرچکي" سره مخامخ شوم - اؤ لاله زما په ریډیائي ژوند کښې زما دپاره دا یو "ځلنده" دور وهٔ ، یو داسې دور چې ما پکښې د پښتنو قام او پښتني معاشرې هغه خدمت اوکړو چې کوم به شائد چې ما د شعرونو په ژبه نهٔ وے کړے شوے - او ځکه څو چې زهٔ خپل د رېډیو په سهٔ کاله ژوند یو سرسري نظر واچوم نو "د خوبږ و ترخو" د پروګرام په تخلیق او د "مرچکي" په کردار فخر محسوسوم - "څوابدهٔ تراخهٔ" یو داسې اصلاحي پروګرام وهٔ او "مرچکے" د دغه اصلاحي پروګرام داسې کردار وهٔ چې کهٔ یو څوا ته به ئې خلق تهول عمر یاد ساتي نو بل څوا ته به د ادب او د نشریاتو په دنیا کښې زما نوم هم تهول عمر ژوندے وي -

نو لاله د ریډیو په دې دومره ناوزګاره او ګنجې لکه ژوند کښې کټې ما د اولني دورنه علاوه په بل دور کښې هم شاعري کولے شوه ؟

ما سره کښې وخت وه؟ زه کښې په بې شمېره ځایه تقسیم شوے نه ووم.؟
نو په داسې حالاتو کښې تاسو زما د دویم دور د شاعرۍ طمعه زمانه
ولې کوئ؟

ما چې د مغموم بیان واؤرېدو نو دا خبره مې اومنله چې واقعي
چې د ریډیو په دومره تاوزکاره ژوند کښې د مغموم نه د دویم دور
او دریم دور د شاعرۍ طمعه کول زیاتے دے. زه دا منم چې مغموم د
ریډیو په ژوند کښې ډېر نه هېرېدونکي کارونه او کردارونه ادا کړي
دي لکه "خوابده تراخه" او "سرچکے" به تر ټول عمر د خلقو یاد وي -
او د مغموم نوم به په عزت او احترام سره اخلي -

(زلمے)

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ارمانونه حسرتونه"

(د کتاب په حقله څو خبرې)

دا زما د هغه کتاب نوم دے چې په شروع کښې ورله ما د ستر شاعر صابر شاه صابر په خوښه "یادونه یادګارونه" نوم ایښودلے وُ، خو دیو ملګري د خط په بنیاد چې دا نوم زما مرحوم پلار د خپل کتاب د پاره خوښ کړے وُه او نن صبا د طباعت د مختلفو مرحلو نه تېرېدے تېرېږي نو ما مجبوراً خپل کتاب له د "یادونه یادګارونه" په ځائے "ارمانونه حسرتونه" نوم خوښ کړو. "ارمانونه حسرتونه" زما د هغو مضمونو مجموعه ده چې کوم ما د خپل ریډیائي پروګرام "خواږهٔ تراخهٔ" د پاره وخت په وخت لیکلي وو. او دا مې خیال وُ چې دا به په خپل آواز اورېدونکو ته پېش کوم او هغه درد او تحریکې کومې چې د دې قصو، واقعو او حادثو د اورېدو یاد لیکلو په وخت زما زړهٔ ته رسېدلي وې هغه به د خپل درد بهدلي آواز په ذریعه د خپلو اورېدونکو زړونو ته ورښکته کوم او ښکې چې د دې واقعو د لیکلو په وخت زما د سترګو نه لکه سیلاب بهېدلي وې هم هغه رنګ د رنو او ترمو ترمو اوښکو یو سیلاب به د خپلو اورېدونکو د سترګو نه داروانوُم. خو زما دا ارمان پوره نهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو نه مې د خپل زخمي زړه حال او رېدونکو ته او وېلے شو
او نه مې په دې غم کښې هغوئي د ځان سره شریک کړے شول -
خو زړه د خپل خدا ئے نه دا طمعه لرم چې که لوستونکي د دې کتاب
هره واقعه په غور او سره سینه اولولي نو هم هغه تاؤ به محسوس
کړي کوم چې ما محسوس کړے وُ - دهرې واقعې په لوستوئې که دَ
اوښکو لړیه دَ سترکو نه را روانه نه شوه نو بیا زړه سلامته - زما
د مضمونونو - واقعو او حادثو دې مجموعې له زړه د افسانو نوم
نه ورکوم کېدے شي چې په دې کښې اکثرې واقعې د افسانې دفن په
تله پوره او نه خېژي دا مضمونونه ما دَ رېډیو د اورېدونکو
د پاره خاص دَ رېډیو په ټیکنیک لیکلي دي - نو ځکه زړه دا نه شم
وېلے چې " ارمانونه حسرتونه " کښې دَ افسانو مجموعه ده - په
دې کښې به افسانې هم وي - په دې کښې به قصې - حادثې او
واقعې هم وي - خو یوه خبره زړه تاسو ته په دې یقین سره
کوم چې دا هرڅه لکه دَ افسانو په رنګ صرف افسانې نه دي
بلکه دا هرڅه چې ما لیکلي دي دا ټولي داسې واقعې دي چې بنیادئې
په حقیقت باندې ایښودے شوے دے - دا دشتیا ، قِصې مې
را جمع کړي دي - کتابي شکل مې ورله ورکړے دے او نوم مې ورله
" ارمانونه حسرتونه " ایښودلے دے او اوس ئې په دې دعا
تاسو ته وړاندې کوم چې تاسو ئې په خپله هم اولولئ
زنانه او ماشومان دې هم اولولي - زړه د خپل خدائے نه دا طمعه لرم
چې هر لوستونکے به ترې نه د خپل خوښه ډکه کړي - انشاءالله -

عبدالله جان مغموم

څلورمه لور

بېګاه د زرغون د دوو مياشتو ماشومه لور آخر مړه شوه خدای
دې او بخښي .... خو يقيناً چې خدای به بخښلې وي ځکه چې د دوو مياشتو
د ماشوم د ننه بخښلو هډو سوال نه پيدا کېږي .... او داسې ماشومه -
داسې تنکۍ کلۍ چې چا ته په دنيا کښې د سترګو د غړولو سره سم د ستي د
نفرت په نظر او کتې شول .... د چا په پېدا ګښ چې د زرغون مور خپلې انږور
له په خوله کښې د پېغور پېتقونه وراومندل او د چا په پېدا ګښ چې
د زرغون تېر په سرو سترګو اوشړېده - ولې ....؟ ځکه چې دا د زرغون
څلورمه لور وه ... او د زرغون لور نه زوی پکار و . د زرغون د مور
نمسی نه نمسې پکار و - خو د زرغون په قسمت کښې زوی او د زرغون
د مور په قسمت کښې نمسی نه و .... قدرت ته به دا نه وه منظوره
چې د مور او د زوی دا ارمان دې پوره شي .... خو د زرغون مور د
قدرت فيصلې ته سر ښکته کولو ته تياره نه وه .... هغې د الله پاک
فيصلې ته غاړه نه ايښوده ... نو ځکه خو داسې لېونۍ سېېلنۍ
شوه .... ځکه خو داسې په کنډو کپرو سر شوه .... د حالت د بوږې
کانو ښځو سره صلاح کانې او شوې د دايانو سره مشورې اوشوې -
چا ورته وې چې زرغون له بل واده اوکړه - او چا ورته اووې چې

ماشومې له د خلوېښتې نه اګاهو اګاهو په سود کړې انکار کېښې په
سرو کړو سیخونو دواړه پوندې او د اغه - که غواړې چې د زرغن زوئے
دې روښي نو راپاسه او د ماشومې دواړه پوندې په سُور کړې سیخ
او د اغه چې خدائے پاک د رله نسمسے در کړې - چې دَ جینکو پا تلې
به له شي - دَ زرغن د سور زړهٔ ته دا صلاح پر پوته ..... او آخر
یوه ورځ سحر وختې دوه سیخونه دَ نغرې په سُور انکار کېښې ښیخ
سرے شو .... او ربلېدو - سیخونه سره کېدهٔ - ماشوم دَ چېلې نیا
د ارادو نه ناخبره - په اورنړې کېښې ترلې په خوب اوده وه..
.... ماشوم کلی نهٔ وه خبر چې په څهٔ ساعت پس څهٔ قیامت
راتلونکے دے - تنکے کلی نهٔ وه خبر چې دا او سنے خوب دَ دې د ژوند
آخرے خوب دے - او شائد چې بیا ترمرګه پورې دا سې د آرام خوب اونهٔ
کړے شي ..... او چې څهٔ ساعت پس یو نو .... دواړو سیخونو یو
چخ ناري کړل - دَ ماشومې د خولې نه راوتلې دردېدلې سوزېدلې کوکیکه
د سحر په خاموشۍ کښې خوره شوه - په ټول کور کښې د سوزېدلې غوښې
بوې شو.... د ماشومې مور د غوجل نه په هیبت را منډې کړې او چې
اوټې ته را ننوته نو دَ زرغن مور لکه خونړی سرهٔ کړې سیخونه
په لاس ولاړه وه .... مور په ټور ورپرېوته ... ټور ئې راپورته کړه -
په سینې پورې ئې اونیوله - او ..... (په ژړا) دا ولې بچې - دا دې
څهٔ اوکړل - زما په ټور دې څهٔ اوکړل ... چپ شه سر دې اوخوړے
شه کله غیر دې اوکړو نو دا سیخونه درته په سترګو کښې منډم - ته
لږ د شي تاخو زما دَ زوے ژوند په غنم کړو - د لونو قطار دې جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې دے - بل څۀ علاج يې نۀ ؤ - جينۍ له مې پوندې اوداغې چې زما زوے له خدائے پاک زوے ورکړي - (په ژړا) بي بي دا دې څۀ اوکړل - دومره ظلم .... زۀ به دې مړه کړم ووم - ماله به دې سترګې ړندې کړې وې، خو دې ماشومې له به دې دومره درنه سزا نۀ ورکوله .... بي بي دَ دې څۀ قصور دے - دې کوم ګناه کړې ده - ګناه خو زما ده چې ماله خدائے پاک زوے نۀ راکوي .... ډېر ظلم دې اوکړو بي بي -

مور لور په سينې پورې نيولې پاس په کوټه روخته - دَ پښو په سر کښيناسته - ماشومه يې په غېږ کښې واچوله - هغې ورېتې ورېتې چغې وهلې .... دَ هغې پوندې سرې غوښې وې - مور دَ ماشومې نرۍ نرۍ او سپينې پايې په خپلو سترګو پورې مښلې - دَ مور دَ سترګو نه داوښکو لړۍ روانه وه په خپل قسمت پورې ژړا نه وه - دَ ماشومې ژړا دَ هغې په زړۀ کښې پرهرونه جوړول - دَ هغې دَ زړۀ نه وينې څڅېدې - خو په خوله يې هيڅ نۀ شو ويلے - دَ ماشومې لور سره يې لکه دَ ليونو خبرې کولې .... " لورې ستا دَ دې ماشومې څټې نه زار شم تۀ ولې دې ظالمې دنيا ته راتلې - تا ته دَ دې دنيا شرمخان نۀ وُو معلوم - تا ته نۀ وه معلومه چې دلته دَ انسانانو زړونه دَ کاڼي شوي دي - تۀ نۀ وې خبره چې دلته دَ نيا ګانو په جامه کښې قصابانې هم شته .... تۀ ولې راتلې هۀ؟ ستا په ماياندې هم زړۀ نۀ زېږيدو - لو نه خو تل دَ مياند و له زارېدي قربانيږي، نو .... تۀ خو هم زما لور يې کنه تۀ به نۀ راتلې - تۀ به دې ظالمې

دنیا ته نه راتلې چې دومره نه په عذابېږې او زما ژوند درسره هم داسې نه په سرو تبه کو کېدے .... ته مړه شه لورې - دې دُنیا ته ستا ضرورت نشته - دَدې خلقو زامن پکار دي زامن -

یو لور ته چې د پېدا کېدو حق نشته بیا ولې لوبه خدایه ته بیا را لونه ولې پیدا کوې - ولې پرې باندې میاندې زهیروې - ولې .... ولې .... (ژړا) او دلته د ماشومې د مور په زړه تیاره راغله بې هوشه شوه - او نجونه وره په زمکې سملاسته - ماشومې ژړل او مور دَ دنیا دَ حالاتو نه بې خبره - دَ لور دَ ژړا انګولا نه بې پرواه په زمکې بوړې بوړې پرته وه - خدائے خبر چې څه وختې ئې خوا ښې پاس اوخته - ماشومې ئې دَ مور دَ غېږې نه را وُشوکوله په زانګو کښې ئې ور لره کړه او په انګور ئې دَ خړ خوړي کمبل وا چوله.....

دَ ژوند شپې ورځې تېرېدې دَ ماشومې دواړه پوندې سنځاشوې - دوه میاشتې مور او لور دَ ژوند شپې ورځې لکه په سور زنګار او سرو سرو تبه کو تېرې کړې - په دې دومره موده کښې مور او لور نه دَ ورځې سترګه پټه کړه او نه ئې د شپې آرام اوکړو .... او آخر بېګاه دَ دَرغن دَ لور سختې معاف شوه .... (غریو) ماشومه کله د کل کېدو نه مخکښې اوژړېده - دَ مسېدو نه آګاهو اوژړېده - دَ غوړېدو نه آګاهو اودوړېده .... نه ئې سپرلے اولیدو او نه دَ سپرلي نه خبر شوه دَ ماڅیګر نس چې زیرېدو نو ماشومه تورو خاوُرو ته اوسپارلے شوه .... مور ئې ژړل دو ئې ژړل - په ژړا ژړا ئې سترغلي پرې سپېدلي وُو - دَ مور دَ سینې پسې راوېخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې وه ـ خو د پښتونخوا نښکلې د تورو خاورو د لاندې په ځوانهٔ

خوب اوده وه .... مور شپه په اُلونو بلونو تېره کړه ـ او سحر

وختي چې مُلا بانګ وېلو مور بُرقعه په سر ادېرې ته لاړه ...

لويه ادېره .... کنډر کنډر ، هيبت هيبت ادېره خاموشه

خاموشي ـ ذره لړزوونکې او بوګنوونکې خاموشي ..... کېر چاپېر

قبرونه ـ ډېر قبرونه ـ بې شمېره قبرونه .... او د قبرونو په

دغه ښاريه کښې د دې د ماشوم لُور قبر دے ته لکه د يو ورکوټي

تاج محل په رنګې ښائسته ښکاره شو ـ او ښائسته به ولې نه وي

ښکارېږو ـ د يوې مظلومې تنزېد لې ماشومې قبر خو د تاج محل نه

زيات ښائسته وي .... مور د خپلې لُور په قبر ورپرېوته ـ قبر

له يې غاړه ورکړه ـ لکه چې خپله ماشومه لُورئې سينې ته رانژدې

کړه ـ يو څو ځلې واره چغې ئې اووهلې ـ او بيا .... ؟ ....

ورلُورې تابېګاه شپه په دې خوشي بيابان کښې يواځې تېره کړه ـ

وېرېدلې خو نهٔ وې .... تهٔ خو به اوږې شوې وې کنه ... لېونئ

زما سينه خو هم هغسې ډکه ده ـ راپاسه راپاسه چې په خپلو

پښو دې مړه کړم لُورې پښي خو دې بېګاه نهٔ خوږېدې کنه ....

بېګاه خو به دې ډېوند و دلاسه ترتقې نهٔ وې وهلې کنه .... ؟

اوُ تهٔ به بېګاه په ارام وې ، بېګاه به دې ايله په آرام خوب کړے

وي .... لُورې ما خو بېګاه هم ټوله شپه په سترګو کښې

تېره کړه ـ زهٔ خو بېګاه هم ناقلاره وم ـ ډېره ناقلاره ـ

دومره ناقلاره چې ذرهٔ مې بس ټق ټق چاوده ـ اوس مې هم ذرهٔ

څرېکې وهلې - د داستلو توان مې نه وُ څو تاله راغلم - ما وے چې شا
دا نوے کور اوګورم .... ډېر ښائسته دے - لوُرې ډېر ښائسته کور
دې دے دا نوے کور دې مبارک شه -

دَ مور په مړې کښې اواز اولښتو - دَ اوښکو سېلاب دسترګو
نه راروان شو .... دغه سېلاب رو رو کمېد وکمېد وچې دوه اوښکې
توې نه جوړې شوې - دوه رنړې رڼې اوښکې دَ کنګو نه را بېهر
شوې او د دوؤ سترګو په ښو کښې لکه سپينې مرغلرې را حصارې
شوې - او څه ساعت پس چې دغه د اوښکو مرغلرې د ښو نه
دقبر په کاڼو را توې شوې نو .... د لوُر مور يوه آخرنۍ سلګۍ
اُووهله ..... نکړچې دَ مور زړه اوچوودو .... اوُ! د بدنصيبې مور
زړه په رښتيا اوچاودو - دَ مور زړه چې دَ اولاد د پاره اونه چوي
نو نور به دَچا دَپاره چوي ....؟

دَ مور د پاره په زوے او لوُر کښې فرق نشته - دا فرق دَ جاهلانو
د پاره شته - د ظالمانو د پاره شته - ګني د خدائے په نزد زوے او لوُر
يو برابر دي - نو اے د جهالت په تورو تيرو کښې پرتو رونړو - اے دَ کرکې
او نفرت په ناولو جذبو ککړو رونړو او خوېندو د قدرت په قانون
کښې ګوتې مه وهئ - الله پاک چې څه کوي ښه کوي - لوُر دَ زوے
نه په هيڅ لحاظ سره ښه ده - لوُر څو د زوے نه زياته مينه ناکه ده - دَ
مور پلار د پاره په زړه کښې دَ مينې او محبت چې شانه ډېر جذبات
لري - لوُر څو رحمت دے - هم دغه لوُر صياله دچا خورشي دچا دَ
ښځه کيږي دچا مورشي - نو اے د خدائے د قانون خلاف بغاوت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټنکو خوا بنیانو دا ظلم مه کوئ - دا ناروا مه کوئ - د خدای د قهر نه ووېرېږئ - ګوره چې د الله تعالی انتقام ډېر سخت دی - د ظلم انجام ګوره چې ډېر بو ګنوونکی دی - او د زدغن بنسټ - ای د یو بد نصیبي ټوربد نصیبي سوري - ستاسو د دوارو جنتونه نصیب شه - په دې دنیا خو د دنیا او سپېدو نکو ډېر او ژړولي ډېر ئې او کړولي - اوس مو دهغه جهان خوشحالي نصیب شه - آمین -

(c) ketabton.com: The Digital Library

جینه

ه پـه مرګ به دواړه سره مړهٔ شو

ارمان مې دا دے چې به مخکښې روستو شو نه

دَ مرګ هیڅ پته نهٔ لګي هیڅوک نهٔ دي خبر چې زهٔ به کله کوم ځائے او څهٔ رنګې مرم - مرګ ډېر بې اتباره څیز دے دَ مرګ دپاره دَ څهٔ نېټې دَ وخت او دَ عمر قید نشته - او که شته نو هم انسان ترې نهٔ دے خبر مرګ یوه ناګهانی حادثه ده -

مرګ یو ناګهانی شرک دے چې

په چا راپرېوځي او خپلې ځونګړې پنجې ورته په مرئ نخښې کړي -

څومره ماشومان په ماشوم څټه

مرګ دَ لحد تورو خاورو ته اورسول

څومره ښکلي ښکلي ځوانان چې

دپلارانو دَ ملاتیر او دَ میندو د سترګو تور وُ

دَ مرګ ناترسه څپېړې

د دنیا نه یو رته کړل

څومره پلاران اوټرپېدل ؟

څومره میندې بورې شوې ؟

او څومره تورې سرې کونډې شوې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور سرې !

او هغه تور سرې

چې څوک د پلار د کوره

د بې شمېره ارمانونو سره په ډولۍ کښې

په سره ډولۍ کښې

د خاوندانو کورونو ته راځي وي خو د خپل تقدير نه خبره نه وي

د خپل قسمت نه خبره نه وي

چې دا سره ډولۍ د دوئ

د غمونو په لور .... مصيبتونو په لور او ازمېښتونو په لور آخرنے

سفر دے او هغه کله چې دا سفر پوره شي نو د بد بختۍ او

بد نصيبۍ يو نوے دوره شروع شي -

جبينه ! .... هغه ښکلې او ښائسته جبينه -

هغه د ګلاب ګل به ئې چې د مخ نه شرمېدو ، هغه چې شفق به

ورته پسخېدو -

هغه جبينه ! هغه چې ډېره ښکلې او ښائسته وه - دومره

ښائسته چې زه ئې ښائست په الفاظو کښې نشم بيانولے -

جبينه ښکلې وه ،

خو اکبر هم په ښائست کښې د چا نه کم نه وُ -

که د جبينې د ښائست ذکر به جينکو په کورونو کولو

نو د اکبرخان ښکلې ځوانۍ به په حجرو کښې ستائېلے شوه -

جبينه که د ګلو غټه وه نو اکبرخان د ګلاب ګل -

(c) ketabton.com: The Digital Library

جبینه کهٔ دَ جونو درنخو وه، نو اکبرخان دَ زلمو آدم خان وُ.

دوه ښکلي، یوه پېغله او یو زلمے

دَ ترهٔ لُور او دَ ترهٔ زوے.

دواړه دَ یو نیکهٔ اولاد

ښکلې رشته وه. ښکلې جوړه وه. ښکلي سیالات وُو.

اوُځکه خو چې دَ اکبرخان مور د جبینې دَ غوښتو دَ پاره هغوي

کوره لاړه نو .... خدایے خیر چې څهٔ چل وُ.

خو نن جبینې ته د نچیلې چاچې راتګ څهٔ بل رنګ ښکاره شو نن

به چې هغه نچیلې چاچې ته مخامخ کېده نو خوشحاله به ترې ودغه

وجه وه چې څنګه یې چاچې په کوټه راښکاره شوه جبینه لاړه

په کوټه کښې پټه شوه.

دَ اکبرخان مور دراتلو سره دَ جبینې دَ مور سره خبرې اوچې پېوله.

جبینې دَ مور او چاچې خبرې اورېدې ذړهٔ یې چې واؤ درزېدو.

تهٔ پوهېده چې دا ولې دَ ځان نه یې تپوس اوکړو جبینې دا ولې؟

دا ولې نن ستا دا زړهٔ دا سې بې قابو درزېږي اے زړهٔ دا سې

بې قابو کېږه مه - کهٔ نن تهٔ بې قابو شوې کهٔ نن تهٔ دَ قابو

ته اووتې نو زما دَ ژوند ټول ارمانونه به کوړے چوره چوره

شي -

جبینه! دَ ځان سره ګډاوه، او چې دَ خیالاتو دَ سمندر ته را بهر شوه

نو دَ مور غږ یې تر غوږو شو.

دا جبینه خو ستاسو امانت دے خو دې چې کله ستاسو خوښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي ،، نجونه کوږ ته یې بوتلې شئ -

لاړه د جیني او اکبرخان دنیا بدله شوه - دواړه به هر وخت دیوبل په خیالاتو کښې ډوبه ډوبه وو - د یوبل په تصوّر کښې به یې د ژوند شپې ورځې تېرېدې - د خیالونو او تصوّر دنیا یوه رنګینه دنیا - د ارمانونو او خوشحالو دنیا - یوه داسې دنیا چې د دوو مینو زړونو در زا ړکینې په یو تول ه وه - حرکت یې په یو رفتار ؤ -

دواړو داسې محسوسوله لکه چې د شپې د آسمان د ستورو پرقانونو هم سپوا شوه -

دواړو ته سپوږمۍ هم د پخوا په نسبت زیاته ښکلې او ښائسته ښکارېده ټوله فضا او ټول ماحول -

د ځوانۍ په رنګینو کښې راو نغښتې شو -

اؤ ! دوه مینې زړونه چې د ژوند په لارې د ملګرتیا تابیا اوکړي نو ماحول ورته همدغه رنګې رنګین ښکاري - لنډا دا چې د ژوند شپې ورځې د رنګینې دنیا په تصور کښې په تېزۍ تېرېدې اؤ چې اکبرخان د ا بجینۍ د کړي وا خسته نو مور پلار یې د وادهٔ بندبنا اوکړه - د وادهٔ نېټه کېښودے شوه جبینه په ګُنج کښې کښېناسته -

ګُنج ..... چې د مور پلار په کور کښې د جینۍ د ناستې ځائے وي چې جینۍ پکښې مېلمنه وي -

خدائے خبر چې څهٔ چل ؤ - د جبینې په زړهٔ کښې ویره غوندې

وه - خدائے خبر چې څه چل و چې نن د جبینې د زړه په دروازې کښې هغه تلوسه نه وه - هغه خوشحالي نه وه - هغه د خیالونو او تصورو رنګینه دنیا جبینې ته څه سپېره سپېره او ورانه ویجاړه ښکارېده -

په لاسونو او پښو لګېدلو نکریزو لکه چې چیچل کول د هغې زړه غوښتل چې دا نکریزې د لاسونو او پښو نه لرې کړي - او لاسونه پښې په ټوټو ټوټو اوبو او وینځي - چې دا سوځي ئې په قلار شي - خو جبینې داسې نه شو کولے - ځکه چې هغه په کنج کښې ناسته وه - شپه تېره شوه .... غرمه شوه - ماځیګر شو - مخکښې ورا .... او وروسته جنج راغلو د جبینې اور بل خوړ شو .... ښایست ئې په دوه شو هرچا د ناوې ښایست او ستائیلو -

په خوشحالو او ننداړو ډولۍ پورته شوه -

د الا الا په شغو سورو او د ټوپکو په تړقار کښې ډولۍ د اکبرخان په کوټه ورد ننه شوه -

او ددې ځائے نه د جبینې د ژوند دوهم دور شروع شو -

اکبرخان به د جبینې سترګو ته کتل - ډېره پېرې ګرانه وه -

په جبینې هم اکبرخان کم ګران نه و -

د جبینې کور و - د خوشحالۍ او اطمینان ورځې شپې وې چې تېرېدې - اکبرخان انجنیئر و - او یوه ورځ داسې راغله چې هغه د اعلی تعلیم د پاره لندن ته روان شو -

دَ رخصتېدو په وخت يې جبينې ته اووې ۔

" جبينې خفه کېږه مه زهٔ به کهٔ خېرې زر دراشم "

" څومره زر به راشې اکبرخانه "

" بس که خېرې دوه کاله دې د سترګو په رپ کښې به تېرشي "

" دوه کاله به دَ سترګو په رپ کښې تېرشي "

اکبرخانه تهٔ نهٔ يې خبر چې دَ جدائي يوه لمحه هم لکه دَ کالے هومره اوږده وي نو دوه کاله به څنګه دَ سترګو په رپ کښې تېرشي "

" جبينې زما دَ پاره هم دا جدائي ګرانه ده خو څهٔ اوکړم "؟

" اکبرخانه خدائے خبر چې زما دا زړهٔ ولې دومره ناقلاره دے ۔ ستا لندن ته په تلو زما زړهٔ ولې ډوبېږي ۔ ستا په دې تلو کښې ما ته څه تباهي ولې ښکاري ؟

" نادانې جبينې ستا څهٔ خيال دے چې ستا اکبر به کښې تا هېره کړي ؟ "

" تهٔ په ما داسې بدګمانه يې "

اؤ هره ښځه په خپل خاوند باندې تر څهٔ حده پورې بدګمانه وي ۔ زما ستا په مينه باندې باور دے ۔ ولې بيا هم زما زړهٔ .... "

" د زړهٔ نه وسوسې اوباسه ۔ پښتون په ژوند کښې يو ځل مينه کوي ۔ بيا بيا نهٔ کوي "

" او خوره ددې ماشومې لونګينې په سر قسم ۔

اکبرخان دَ لونګينې په سر دوارو لاسونه کېښودل اؤ دَ جبينې سره يې لوظ اوکړو چې زهٔ به تا نهٔ هېروم " جبينې په

ژړېدلو سترګو اکبر له رخصت ورکړو او دا ټپه ئې ورته اووے

په مرګ به دواړه سره مړه شو !

ارمان مې دا دے چې به ځمکې نه روستو شو

اکبر لاړو په کوټه اووتو - جبينه کوټې ته ننوته په کټ کښې پړمخې پرېوته او په چغو چغو ئې اوژړل -

هم دغه رنګ ګړونه په ماښامونو او ماښامونه په تورو شپو بدلېدل - په هره دوېمه ورځ به د اکبر خط راتلو - د جبينې سره د مينې لوظونه به پکښې تازه کېدل - جبينې به د يو خط نه تر بل خط پورې ورځې شپې شمېرلې -

خطونه رو رو کمېدل د دوېمې ورځې نه خط هفتې ته اورسېدو - او د هفتې نه خبره مياشتو ته اورسېده د اکبرخان په خطونو کښې د مينه ناکو الفاظو ځاے سپوړو ستغو او بې مطلبه خبرو اونيولو -

جبينې به د لوظ مطابق هره ورځ اکبرخان ته خط ليکلو خپل لوظونه به ئې ورته يادول - د لونګينې خبرې به ئې ورته ليکلې - ورته به ئې ليکل چې لونګينه زما ډېره خوښه ده ځکه چې ددې سترګې بالکل ستا په شان دي - اکبره لونګينه دې ډېر ياده وي - اوس ئې بابا هم زده کړي دي - په تورتوري ژبه خبرې هم کوي - خو ددې دومره اوږد خط په جواب کښې به صرف دوه کرښې خط راغلو - زه ډېر نا اوزګاره يم دومره نا اوزګاره چې تاسو ته د خط ليکلو وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

راسره هم نشته -

لاړه جبینه دَ فکرونو او وسوسو په سیند لاهوشوه - دَ اکبرسره اوس دومره وخت نشته چې جبینې ته خط اولیکي؟ دَ جبینې زړهٔ تمکه اوخوړه .... او چې څهٔ وخت دَ کلي یو بل ز لمي دلندن نه راغلو او دا خبرې راوړې چې اکبرخان هلته بل وادهٔ کړے دے - نو جبینه لیونۍ شوه - بالکل لیونۍ - جامې ئې اوشلولې - دَ سرو ویښتهٔ ئې په موټو موټو را اوشوکول او کهٔ لونګینه تري نه خوا بنې اخوا کړے نهٔ وے نو شاید چې په سر به ئې ورته زورکړے وُ - ډېره لویه صدمه وه - دَ جبینې نازک زړهٔ دومره لویه صدمه داسې په اسانه نهٔ شوه زغملے - خو انسان له خدائے پاک ډېر صبر ورکړے دے - څو ورځې دَ لیونتوب دا څپه وه - رو رو دَ جبینې زړهٔ دَ حالاتو سره سمجهوته اوکړه او چې لږ ساه صورت شوه نو څپله لُور لونګینه ئې راته غاړه ایسته په چغو چغو ئې اوژړل ..... " خوږې لورې ارمان چې ستادا سترګې دَ بې وفا اکبر په شان نهٔ وے - زړهٔ مې غواړي چې دا دواړه سترګې درله ړندې کړم - چې ستا دا غټې غټې کاڼې ویلي شي - چې ستا دا چیې چیې بانړهٔ بونډې سونډې شي - وېرم چې دا دَ بې وفا اکبر نخښه ستا دې سپین مخ نه را وُشوکوم خو ...... څهٔ اوکړم هیڅ هم نشم کولے لُورې - تهٔ زما لُورې زما دَ بیلتون دَ تکو تورو شپو ملګرې زهٔ به

دا خپل پاتې ژوند ستا په مینه پورې تېروم .... خو څنګه
به تېر شي .... په ځوانۍ کښې د جدایۍ لمحې ډېرې
بوګنوونکې شي - ډېرې درنې او ډېرې سپکې شي په
جدایۍ کښې خو د جدایۍ د ژوند شپې ورځې په غنو په
اغزو تېرېږي - زه به دا اوږد ژوند په غنو په اغزو
څرنګ تېر کړم - د خاوند جدائي خو د ښځې د پاره مرګ دے
..... زه هم په ژوند مړه شوم مړه - داسې مړه چې ....
خلقو ته په ژوند ښکارم خو اکبر زما په ځوانۍ پورې
خندا اوکړه .... ښځه ذات هر څه زغملے شي خو په مینه
کښې شریک نشي زغملے هغه چا ته په کړه ده چې -

هره ناپسنده به دې یوسم
یو دې په مینه کښې شریک نه قبلوم

هر څه وو - دولت وو جایداد وو خپل خپلوان وو، خو ....
ښځه ذات خو صرف د سر سورے غواړي - او چې د چا د
سر نه سورے لاړو شي نو هغه په ژوندوني مړه شي ....
غم د جبینې زړه ته ورپوتو - هغه د چا خبره چې په زړه ئې
کو نیے اوګلیدو .... نرے رنځ ئې شو هر وخت تبه
او ټوخے .... او یو ورځ زیړے ماځیګر چې په جبینې بېهوشي
دا غله ، نو په اشاره ئې لونګینه ځان له راوغوښته - لونګینه
مور ته رانزدې شوه - د جبینې نظر د لونګینې په غټو غټو
سترګو ورپوتو - زړې سترګې ښتې کړې - لونګینې د مور

په سینه سرکښودو په ژړا شوه - دَ مور دَ سترګو نه داوښکو
سیلاب داروان وُ - په ترپ ترپی ژبې دَ لور سره لګیا وه -
بې وفا اکبره دَ ژوند په آخرنو سلګو کښې هم راښکاره نشوې -
لږ خو به را غلے وے - زما دَ زنکدن دا سلګۍ خو به دې لږې
یس لې وې - زما خو دا خیال وُ چې موږ دواړه به یو ځائے مرو -
دَ مرګ په خوشې لاره به یو ځائے سره ځو ..... اکبره کهٔ ستا
یاد شي نو ستا دَ رخصتۍ و په وخت درته ما دا ټپه کړې وه -

په مرګ به دواړه سره مړهٔ شو
ارمان مې دا دے چې به ځنکښې روستو شونه

نو اے دیوړې په رنګینو کښې ورک شوې اکبره جبینه روانه
ده یوائې روانه ده زړهٔ چاؤدې روانه ده تهٔ خوشحاله
اوسې هر ځائے کښې چې یې - خو دَ قیامت په ورځ به ستا
ګرېوان او زما لاس وي - اکبره .... بې وفا اکبره ....
او چې خوانې لونګینه دَ مور د سینې ته راپورته کړه نو جبینې
یوه آخرنۍ سلګۍ او وهله اوښکې داروانې وې او دَ جبینې
په زېړ مخ په زېړو انګو اول سپینې سپینې او بیا زېړې زېړې
غونډې خورې شوې او بیا وچې شوې -

حِرص

(اسويلے) او... دچا په سترګو چې د حرص پرده را واوړي هغه انسان
بیا د انسان په جامه کښې حیوان شي - حرصي انسان بیا چیچل
کوي - حرصي انسان بیا داړل کوي - توبه خدایه توبه انسان
څومره ناپوهه مخلوق دے - دد نیا د دې څو ورځې ژوندون
دپاره دے څومره ناپاکو چارو ته تیار شي -

ښه مې یاد شي داسې مې یاد شي لکه دا ساعت - که اعتبار
مو نه کیږي نو ورشئ د ګل آباد کلي هغه کنډرونه د ماضي هاغه
یادګارونه به درته اوس هم د سید خان د حرص داستان د حال په
ژبه بیان کړي - ورشئ او ګورئ د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د
سید خان په ناپاک کردار د غم اوښکې تویوي - ورشئ او ګورئ چې
د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د سید خان د مشر ورور امیرخان د
مظلومیت قیصه په سکو بیانوي - رونو که تاسو ګل آباد
ته نه شئ تلے - که تاسو د ګل آباد وران ویجاړ کنډرونه نه شئ
لیدے نو دا د غم داستان به درته زه بیان کړم - داشئ چې د انسان
په جامه کښې د شوخ قصه درته زه اوکړم -

امیرخان د ګل آباد کلي خان وُ - ډېر درونډ - ډېر خوب او ډېر
د عزت خاوند وُ - دده امیرخان د کشر ورور نوم سید خان وُ - د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه هم د امیرخان هومره جاېېده او. نو په دغه جاېېده د
سپین خان د حرص تنده سړه شوې نه وه. هغه په خپل جاېېده او
کښې نور زیاتوالے کول غوښتل. او ددې د پاره د ډیرې مودې
نه هغه یوه منصوبه جوړه کړې وه څو د حالاتو انتظار یې کولو.
راځئ چې د څه ساعت د پاره سپین خان پرېږدو. او امیر خان
له به لاړ شو. امیرخان چې څنګه په ظاهره درون ځوړ دے، داسې
ورله خدائے ځوئي هم موړ او درون ورکړے دے. د امیرخان یو
زوے و "فرید" دلسو کالو ماشوم. دومره ښائسته و لکه د ګلاب
ګل. سور سپین. غټې غټې سترګې. پلن تندے. لوړه د ښکه
پوزه. فرید په پلار ډیر ګران و. ځکه چې هم دغه یو زوے یې و.
نور اولاد یې نه و. نو ځکه خو فرید د مور د سترګو تور او د پلار
د زړه ټکور و. امیرخان به د هرې جمعې په ورځ د ماسپښین
مونځ له ښارته تلو. هم دغه رنګ یوه جمعه چې د هر یو شکال سنګا
کړې وه امیرخان سم د سترګو پاکې جامې واغوستې څادر یې په اوږه
کېښو او ښارته روان شو. او د تلو په وخت یې فرید ته تاکید اوکړو
چې بهرته لا میا د پاره لاړ نه شي خو فرید چې د غرمې ډوډۍ
اوخوړه نو مورته یې اووے چې زه په بهر کښې لامبو نو سمدستي
راځم. مور ډیر منع کړو خو فرید لاړو د کوڅې نه اووتو. په لاره
کښې ورسره خپل تره سپین خان ملګرے شو. سپین خان په خبره
خبره کښې فرید د کلي نه بهرته باغونو ته بوتلو. او څه وخت
چې دا دواړه تره او وراره د باغ مېنځ ته اورسېدل. نو سپین خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسا په فرید د مرګ نه اونیوۀ - په مړکه یې تاسو ملولو او دوارړه
پنجې یې ټک د شونډ دځپل وراره په مرګ ختمې کړې فرید د برې
لتې اوټکولې - دځان د خلاصولو د برې وسې یې وکړې خو د
سید خان د خونړو پنجو نه یې ځان خلاص نۀ کړے شو - لنډه دا
چې بقې سترګې یې راووتې - په خوله کښې یې ځګونه راغلل او
آخر یخ شو .... فرید ساه ورکړه د خپلو ناولو ارادو د تکمیل دپاره
چې حرصي انسان دخپل خوبن وراره په وینو خپل لاسونه سره کړۀ
او بیا ....؟ د تمکنه غرمې په خاموشۍ کښې سید خان د مور
پلار د ارکې یو نیاز بین زوے لاش د مزګ نه راپورته کړو او خپت
د نهر اوبو ته یې اوسپارلو - چېرته چه د مور د غیږ یې په شان
فرید په خپلو ځانګوتو کښې راغونډ کړو او ځان سره یې تل ته
ښکته کړو -

د فرید د مور زړۀ ناقلاره وو - کله کوټې او کله دروازې ته
کېده او څومره چې وخت تېرېدو د مور په زړۀ کښې قسم قسم شکونو
غزونې کولې - پرېشانۍ زیاتېده د زړۀ حرکت یې ورو کېدو -
فرید ولې رانغلو - ولې یې دومره ناوخته کړو - دۀ ته د مور زړۀ
نۀ دے معلوم چې .... زما زړۀ د فرید په نۀ لید وڅومره څړیکې
څړیکې وي خو مور غریبه نۀ وه خبر چې فرید سره څۀ کانې وشوې -
کومې توپې ورسره وشوې لاړه غرمه په ماسپښین بدله شوه
او د مور پرېشانۍ نوره هم سیوا شوه - بې شمېره وسوسې
یې په زړۀ کښې راپیدا شوې - قسم قسم شکونه او ګمانونه

په زړه کښې کړېدل - وخت په تېرېده سره څخه په وړاندې روان
وُ - لاړو ما پښتنې په ماځیګر بدل شو خو د فرید هېڅ پته ونه لګېده -
او تېر ماځیګر چې امیرخان د ښار نه کور ته راغلو نو د فرید مور ورته
ټوله قصه تېره کړه - امیرخان هم په هغه پښو د کور نه رووتو او د
فرید په لټون پسې یې سړي خواره کړه خو تر ماسختن پورې د
د فرید هېڅ پته رونه لګېده - د امیرخان زړه ټکه اوخوړه خو....
هېڅ نتیجې ته رونه رسېدو - په خپل کشش ورور سېد خان پسې یې
جواب اوکړو او چې هغه راغلو نو امیرخان ورته ټوله قصه تېره کړه -
سید خان صلاح ورکړه چې ..... راځئ چې نهر کښې یې اولټوُ
کېدے شي چې په نهر کښې یې لاهیل ماشوم وُ او ډوب شوے وي -
د کلي خلق راغونډ شول لالټېنو نه په لاس د فرید په لټون
پسې نهر ته روان شو - سید خان هم د دې خلقو سره ملګرے وُ -
او هر کله چې دا خلق د باغ خوا ته شا راورسېدل نو په نهر کښې د
ونو په یو پې جنګړه کښې د فرید سپین لاسونه او پښې د لالټېنو نو
په رڼا کښې خلقو ته ښکاره شوې - لاش د نهر نه راوویستے شو
او په غاړه باندې په شین کبل واچولے شو - د فرید سترګې بقې
بقې راوتې وې - پلار خپل نیاز بین زوئے په خپلو لاسونو کښې را پورته
کړو - د امیرخان زړه غوښتل چې په چغو چغو اوژړاي خو دا
ورته خپله کمزوري ښکاره شوه نو چپ پاتې شو - او ټول خلقن
چپه خوله خاموش زوړند سر د وته څخه په کلي روان وُو - امیرخا
ن زوئے په خپلو څانګونو کښې نیولے څخکښې او نور خلق

وربسې روان وُو - او چې څه وخت دا وله د باغ منځ ته را ورسيده نو ناڅاپه د کلاشنکوف يو بابر او چليدو - امير خان پرمخ را پريوتو ... زوے لاش لاندې او د پلار لاش پرې د يا سه په وينو کښې لېت پېت پراته وُو - خلقو ورپرې منډې ترړې او وهلې خو د شپې په تياره کښې هيچا پته او نه لګيده چې دا هر څه ولې او شو؟ دا چا اوکړه ... د کلي نه کټ را اوغوښتے شو، په يو کټ کښې پلار او زوے دواړه غاړې غړي واچولے شول - او هر کله چې دا کټ په کوڅه ورد ننه شو، نو روښي زړه به درته هغه نقشه څنګه بيان کړم - ماسره دومره دردېدلي الفاظ نشته، ماسره داسې په غم لړلي الفاظ نشته چې زړه په دغه زخمي زخمي واقعي نقشه را کاږم - د فريد د مور هغه لېونې لېونې چغې هغه څيرې کړېوان او بېرسر ... توبه خدايه توبه دومره لوے غم - داسې ښکاريده چې د آسمان فرښتې هم په ژړا دي - داسې معلوميده لکه چې ټول کائنات يوه سلګۍ شو - يوه اوچه سلګۍ يوه داسې سلګۍ چې د هرچا په زړه کښې ئې ټر هر جوړولو - هر څوک دا ميرخان او د هغه زوے فريد په مرګ خفه وُو - ټول کلے خفه وُ، دومره خفه وُو چې د دغه خفګان د بيانولو د پاره ماسره الفاظ نشته - ماسره حوصله نشته .... او صباله چې دا غم کې جنازې د کوڅې نه اووتې، نو د فريد د مور لکه چې زړه اوچوده - په زړه باندې ئې داسې تياره را غله چې دغه تياره بيا په دنيا بدله نشوه - دغه تيره ي د امير خان تبر او د فريد مور هم د قبر تورو تيرو ته ورسوله -

رپورټونه روشول - تفتیشونه روشول، ټپوسونه روشول خو ددې ورانې ماشورې سر را ښکاره نهٔ شو - لاشعوري طور دَ سپید خان حرکات سکنات داسې وُو چې دَ پولیس پرې باندې شک راتلو

د هغهٔ حرکات سکنات داسې وُو چې لکه دَ غل په بڼه نس وي - سپید خان خپل ضمیر ملامته کړو چې دا مې څهٔ اوکړهٔ - د جائیداد دپاره مې رول دَ خپل نیازبین ورارهٔ په مرګ زور کړو - او بیا مې د خپل مشر رور سینه په ګولو سورې سورې کړه دا ما څهٔ اوکړهٔ دا ما ولې اوکړهٔ - ننداره چې دَ سپید خان مرضمیر راژوندے شو - او دے ئې دومره ملامته کړو چې یوه شپه تاساپه راپاسید او ټوپک ئې راواخستو - کړدنې ئې ملا ته واچوله او په کوټه اووتو ......

سپید خان کلے پرېښودو وطن ئې پرېښودو - ښځه او بچي ئې پرېښودل - او لاړو دَ تورو غرونو مسافر شو -

سپید خان دَ امیرخان خونه ورانه کړه او دَ سپید خان نه قدرت انتقام واخستو - داسې انتقام چې دَ سپید خان ژوندے - دَ سپید خان کورنی د خلقو دپاره یو عبرت شو - یو داسې عبرت چې ټول عمر به دَ خلقو یاد وي -

رونړو! راشئ اوګورئ دَ ګلا آباد کلي هغه کنډرونه نن هم دَ امیرخان په مظلومیت او دَ سپید خان په بربریت دَ غم اوښکې څڅوي - امیرخان او فرید شهیدان شول او سپید خان دوزخي - دَ الله تعالیٰ انتقام ډېر بوګنوونکے دے - دَ ظلم انجام ډېر عبرتناک وي - اے ددنیا په مال او جائیداد او پیسې پوهنو رونړو مه کوئ ظلم

مه کوئ - جاېداد ونه چا خان سره قبر ته نهٔ دي وړي - ځکه
چا خان سره په سر نهٔ ده کړې ځولي - دا هر څهٔ پاتې کېدونکي دي -
دا هر څهٔ به دلته پاتې شي - او هر څوک به دوه لاس او دوه پښې
د قبر تورو خاورو ته وسپارلے شي - نو بیا؟ بیا دا چې د حرص انجام
ډېر بوګنوونکے وي -

۵

ارمان به هغه وخت کښې در شي
چې کټ دې واخلي تورو خاورو ته دې وړینه

شمشېرکاکا

اے لوید خدایه، اے عظیمه خدایه، ستا په دې بې شمېره مخلوق کښې ستا په دې بې شمېره بندیانو کښې نېکان هم شته، بدان هم شته، ښهٔ هم شته خراب هم شته - په دې بې شمېره مخلوق کښې داسې هم شته چې ستا دَ قهرو غضب نه شپه ورځې په لړزان دي - چې ستا دَ وېرې نه ئې حراموته شا کړېده - بدو چاروته ئې شا کړېده - او داسې انسانان هم شته چې دچا دَ زړونه هره لمحه په گناهونو کښې تېرېږي چې دچا هر قدم دَ بدۍ په لور پورته کېږي - زهٔ پوهېږم چې داسې کسانو په خپلو زړونو کښې څهٔ فیصله کړېده - نهٔ پوهېږم چې دوي ولې داسې باغیان شوي دي آیا دَ دوي دا خیال دے چې دوي سره به دَ قیامت په ورځ دَ دوي دَ عمل حساب کتاب نه کېږي - کهٔ چرې دَ دوي دا خیال وي چې دا ټولې بې حقیقته خبرې دي - دا ټولې د نهٔ منلو خبرې دي نو دا خیال ئې غلط دے - دَ قیامت په ورځ دَ حساب کتاب په ورځ به دَ هرچا سره دَ ذرې ذرې حساب کولے شي -

دَ دې حقیقت نه انکار نشي کېدے چې گناه کوو نېکے گنهګار دے او دَ قیامت په ورځ به ورله سزا ورکولے شي - هر بدي کوؤ مُنکے

دَ لوئې خدائې مجرم دے او دَ دې جُرم سزا به ورکولے شي. هغه لوئې خدائې دوزخ دَ گنهګارانو دَ پاره د مجرمانو دپاره. دَ قاتلانو دَ پاره دَ منکرانو دپاره پیوره کړے دے. په دې وجه زهٔ در ته منت کوم چې رونړو داسې بې پروا کیږئ مه. داسې بې سره کیږئ مه. هسې نه چې اوبهٔ دَ ورخه تېرې شي نو بيا به ګورے خبره کړا نه شي. هسې نه چې دَ ژوندانه کهړئ ناګهانه پوره شي نو بيا به ګورے دَ توبې وخت هم نهٔ وي.

اے لويه خدايه مونږ انسانان کړې. مونږ نېکان او صالحان کړې مونږ ټول صحيح مسلمانان کړې چې په ښهٔ بد کښې تميز اوکړے شو. چې ستا په ښودلې شوې لار باندې روان شو. چې د ګمراهۍ او بدنامۍ په تورو تيرو کښې را نه لاره خطا نهٔ شي. چې په ناپوهۍ کښې دَ تباهۍ تورو تيرو کښې ورک نهٔ شو.

اے عظيمه خدايه! په دې کښې شک نشته چې تا انسان اشرف المخلوقات پيدا کړے دے. په ټولو مخلوقاتو کښې اشرف دَ عزتونو خاوند. دَ مرتبو خاوند دے.... هله چې انسان په صحيح معنو کښې انسان وي. چې انسان دَ انسانيت په چوکاټ کښې دننه ژوند کړي. چې انسان په ښغه لار روان وي. او هر کله چې انسان دَ انسانيت دَ دائرې نه اوځي نو بيا د حيوان نه بدتر شي. چې انسان دَ انسانيت دَ چوکاټ نه بهر اوځي نو بيا ترې انسانيت هم اوتان غوښتي.
.. نو شرمخ داهل کوي. شرمخ ماتول کوي. شرمخ خوړل کوي نو
ها، چې اوا ... وي. چې دلوړې دلاسه مجبوره شي. چې به

ګېډه نه مړ شي نو هله ... ګني چې په ګېډه موړ وي نو په ځنګل کښې د
ونې د سورې لاندې پټې سترګې یو ځواته پروت وي، که دنیا ټپرېږي
دا ټپرېږي نو غم غرض ورې نهٔ کوي -

او انسان؟ انسان چې موړ شي نو داړل کوي -

انسان چې موړ شي نو ظالم شي -

انسان چې مالداره شي نو حرص ئې زیات شي - او د بل په مړۍ غلي
کېدل ورته هم خپل حق ښکاري -

نو اے دوستو! زهٔ تاسو نه دا تپوس کوم - تاسو ماله د دې خبرې
جواب راکړئ چې د داسې انسان نه ګني شرمخ ښهٔ نهٔ شو داسې انسان
ګني د حیوانیت د درجونه لاندې پرې نهٔ وتو -

ولې پرې نهٔ وتو - د داسې انسان نه حیوان - بلکه شرمخ چې
کارئې د خپلې ګېډې د تنور د کولو د پاره د ژوندو حیوانانو او
انسانانو داړل دي - د دغه شرمخ نه هم داسې حرصي انسان چې
د خپل حرص د تندې سړولو د پاره د بل انسان په مړۍ چاړه راکاږي
بد تر دے - پرېوتے او د نفرت جوګه دے - او دا لاځهٔ کوئ - دا خبره
به پرېږدو - بل مثال به درکړم بل حقیقت به درته په ګوته کړم -

تاسو ماته دا اووایئ چې سپی ترڅو پورې وار نهٔ وي راوړلے
نو سپي پرې باندې غم غرض کوي! - تاسو چرې لیدلي دي چې
یو سپي چرې سپي ته لاره نیولې ده - یو سپي سپي ته ئې په بد نظر
کتلي دي - د غسې هر یو ځناور به را واخلو - د هر یو ځناور مثال به
مخکښې کېدو چې په دې حقله یو ځناور هم د مقرره حدونو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تجاوز نهٔ کوي - بلکه دَ تجاوز دَ کولو مثال قدر له هم زمونږ په ټولنې نښته په ځناورو کښې دي صنف ځناور به هېڅ کله دَ خپل مخالف صنف سره دَ هغې دَ مرضۍ نه بغیر غیر اخلاقي عمل ونهٔ کړي - غیر فطري حرکت به ورسره اونهٔ کړي -

او انسان .... ؟ چې الله تعالیٰ ورله دَ اشرف المخلوقات درجه ورکړې ده ، دے چې دَ انسانیت دَ دائرې نه اوځي - نو دے دَ حیوان نه بدتر شي - په ده باندې سترګې پټې شي دَ شرافت ټول زنځیرونه اوشلوي ، دے بیا خور نهٔ پېژني دے بیا مور نهٔ پېژني - دے بیا خپله نهٔ پېژني ، پردۍ نهٔ پېژني نو تاسو نه زهٔ پوښتنه کوم - چې اے رونړو داسې انسان ته دَ انسان بللو جوګه دے - داسې انسان ته دَ حیوان نه بدتر نهٔ دے - داسې انسان ته دَ سپي غوندې دَ ګنده حیوان نه هم سپک ګنده او ذلیل نهٔ دے - رونړو دوه لاسونه او دوه پښې - دوه غوږونه او دوه سترګې او ژبه دَ انسان نه انسان نهٔ جوړه وي - انسان دَ انسانیت نوم دے - انسان دَ شرافت نوم دے - انسان دَ اخلاقو نوم دے - او په چا کښې چې دا څیزونه نهٔ وي دا خوبیه نهٔ وي - دا اخلاق نهٔ وي نو بیا زهٔ بخښنه غوارم چې داسې انسان ته نهٔ زهٔ انسان ویلے شم او نهٔ بل - ځکه چې داسې انسان دَ الله تعالیٰ دطرفه مقرر کړے شوې حدونو نه تجاوز کړے دے دهٔ دَ خدائے دَ لارې نه روګرداني کړې ده نو ..... داسې انسان ته به څوک څنګه انسان اووائي -

اے لویه خدایه ! ته په خپل فضل وکرم سره مونږ انسانان

کړي صحیح انسانان - موږ د ګناهونو نه په امان کړي - موږ مسلمانان کړي چې په ښه بد کښې تمیز او کړے شو -

انسان څومره غافل دے - څومره ناپوهه دے څومره احسان فراموشه دے که چرې انسان غافله نهٔ وے - ناپوهه نهٔ وے - احسان فراموشه نهٔ وے نو دهٔ به د الله تعالیٰ دا بې شمېره احسانونه ولې هېرول دهٔ به د مور پلار سره بې رخي ولې کوله - د هغوئ بې عزتي به ئې ولې کوله - ولې به ئې د هغوئ حقونه هېرول ؟

مور او پلار ! چې د اولاد دپاره د کعبې حېثیت لري - چې د پښو لاندې ئې جنتونه لوغړېږي - چې د چا د قدمونو خاورې د اولاد دپاره د ښکلولو جوګه دي - نو د داسې هستو سره د اولاد سپک او ناروا سلوک کښې ناروا نهٔ دے - د مور پلار دپاره بې عزتي به کښې الله تعالیٰ نهٔ خفه کېږي ولې به نهٔ خفه کېږي - څوک چې د هغه لوئے ذات د احکامو خلاف ورزي کوي الله تعالیٰ به ترې ضرور ناراضه کېږي -

نو بیا .... ؟ بیا ولې دا څنې څنې اولاد د الله تعالیٰ د دې اټل قانون خلاف ورزي کوي - ولې د مور پلار سپکاوے کوي ولې د مور پلار سره په ترس چلېږي دا اولاد ولې دومره نافرمانه، داسې سرکشه، او دومره احسان فراموشه شي ؟ ....

خدائے پاک دې شمشېر کاکا او بخښي ! - ډېر ښهٔ سړے وُ - ډېر نېک انسان وُ څو .... ډېر زړهٔ چاؤدے د دنیا نه لاړو - د دنیا ټول غمونه او مصیبتونه د ایو ځائے شوي وو او د شمشېر کاکا ژوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

توپې نه جوړ شوے ؤ - دَ شمشېر کاکا دَ ژوند دوېم نوم غم ؤ. اوښکې او سلګې چې دَ ژوند په آخرونو ورځو کښې دَ هغهٔ ملګرے شوے وے - سلګې چې په آخر عمر کښې دَ شمشېر کاکا په شونډو مېشته شوې وې - دَ هغهٔ ټول ژوند یوه سلګۍ وه یوه داسې سلګۍ چې دهغهٔ دَ پرهر پرهر زړهٔ دتل نه به راپورته کېده - دهغهٔ دَ زړهٔ دمُسېد ونکو پرهرونو نه به راپورته کېده - دَهغهٔ دَ زړهٔ دَ تنهاکو نه به راپورته کېده - دَ هرې سلګۍ سره په شمشېر کاکا دا خیال ؤ چې ګني درد به ئې قلار شي ځرېکې به لږې په آرام شي - خو دهغهٔ دا خیال غلط ؤ دردونه او غمونه، ځرېکې او فریادونه اوس دهغهٔ دَ ژوند سره بېخي غاړه غړې شوي وو - او چې ژوند ختم شو؟ نو سلګۍ هم په قلار شوې - دردونه هم په توږو غرونو سر شول -

اوس دَ شمشېر کاکا په رګونو کښې نهٔ وینه زغلېده اونهٔ دَ هغهٔ په شونډو اوچې سپېرې سلګۍ خورېدې - اوس دَ هغهٔ په سینه کښې نه پرهر پرهر زړهٔ حرکت کولو اونهٔ دَ زړهٔ دَ تنهاکونه اوچ اوچ دردونه راپورته کېدل - هرڅهٔ یخ یخ شول - چې شمشېر کاکا یخ شو نو پرهرونو هم خولې ورو ستړې - تنهاکې اوچول اوسلګۍ په قلار شوې -

شمشېر کاکا! نهٔ یم خبر چې دَ مرګ په وخت به ستا احساسات څهٔ وو - چې تا به څومره په ناخوالې مرګ ته غاړه ایښودلې وي - چې تا به څومره په نامرادۍ ساه ورکړې وي -

اے غم ژړلیه شمشېر کاکا خدائے دې اوبخښه - هغه دنیا دې بیاسته شه - ددې کهاخ ژوند په بدل کښې دې د هغه دنیا ژوند د خوشحالو نه ډک شه - که دلته د دنیا په اوسېدو شکو کښې انصاف نشته نو نه به وي خو د الله تعالیٰ په دربار کښې انصاف شته . بې انصافي نشته - زور زیاتے نشته -

رونو د شمشېر کاکا د ژوند قیصه، د غمونو قیصه ده - د اسوېلو او فریادونو قیصه ده، د دردونو او فریادونو قصه ده - په دې قصه کښې عبرت دے خو د هغه چا دپاره چې د چا د زړۀ سترګې بیناوي - چې د چا احساسات ژوندي وي - چې ضمیر ئې مړ نه ژوندے وي -

دا مې یاد شي لکه دا ساعت چې د شمشېر کاکا زوے ګل شېر پېدا شو نو ډېرې خوشحالۍ اوشوې - د شمشېر کاکا د خوشحالۍ هیڅ حد انتها نۀ وه - هغه خوشحاله وه چې د هغه د جائېداد مالک پېدا شو - د هغۀ وارث پېدا شو د هغه ملا تړ پېدا شو نو څکه خو دومره ډېر خوشحاله وو کنه -

ګل شېر د پلار ایکې یو زوے، د مور د سترګو تور او د پلار د زړۀ تکور، ډېر نیازبین ؤ - د مور پلار د غه ایکي یو نیازبین زوے په نازونو نعمتونو کښې د ژوند شپې ورځې تېروولې - ورځې په میاشتو او میاشتې په کلونو بدلېدے - لاړو له څېره ګل شېر ځلمے شو، او شمشېر کاکا د ګل شېر په واده کښې سستي او نۀ کړه او ژر سمدستي ئې ورله واده اوکړو - د ګل شېر د واده په

پرو مېږي کال دَ گل شېر مور مړه شوه شمشېر کاکا کونډ شو - يو اځي شو،
دَ ژوند په لويه لاره تنګ خو يولوے شوانون وُ خو شمشېر کاکا دَ ګل شېر
په داځ دَ تنهايي احساس ځان ته نږدې نهٔ پرېښودو - دَ ګل شېر
بچي شو - ماشومان شو، هغه دَ خپلو بچو سره مشغول شو - او
داسې مشغول شو چې پلار ترې نه هم هېر شو - پلار يو فالتو
څيز شو يوه بې کاره پُرزه شوه - کله کور کله بهر د خپلې تنهايي
احساس يې په سينې پورې نيولے وُ - دَ خپل ژوند نه خوشحاله نهٔ وُ -
ځکه چې هغه خو خپلې ټولې خوشحالۍ روس ګل شېر پورې غوټه
کړې وې - او ګل شېر دَ پلار نه بې پروا دَ ژوند په ډګر مسکه
بې مهاره روان وُ - دولت وُ جائيداد وُ - دومره جائيداد چې
ګل شېر پرې خاني کوله - دا جائيداد ګل شېر نهٔ وُ پيدا کړے - دا
دَ شمشېر کاکا دَ سر خيرات وُ چې ګل شېر پرې خاني کوله - ګل شېر
خاني کوله او هغهٔ پلار شمشېر کاکا په خپل کور - خپل جائيداد کښې
دَ بې ارزښه ژوند تېرولو - هر څهٔ يې ليدل - دَ ګل شېر سلوک او رويې
ته يې کتل خو په خوله يې غږ نهٔ کولو - ځکه چې ګل شېر د پرې
نياز بين وُ - دومره نياز بين چې پلار ورته يوه خوله ګيله قدرله
هم نهٔ شوه کو لے - خو د خپل نياز بين زوے په بې رُخۍ او بې
پروايۍ به هر وخت غمژن وُ - او چې دَ شپې به په کټ کښې
پرېوتو نو ټوله شپه به يې په سترګو کښې تېره کړه -
دېرو غمونو او فکرونو شمشېر کاکا د ډېرهٔ په رنځ اخته کړو -
سالنډے يې مذکرے شو - لاړو هغه لور رنګ شمشېر کاکا په بړېموډ

د هډوکو پنجره شوه ..... شپه ورځې ټوخي اود سينې خرخجارې
او ورسره بلغم د شمشېر کاکا د ژوند ملګري شول او د پلار د سينې
خرخجارې د بې واره ټوخي او بلغمونو نه ګل شېر تنګ شوی و.
او رښتيا خبره خو دا ده چې زوی له اوس د پلار نه کوکه ورتله هغه
نه غوښتل چې د هغه ماشومان دې نيکه ته نژدې شي نو په دې
وجه ګل شېر په کور کښې يو خوا ته وړه غونډې کوټه هم وه هغې کښې
د پلار کټ وراچولو د اوبو منګی يې ورته کېښودو او کټوری يې پرې
سکوړ کړو. لاړو شمشېر کاکا په خپل کور کښې د ځان له دنيا خاوند شو.
تنګه تر شه کوټه کښې ځان له يو خوا ته چې نه پرې د چا لاړه وه او
نه به ورله څوک راتلل. ټول له ورځ ټوخې بلغمونه او تنهائي
د هغه ملګري وو. دغه يې کور شو، او په دغه کور کښې به د شته
جائيداد خاوند. د شته زوی پلار شمشېر شپه ورځې يواځې پروت و.
او يوه ورځ چې د ګل شېر زلمو ته زوی اسلم د نيکه کوټې
ته راغلو نو شمشېر کاکا ځان ته را نژدې کړو. په تندي يې ښکل
کړو او ورته يې اووې چې. بچيه دا سر دې لږ زما په سينه کېږده.
او هر کله چې اسلم د خپل نيکه په سينه سر کېښودو نو شمشېر کاکا
يې په ويښتو کښې ګوتې وهلې او د نيمې ړنې اوښکې يې د سترګو
نه بهيدلې. د اوښکو بهير د بابا د سترګو نه دا روان و. او
چې اسلم سر را پورته کړو نو... "د ته ولې ژاړې بابا يخني
دې کېږي او ډېره چې کمبل درله راوړم" ..... نه بچيه زما
يخني نه کېږي. زما څوک مې کېږي. زما په سينه کښې اور بليږي.

" نه بابا ښه ډېره يخني ده - او ودرېږه زه تالا کمبل راوړم"

" نه بچيه زه روس د کومې يخنۍ د احساس د حد نه تېر
شوے يم - روس زمانه کومې کېږي او نه يخني "

بچيه خدائے دې لوے کړه - د خپل پلار په ښه راشې ستاسو
د غم د آواز نه مې خدائے ساته - څه بچيه لاړ شه لوے شې -
او .... اسلم چې کورته راغلو نو پلار ته يې اووے چې
د بابا ډېره يخني کېږي - نو.... کل شپې ډېر په بې پرواهۍ
سره زوے ته اووے چې ورشه په گودام کښې هغه زړه
کمبل پرته ده هغه را واخله او واې چوه پرې - اسلم د
گودام نه کمبل راواخسته راغلو د مورنه يې قينچي اوغوښته
پلار ترې نه تپوس اوکړو چې .... قينچي څه کوې بچيه -
اسلم ورته اووے چې دا کمبل به دوه ځايه کړم نيمه به
په بابا واچوم او نيمه به سنبال کېږدم چې صباله ته د بابا
په رنگ بوډا او ناتوانه شې نو دا پاتې نيمه کمبل به بيا
زه په تا باندې واچوم د اسلم دې خبرې کل شپې لکه چې
د غفلت د خوب نه را بېدار کړو - د زوے ولې او پلار ولې
احساس يې ورله راژوندے کړو - په خپل کردار يې شرمنده
کړو او په درنو درنو قدمونو کوټهۍ ته روان شو
هغه کوټهۍ ته چې پکښې شمشير خان بې پرسانه ژوند
تېر ولو - چې پکښې د کل شپې پلار د ژوند شپې ورځې شمېرلې
..... زوے د پلار نه د معافۍ غوښتو د پاره روان و....

زوے پلار ته په پښو پرېوتو د پاره روان ؤ زوړني سر -
ملامته ملامته چې دکوټې دروازه ئې لرې کړه نو په پلار
ورپرېوتو .... د بابا زهٔ معافي غواړم زهٔ بخښنه غواړم ما
او بخښه - زهٔ په خپلو کړو پښېمانه يم ما معاف کړه بابا ......
(ژاړي) دَ اوښکو سېلاب دَ گل شپې دَ سترگو نه روان ؤ -
شمشېر کاکا خپل زوے خپلې سينې ته رانژدې کړو - دَ سر
ويښتو کښې ئې ورله گوتې وهلې -

د دا ستا ويښته څو هم هغه رنگ پاسته دي بچيه .....
ستا دَدې ويښتو نه څو هم هغه رنگ خوږ خوږ بوئي راځي
لکه چې په وړوکوالي به ترې خته و - بچيه دَ مرگ نه مخکښې
مې دا ارمان ؤ چې تا يو ځل بيا خپلې سينې ته رانژدې کړم
او ستا دَ ويښتو دا مراوې خوشبوئيې يو ځل بيا زما
په سينې مو ورننوځي - او زما زړهٔ ته آرام او سکون
ورسي - څو بچيه ته جوړ دوړ نا روزگاره وې دومره ناروزگاره
وې چې زما دا معمولي غونډې ارمان دې هم نهٔ شو پوره کولے -
... څو شکر دے چې نن راغلې - شکر دے چې نن زما دَ زړهٔ
ارمان پوره شو - اوس به زما ساه په قلار او سکون سره
ووځي - خدائے دې خوشحاله لره تود باد درباندې او مه لږه -
دَ ژوند په خوږو موړ شې - دا سر دې لږ زما په سينه باندې
کېږده گل شېره چې دا زړهٔ مې لږ په قلار شي - او زما روح په
آرام او اطمينان سره اوځي .... په دې کښې په شمشېر کاکا

د سالنډۍ دوره راغله - ټوخې شروع شو - سا لنډه شوه - او یو ځل چې شمشیر کاکا یوه اوږده ساه راکښله نو بیا واپس نهٔ شوه - بیا هم په بدن کښې د ننه مړه شوه - بیا دغې ساه هم د شمشیر کاکا په وجود کښې ساه ورکړه او د دنیا د غمونو - مصیبتونو او شوانځون نه د ټول عمر د پاره خلاص شو - کل شېر په خپلو کړو پښیمانه وُ - د پلار سره په دې سلوک نادمه وُ دومره نادمه چې ډېر ېې اوژړل ډېرې اوښکې ېې توی کړې خو اوس هېڅ هم نهٔ شو کېدے اوس وخت تېر وُ - او د رحمان بابا خبره -

ع تر ورځه تېرې اوبهٔ بېرته نهٔ جاروځي
نهٔ جاروځي تېر ساعت په بېرته بیا

دوه مېښان

نه پوهېږم چې د روح تسکین به انسان ته کوم ځائے حاصل
شي داسې به کوم ځائے وي چې انسان به د دنیا د دې کشالو د دې
لانجو کونجو. د دې مصیبتونو او دردونو چاودون نه د ژوند یو
څو شېبې په آرام او اطمینان تېرې کړي. په دې دنیا کښې
خو ژوند د پرېشان شو. هر طرف ته خود غرضي او فریب دے.
اولاد خود غرضه خپل خپلوان خود غرضه. دوستان خود غرضه
او کله کله خو مور او پلار هم خود غرضه شي. د مور په سترګو
هم د حرص پردې راواوړي. مور هم د نام و نمود په خس
سیلاب کښې لاهو شي مور هم د خپل اولاد د پاره ظالمه شي.
دومره ظالمه چې د هغې د ظلم داستان د انسانیت په لمن تور
داغ شي. د هغې حرص د ځوان زوئے. د زلمي زوئے د
فرمان بردار زوئے په ژوند کښې ازغي اوکري د هغه د
ځوانۍ په لار کښې غنې چوکه کړي. نو داسې مور ته به
هم څوک مور اووائي. داسې مور هم کښي هغه مقدسه هستي
ده چې د چا د قدمونو د لاندې جنت دے؟ څه اووېم نو. په
دې حقله خو زه خپله رائے نشم ورکولے. زه په دې حقله هیڅ
هم نشم وئیلے. ځکه چې په دې کښې د څه وئیلو هډو ګنجائش

نښته؟

رونهو! زه د تاسو نه تپوس کوم - تاسو ماله زما د دې تپوس جواب راکړئ چې کومه مور چې نهه میاشتې اولاد په نس اوګرځوي دوه کاله پرې پالنې د زړه وینې او څښوي بیا چې د ژمي اوږدې اوږدې شپې ورسره شوګیرې کړي - بیا چې په زړه چاودون او شوا خون ئې لوی کړي نو دغه مور هم ... د دغه اولاد سره زیاتی کولی شي - په دغه اولاد باندې ظلم کولی شي - او د خپله لاسه ئې د غمونو او مصیبتونو کړنګ ته ورلړه کولی شي؟ ..... تاسو به وائی چې نه، مور دومره ظالمه کېدی نه شي - مور دومره سنګدله کېدی نشي - ځکه چې اولاد خو د مور د زړه ټکړه وي - اولاد خو د مور ژوند وي - د مور ساه وي - نو خپل ژوند خو څوک په خپله نشي ناقلاره کولی - خپله د زړه ټکړه خو اورته د خپله لاسه نشي ورلړه کولی، خو ..... رونهو شته په دنیا کښې داسې میاندې هم شته چې د دنیا حرص - بیا چې د دنیا لالچ او نام و نمود ورباندې داسې سترګې پټې کړي، چې د خپل زړه ټکړه په خپله، په خپل لاس د اور سره لمبو ته ورلړه کړي -

مسلم مې یاد شي - هغه د انسانیت او شرافت نمونه مې یاده شي - هغه د مور د سترګو تور مې یاد شي - هغه چې هروخت به ئې د مور سترګو ته کتل - بیا چې هروخت به ئې د مور ږغولی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته کتل. هغه چې هر وخت به مور ته لاس په نامه ولاړ وه. اسلم
خپل ژوند د مور خدمت ته وقف کړے وه. د مور دُعاګانې د
اسلم سره وې. د نیمې شپې په خاموشو کښې چې ټوله دنیا به
په خوب اوده وه، د اسلم مور به خدائے پاک ته په
سجده پرته وه. د اسلم د کامیابئ او کامرانئ دُعاګانې به ئې
کولې. او دا د دغه مور د دُعاګانو برکت وه چې اسلم د ژوند
په لارې په کامیابئ سره روان وه، ژوند ئې په وړاندې روان
وه. د اسلم د مور ارمانونه زړه پورې ل د کندو تون د بې ارزه
د ژوند هغه په غم لړلې ورځې شپې تېرے شوې او هیرې شوې.
اسلم دا کټ شو. د مور د زړه یو ډېر لوئے ارمان پوره
شو. او اوس لکه د نورو میندو په شان د اسلم د مور په
زړه کښې هم د زوے په سر دواده د څهرو د لید وارمان غځونې
اوکړې. هر وخت به په دې سوچونو کښې ډوبه وه چې هغه
به کوم ورځ وي چې د اسلم سره ډولۍ په کوټه راننه کړي.
بل خوا ته به اسلم هم د تصور په یوه رنګینه دنیا کښې هر وختې
ورک وه. د مینې او محبت یوه رنګینه دنیا چې ګل سانګه د دغې
دنیا بناپیرئ وه. دا د محبت شهزادګۍ وه او ولې به نه وه
ګل سانګه خو د دې د ترور لور وه چې د دې په نامه ناسته وه
چې په وړوکوالي کښې د دواړو د قسمت فیصله شوې وه چې
د وړوکوالي نه دواړو د یو بل په حقله سوچونه کول.
ګل سانګه د اسلم سیاله وه. او ځکه د اسلم ډېره زیاته خوښه

وه - هغه په خپل زړه کښې د ګل سانګې د پاره د مينې تاج محل د
ګوانه جوړ کړے وهٔ - او ځکه خو به اسلم د شپې په خاموشۍ
کښې اکثر د ګل سانګې په حقله سوچونه کول خو اسلم د مور د
ارادونه نهٔ وهٔ خبر - هغه ته پته نهٔ وه چې د مور په سترګو
د دولت پړدې راوړېدلې دي - د هغې نه خپله غريبي هېره شوې
وه د هغې نه خپله ناداري هېره شوې ده، ځکه چې د هغې
په خيال اسلم اوس لوئے سړے شوے دے - اوس اسلم پېسې
ګټي - د کټې خاوند شو، په دواړو کسانو کښې ئې نوم اخستے شي، -
نو ځکه خو د هغې د مور ارادې بدلې شوې - د هغې خيالات
بدل شو - اوس د هغې په نزد د اسلم او ګل سانګې جوړ نهٔ
برابرېدو - ځکه چې ګل سانګه غريبه وه - ترلسم پورې
تعليم ئې وه خو د اسلم د مور په نظر کښې دا تعليم ډېر کم وهٔ - هر
څو که ګل سانګه د اسلم د مور خوږه وه سکه خوږه، خو هغه
سکه خوږه کهٔ هرڅو د دې خوږه وه خو غريبه وه، او چې غريبه
وه نو د مور په خيال کښې د اسلم سره ئې جوړ نهٔ برابرېدو ځکه
چې اسلم اوس ډاکټر وهٔ، او هغه به هرما ښام د روپو پېټکه مور
ته جولۍ کښې اچوله - نو بيا؟

بيا دا چې د اسلم مور هيڅ کله دا نهٔ غوښتل چې د ګل سانګې او
اسلم د رشتې په حقله ګواني لوظ له عملي شکل ورکړي - نتيجه دا
شوه چې د اسلم مور خپلې خور له جواب ورواوليږلو چې لور دې
سنبهال کړه - ستا لور زما د زوئے سياله نهٔ ده - زما اسلم اوس هغه

اسلم نهٔ دے چې ستا اُور ورته ترغاړه کړم - زهٔ به اسلم له وادهٔ
کوم نهٔ ..... د چا عزت دا رو کړه دَ چا یا رو خلقو کړه - دَ جرګو مرکو
خلقو کړه ..... دَ مور دا انکار دَ اسلم د پاره دَ شیطٰن آسمان تندر
وهٔ - مور دَ سترګو په رپ کښې دَ زوئے دَ مینې په دُنیا اور اولګولو-
دَ هغهٔ دَ مینې تاج محل ئې دړې وړې کړو - اسلم مور ته زارئ اوکړې-
منتونه ئې ورته اوکړهٔ - په پښو ورته پرېوتو چې مورې دا ظلم
را سره مهٔ کوه - دا زیاتے را سره مهٔ کوه - ګل سانګه پردئ نهٔ ده،
ستا خورزه ده - ګل سانګه پردئ نهٔ ده زما دَ ترور لُور ده - زما په
نامه ناسته ده - د خوا راسې ناسته ده، مورې او به شرمېږو -
په خپلو خپلوانو او چم ګاوند کښې به اوشرمېږو - دَ خدائے خاطر
اوکړه چې دا سې مهٔ کوه -

خو دَ اسلم زارو او منتونو دَ هغه مور دَ خپلې ارادې نه منع
نهٔ کړے شوه - او چې څو ورځې تېرې دې نو خبره خوره شوه چې دَ
اسلم مور دَ اسلم دَ پاره دَ کوز کندي دَ خان کاکا لُور اوغوښته، او
دَ خان کاکا ور والاؤ ورته "ښه" اوکړه - خبره په ټول کلي کښې
خوره شوه - هرچا واورېده - دَ هرچا ترغوږ و اورسېده - اسلم
هم خبر شو او ګل سانګه هم خبر شوه ..... ګل سانګه ..... چې دَ
اسلم په تصور کښې ئې دَ ژوند شپې ورځې تېرولې چې اسلم سره دَ
نوي ژوند سوچونه ئې کول دَ اسلم په مینه کښې ورکې ګل سانګې
چې دَ ځان د پاره دَ مینې یوه رنګینه دنیا آبادول غوښتل - دې آواز
دَ هغې دنیا دړې وړې کړه - دَ هغې زړهٔ غوښتل چې په چغو چغو

اوژاړي. خو هغې نه څه وېلې شو او نه ئې څه کولې شو. هغې غوښتل چې سينه ته ټوپ کړي او د خپل ژوند خاتمه اوکړي. خو پښتنې پېغلې نه سينه ته ټوپ کړو او نه ئې جامو ته اور پورې کړو. غم ئې زړه ته واچولو. چُپ ئې اونيوُو. هر وخت خاموشه هر وخت لکه چې د فکر په تال زانګي. هر وخت په فکرونو او خيالونو کښې ورکه. نه د روټۍ فکر او نه د جامې. بس د ناخوالې ژوند وه چې تېرېدو. خو د ناخوالې ژوند به ترکومه پورې داسې غلې غلې او خاموشه تېرېدو. ترکومه پورې به ګل سانګې دا دومره دروند غم داسې په خاموشۍ سره ګرځولو.... آخر اول ټوخے، ټپه ورځ ټوخے. هر وخت ټوخے، او بيا ورسره تبه. کله تېزه او تنده تبه او کله نرۍ او مړه تبه، تبه او ټوخے دوه مرضونه د ګل سانګې په وجود پورې لکه ګونګې اونښتل. او دغه ګونګې د ننه د ننه د ګل سانګې پړپوس خوړو. د ګل سانګې اينه ئې خوړه. د هغې زړه ئې خوړو.

بل خوا ته د اسلم حالت هم ښه نه وُو. مور به ورته هره ورځ د واده په حقله وے چې بچيه پردې لور به ترکومه پورې ناسته وي. هغوئ به ترکومه زمونږ انتظار کوي. اسلم به مور له هيڅ جواب ورنکړو خو په سترګو سترګو کښې به ئې ورته اووے چې مورې زه واده نه کوم. خدائے خبر چې ولې ما ته داسې ښکاري چې ستا دا ارمان به شائد چې هم د غسې ارمان پاتې شي. شائد چې ستا زما په سر د واده د څهرو د ليدو ارمان پوره نشي. اسلم به هر وخت

ځان له ناسته وهٔ - دَ فکرونو په تيال به ځنګېده و - نهٔ به کلينک ته
تلو او نهٔ به يې مريضان کتل - دَ هر څهٔ نه يې زړهٔ موړ وهٔ - ورځ
په ورځ به يې صحت پرېوتو - داسې معلومېده چې اسلم لکه ناجوړه
وي، ډېر ناجوړه وي - خو کهٔ ناجوړه وي نو بيا دې دَ ځان علاج
اوکړي کنه - دے خو ډاکټر دے، دے خو په خپل مرض اوَ دَ غه
مرض په علاج دَ هرچانه ښهٔ پوهېدے شي - خو..... هغهٔ ته کهٔ
خپل مرض معلوم هم وهٔ خو علاج يې هغهٔ سره نهٔ وهٔ - بلکې دَ هيچا
سره نهٔ وهٔ دَ يو ډاکټر سره هم، ځکه چې دَ هغهٔ مور دَ هغهٔ په
زړهٔ کښې داسې پرهر جوړ کړے وهٔ، چې دَ هغې نه ناسُور جوړ شو..
ناسور، هغه ناسور چې علاج يې نشته، هغه ناسُور چې رغېدل
توې نشته، هغه ناسُور چې انجام يې مرګ وي - نو اسلم په ناعلاجه
مرض پرېوتو - مور ډېرې منډې ترړې اووهلې - ډېر علاجونه
يې اوکړل - په ډېرو ډاکټرانو يې اوګرځولو - خو آخر ډاکټرانو جواب
کړو - ډاکټرانو ورته اووے چې دَ څو ورځو مېلمه له ژوند په بيعه
نهٔ شي اخستے - هسې ځان مهٔ کړه وه ..... او آخر يوه ورځ زيړے
ماښکر چې د ورځې نمر ستړے شو مانه دَ غرونو نه پناه کېده و نو
اسلم خپلې مور ته اشاره اوکړه - ځان سره يې کښېنو له او ورته
يې اووے -

"و مورې زما دَ ژوند شمعه په ګل کېده وه - په دې کښې
شک نشته چې زما مرګ به ستا د پاره يوه لويه صدمه
وي، خو دَ خدائے په کارونو کښې څوک هيڅ نشي کولے

موږ زما په زړه کښې پرهرونه دي - زما د زړه نه وینې
څاڅي - ما ډېره موده غم په زړه اوګرځولو - خو دې غم
آخر زما زړه سورے سورے کړو - زما ژوند په ختمېدو
دے - خو د ژوند په دې آخرنو سلګو کښې زه تا ته دا سوال
کوم چې لاړه شه ګل سانګې ته په سر لاس راکاږه خپلې سینې
ته یې رانزدې کړه او ورته اووایه چې د تقدیر لیک نورېدے
نشي - دا به زمونږ په قسمت کښې لیکلي وُو - موږ د
ګل سانګې د ذهن نه د غریبۍ احساس اوباسه - او
...... ورته ..... او ..... وایه ..... چې ..... (ساه ورکړي)
(راسوړلے) اسلم خبره پوره نکړے شوه .... یوه ورځ
غوندې سلګۍ یې اووهلے او د دواړو وَښکونه یې دوه
څاڅکي تورې وینه راروانه شوه واقعي چې د اسلم
زړه او چاوډو .... څومره توره وینه وه، او توره
به ولې نه وه،.. چې د هغۀ په زړه او سینه کښې
اوربلېدو اسلم مړشو، اسلم ځواني مرګ شو - او چې
څۀ وخت ګل سانګې ته د اسلم د مرګ خبر اورسېدو
نو او چته په کټ کښې کښېناسته ډیرے اوچې کلکې
سترګې یې اخوا دیخوا واړولې - خو .... په خوله یې
هیڅ اونۀ وے - هغې غوښتل چې په چغو چغو
اوژاړي خو پښتني پېغلې ژړلے هم نشو ...... په
شونډو شونډو کښې یې دومره قدر له اووے چې .....

دَ ټرورې زويه آخر ځواني مرګ شوې - آخر زړهٔ چاودې لاړې -
ته خو ډاکټر وې .... دَ ټرورې ډاکټره زويه تا خو به دَ نورو
خلقو دَ رنځونو علاج کولو، خو دَ خپل رنځ علاج دې اونه کړے شو
داسې زر دې مرګ ته ځان اوسپارلو - تا نه خو زهٔ ښځه ذات
ښهٔ يم چې تر اوسه مې د مرګ مقابله اوکړه ..... اسلمه! زما خو
هم ډيره موده کيږي چې زړهٔ چاودلے دے - ما خو چې ستا دَ
کوژدنې اوريدلې وُو لا په هغه ورځ مې زړهٔ چاودلے وُو، خو ما
ددې هر څهٔ مقابله کوله ما خو ستا په ډاډ هر څهٔ تيرول،
خو چې ته هم لاړې نو .... اوس به دې ژوند کښې څهٔ پاتې شو.
اوس به زهٔ دا ژوند دَ چا په ډاډ تيروم - نور ژوند تيرول خو
ګران دي - ډير ډير (اسويلے) په ګل سانګې دَ ټوخې دوره
راغله ..... ډيره سخته دوره وه - او دَ څهٔ ساعت ټوخې نه
پس ګل سانګه غلې شوه .... چپ شوه ..... خاموش شوه - مور
ئې را منډې کړې خو ګل سانګه يخه يخه وه - غمونو ورله
زړهٔ اوچولو - او زړهٔ چاودې دَ دنيا نه لاړه -

صبا سحر له دَ يو کلي دَ يو مالت نه دوه جنازې پورته شوې -
دواړه ځوانې مرګان وو - دَ دواړو زړهٔ چاودلے وُه او دواړه په
يوه اديره کښې خاورو ته اوسپارلے شو - ټول خلق خفه وُو - ټول
کلي ژړل - په دغه خلقو کښې دَ اسلم مور هم وه ..... بير سر
پښې آبله پښې - سيرې کس پواټ - هغې هم ژړل - ډيرې ژړل -
په وازه خوله ئې ژړل .... ماوے چې ورشم اوُ ورته اووايم چې اے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور په جامه کښې د خپل زوئے دشمنې! خپل زوے دې د خپله لاسه د دولت د سره زار کړو - د زوئے خون هم ستا په غاړه دے او یو اځې د زوئے نه، د خپلې خودزې هم - هغه هم ستا د حرص او دنیا پرستۍ د سره زار شوه ..... اسلم او کل سانګه دوه انسانان وُو- دوه مینان وو- دوه شهیدان وو- الله پاک دې ورله په جنت کښې ځائے ورکړي - (آمین)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مُقدّسه هستي

رونړو .... نخوږو رونړو .... نن به دَ څه ساعت دَ پاره
خندا پرېږدو .... دڅه ساعت دپاره به ټوقې وشتې پرېږدو
دا ځکه چې ددنیا ددې رنګینونه ددنیا ددې هنګامونه ..... ددنیا
ددې نظارونه دڅه ساعت دپاره یو خواته لاړ شو .... لږ تنهایی
ته لاړ شو .... لرې نه .... بلکه نژدې .... ډېر نژدې ..... دا خپل
سرونه به لږ په دې خپلو ګرېوانونو کښې ښکته کړو .... خپل
احساسات او خپل جذبات به لږ داولړزوو ..... دخپل زړه پردې
به لږې اولټوو ددې خپل زړه نه به لږ تپوس اوکړو .....
دومره قدر له تپوس چې اے زما زړه ته ولې ناقلاره ئې ....
ته ولې پرېشانه ئې ...... ستا د پرېشانو څه علاج شته - ستا
دپاره اطمینان شته؟ .... او! د ناقلاره زړه دپاره قرار شته،
دپرېشانه زړه دپاره تسکین شته - خو که چرې مونږ دخپل زړه نه
تپوس اوکړو .... مونږ په خپل ګرېوان کښې سرونه ښکته کړو
.... که چرې مونږ دخپل عمل جائزه واخلو .... نو تسکین او
اطمینان .... سکون او خوشحالي هر څه شته - هر څه پیدا کېدونکي
څیزونه دي ..... هر څه مونده کېدونکي څیزونه دي ....

انسان الله تعالیٰ اشرف المخلوقات پیدا کړے دے ..... د ټولو
مخلوقاتو نه افضل د ټولو مخلوقاتو نه غوره ..... نو یو دومره
افضل مخلوق دومره غوره مخلوق، څنګه ناقلاره کیدے شي - څنګه
پریشانه کیدے شي؟ ..... راځئ چې مونږ صحیح انسانان شو، نو اوګورئ
چې د دنیا ټولې خوشحالۍ زمونږ نصیب کیږي اوکنه .... راځئ چې
ا خپل سرونه هغه لوئے الله ته ښکته کړو، چې کوم رازق دے، کوم
مُسبّب الاسباب دے - چې د چا په اختیار کښې زمونږ ژوند او زمونږ
مرګ دے - راځئ چې د انسان خوشامندې پرېږدو - راځئ چې
انسان ته صرف د انسان په نظر اوګورو، د رازق په نظر نه .....
راځئ چې انسان صرف انسان اوګڼو خپل خدائے او خپل رازق نه -
راځئ چې په خپل خدائے باندې د مضبوط ایمان او مضبوطې عقیدې
نوټه خولې واخلو - راځئ چې په دې رنګ د خپلو ټولو پریشانو
او مصیبتونو خاتمه اوکړو د زړهٔ تسکین الله تعالیٰ ته په سجده
لګولو کښې دے ..... د روح تسکین د الله په دربار کښې په زارۍ او
منت کښې دے - د دنیا او د آخرت ټولې خوشحالۍ ټولې سُکالۍ
د الله تعالیٰ په حضور کښې شته، نو راځئ چې د خپل سرونه هغه
ته ښکته کړو، او د خپلو مشکلاتو او مصیبتونو د حل دُعاګانې نه
او غواړو ..... یو حَل نه، دوه حَل نه، درې حَل نه، ټول عمر....
چې ترڅو پورې مو په بدن کښې ساه شته - چې ترڅو پورې مو په
بدن کښې طاقت شته -

دا شو د تسکین او اطمینان یو مقام - د الله تعالیٰ په مخکښې سجده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بیا؟ .... یو ځای یې هم شته، یو مقام یې هم شته، یوه هستي بله هم شته، چې ډېره مقدسه - ډېره پاکه او ډېره بزرګه هستي ده دغه زبرګه هستي مور او .. دغه مقام د مور د پښو خاورې دي - دغه مقدسه هستي مور ده، چې د چا د پښو لاندې جنت دے - دغه بزرګه هستي مور ده، چې د اولاد دپاره رحمت دے - مینه ده، محبت دے .... چې د چا د سترګو یوه اوښکه د کاڼي په شان زړونه هم نرم کړي - موم کړي ..... د مور د سترګو اوښکه؟ .... اوډ مور د سترګو په اوښکو کښې دومره طاقت شته چې عرش په لړزان کړي - د مور اوښکې د الله تعالیٰ غیرت را لړزولے شي، د الله تعالیٰ قهر او غضب را لړزولے شي، نو اے د میاندو زامنو! ستاسو دا زړونه کني د کاڼي نه هم سخت شو؟ ستاسو احساسات کني داسې مړه شوي دي، چې د مور د پاکو سترګو پاکې اوښکې یې هم را لړزولے نهٔ شي ...؟

اے رونړو! لږ په غور سره، لږ په فکر سره دخپلې مور مخ ته اوګورئ، لږ په ژور نظر ورته اوګورئ - نو په دغه مخ کښې به، په دغه پاک مخ کښې به تاسو ته د انسانیت حقیقي تصور ښکاره شي .... په دغه مخ کښې انسانیت شته، په دغه مخ کښې شرافت شته، په دغه مخ کښې، دد غه مخ د تندي په ګنجو موږو کړېږو کښې زمونږ دپاره محبت شته، .... نو په داسې مخ باندې، د اوښکو سیلاب کني زمونږ د انسانیت او شرافت په لمن تورتور داغونه نهٔ جوړوي ....؟ مور د کور برکت دے .... مور د کور عظمت دے ... مور د کور رڼا ده - اے د شته میاندو زامنو

د مور قدر اوکړئ چې د کور برکت مو زیات شي، د مور په سر د مینې
لاس راکاږئ چې د کور عظمت مو زیات شي - مور خوشحاله اوساتئ
چې د کور دنیا مو قائمه پاتې شي - مور مه ژړوئ مور مه خفه کوئ.
مور مه زیروئ، ګنې یقین اوکړئ چې خوار به شئ - سپک به شئ - او
ژوند به مو په عذاب شي -

مور مور ده - د انسانیت په دې ویره دنیا کښې د مور نه زیات
همدرد کښې بل هم څوک شته ؟ .... نشته، بالکل نشته .... ګنې
نو د درد او تکلیف په موقعه د مصیبت او زړه چاودون په موقعه
به ولې مونږ چغې وهلې چې .... "وی مورې مړ شوم" .....
ولې د بابا نوم نه اخلو - ولې د دادا نوم نه اخلو .... ؟

اے رونړو د هغه ساعت نه اویرېږئ - د هغه موقعې نه
اویرېږئ چې مور سر سرتور کړي او د الله تعالی په حضور کښې د
د اولاد نه د فریاد د پاره لاسونه پورته کړي - په دغه فریاد
کښې طوفانونه وي کوړے - په دغه فریاد کښې قیامتونه
وي کوړے -

اے رونړو! لږ د مور سترګو ته اوګورئ - د دغه سترګو په ککو
کښې اوګورئ - نو درته به معلومه شي چې د مور په دغه سترګو کښې
د دغه سترګو په کسکو کښې د اولاد د پاره د مینې او محبت یو طوفان
په غورزنګ دے - په دغه ککو کښې به تاسو ځانونه اووینئ - تاسو
به په کښې د خپل ځان د پاره مینه او محبت بیا مومئ - په دغه ککو
کښې ستاسو د پاره کوکه نشته - نفرت نشته - بغض نشته، کینه،

نشته، صرف او صرف مینه ده -

اے رونړو ! تاسو یقین اوکړئ چې د مور مثال د ګل دے - ګل یو غوټۍ لے ګل یو مسپدلے ګل - بلکه مور خو د ګل نه هم ښائسته ده - د ګلاب نه ښائسته ده - ګل هر وختې مُسکے وي، خو چې ترڅو د خزان سپېرو بادونو نهٔ وي وهلے خو چې د خزان سپېره سیلۍ راشي نو ګل مړاوے شي ګل اوړېږي - او مور ؟ د خزان سپېرهٔ بادونه د مور د شونډو ونه، د اولاد دپاره مُسکا نهٔ شي ختمولے - مور اولاد ته تل په خندا وي - تل به ورته مُسکۍ وي، ان کهٔ د دنیا ټول غمونه او مصیبتونه دَ هغې په برخه شي نو هم - د خدائے په مخلوق کښې د ټولو نه ښهٔ او افضل مخلوق مور ده، مور دَ اولاد په شکل کښې یو انسان زېږوي مور د انسان ژوند جوړوي، مور انسان، دَ انسانیت درجې ته رسوي، مور انسان ته په ښهٔ بد کښې تمیز ښائي - د مور جولۍ د انسان دپاره اولنۍ مدرسه ده -

د اولاد دپاره د ټولو نه ښهٔ ځائے د مور زړهٔ دے - د هر اولاد دپاره دَ مور په زړهٔ کښې ځائے شته، دا سې ځائے چې هلته دَ مینې او محبت نه سوا بل څهٔ هډو شته نه -

اے رونړو ! دَ هغه زړهٔ خیال اوساتئ، کوم زړهٔ چې ستاسو د آرام د خاطره تل ناقلاره وي - دَ مور زړهٔ دَ اولاد دپاره څومره تکلیفونه تېر کړي دي - څومره غمونه ئې تېر کړي دي - څومره زخمونه ئې خوړلي دي - او دې دومره تکلیفونو او مصیبتونو هم چرې د مور په زړهٔ کښې د اولاد دپاره نفرت راپېدا نهٔ کړو - بلکه په غم او

(c) ketabton.com: The Digital Library

مصیبت کښې په تکلیف او شوانتون کښې د اولاد دپاره د مور په زړه
کښې مینه او محبت نور هم زیات شي -

نو اے رونو! داسې هستې - داسې خوږ مند مور هم کښې د خراب
سلوک حقداره ده - مور هم لاچرې د ضدونو او قصدونو ده - کوم
داسې بد قسمته اولاد به وي چې هغه په خپلې مورته سپک کوري کوم
داسې بد نصیبه اولاد به وي چې هغه به مور سره په ترس چلېږي ....
شته په دنیا کښې داسې ناپوهه کسان شته، داسې بد قسمته اولاد شته
چې د هغوي د ناړا مود کبله د میاندو په زړونو پوله را ختلې دي -
د هغوي د ظلمونو دلاسه د میاندو په زړونو تنهاکي جوړې شوې
دي -

اے رونو دا پوله به آخر یوه ورځ اوچوي - دا تنهاکې به
آخر یوه ورځ تق ناري کړي ... او زه تاسو ته په یقین سره
وېم چې د مور د زړه د تنهاکو چودل به ستاسو دپاره یو قیامت
وي - ستاسو دپاره به دوزخ وي - او په سوزېږئ کورے ....
لوړه به شئ کورے - مه کوئ دونو د خدائے خاطر اوکړئ
چې د مور سره زیاتے مه کوئ - د مور سره په ترس مه چلېږئ -
مورته سپک مه کورئ - مور مور ده، د مینې او محبت یو
عنر .... د مینې محبت یو سمندر .... راشئ د مور احترام اوکړئ
چې د عزت څونه تیښ کړے شئ - راشئ د مور عزت اوکړئ چې
په دنیا او آخرت سرخرو شئ - راشئ د مور قدر اوکړئ چې تولې پریشانیا او
مصیبتونه مو ختم شي - د مور د پښو خاورې جنت ته د رسیدو دپاره یو آسانه
لار ده -

" سزا "

ورستي پیاوړي چرګانو کلي په سر راخستی وُ - جُماګل د چرګانو
بانګونه اورېدل - خو اوړخ يې واړولو او مخ سرېې په
بړستن کښې را ونغښتل - خدائے خبر چې څۀ چل وُ
نن د هغه زړۀ پاسېدو ته نۀ کېدو - نن د هغۀ زړۀ
وېل چې دا شپه نوره هم اوږده شي - دومره اوږده
شي چې د صبا کېدو ويره هډو ورکه شي - هغه د شپې
نه په پټي کښې تخم شيندلے وُ په دې نيت چې سحر
وختي به پټے اوم ...... هغه ته پټے او شيندلے تخم
دواړه ياد وُو - خو بيا يې هم پاسېدو ته زړۀ نۀ کېدو
...... سېنۀ ساعت تېر شو - د کوز کندي د جمات نه د بانګ
غږ يې تر غوږ وشو ..... ډېر خوږ اواز وُ - دے د بانګ
د الفاظو په معنیٰ نۀ پوهېدو - دے په دې نۀ پوهېدو
چې دې بانګ کښې په خوږ خوب اودو د پاره کوم
پېغام اورولے شي - هرڅو کۀ جُماګل د بانګ په معنو نۀ
پوهېدو خو دۀ له يې نن ډېر خوند ورکړو - نن د سحر
بانګ دۀ ته مرګ را ياد کړو - دے يې په دې ياندې پوهے
کړو چې دا دُنيا فاني ده او مرګ حق دے - د مرګ هېڅ وخت

نهٔ دے معلوم څول ژوندي به يوه ورځ مري - او زهٔ .. زهٔ
څو به هم يوه ورځ مرم .... او کهٔ خدائے مهٔ کړه زهٔ نن
مړ شوم نو زما دا ماشوم زوے او ځوانه ښځه به څهٔ کوي.
دوئ به څهٔ خوري - زما ځوانه ښځه به پردي خدمتونه
کوي؟ زما ماشوم زوے به پردو کوڅو کښې لوغړېږي؟
..... دا به څهٔ کېږي لويه خدايه، دا به څنګه کېږي ؟
داسې څو او مهٔ کړې خدايه .... ما څو د دوئ نه مخکښې
مړ مهٔ کړې - د دوئ د سر نه څو زما سورے پورته مهٔ کړې
.... څو سمد ستي د جماګل خيال د تصوير بل اړخ ته لاړو
او ځان نه ئې تپوس اوکړو، چې ما د دوئ نه مخکښې ته
مړ کئ نو مطلب دا شو چې زما زوے دې زمانه مخکښې خدائے
پاک مړ کړي چې د يتيمۍ د سپېرهٔ آواز نه بچ شي ....
زما ښځه دې زمانه مخکښې مړه شي چې د کُسټلو تون د
سپېرهٔ ژوند نه په امان شي .... نه نه داسې هم او مهٔ
کړې خدايه د فقيرګل بچي مرګ به زهٔ څنګه برداشت
کړے شم - کهٔ فقيرګل زما نه مخکښې مړ شو نو ما ته به بيا بابا
څوک وائي او زهٔ به بچے چا ته وېم بيا به پښتې ته ساله روټۍ
څوک راوړي؟ .... او کهٔ ښځه مې مړه شوه نو..... د هغې نه
بغير به زهٔ څنګه ژوندے پاتې شم - د هغې نه بغير به د
ژوند څهٔ خوند وي ؟

خدائے خبر چې څهٔ چل وُو چې نن دې کسالۀ ... وروئي ګوودره

خیالاتو دَجما ګل په زړهٔ کښې طوفان راوستے وُ.... دَ مرګ
اوښونو دَ بې شمېره وسوسو یوهٔ وړانه ما شوره وه چې دَ
جُما ګل زړهٔ او ذهن دواړه يې پرېشانه کړي وُو.... آخر
را پاسېدو و قُلبه يې راپرانسته جمع يې ورته په غاړه کښې
واچولو او ښځې ته يې ووے "چې پښتي ته ما پسې چا ئے
مهٔ راليږه زما طبيعت خراب دے - غوړې له سُکړک او
شوملې فقيرګل له ورکړه چې پښتي ته راوړي" -
قُلبه مخکښې او جمعه ګل ورپسې دکوټې نه اووتو- قلبه مخکښې او
دے ورپسې - او هغه خيالات په ذهن کښې بيا تازه شو چې
کلهٔ زهٔ مخکښې مړشوم نو بيا به څهٔ چل کيږي او کهٔ دوئ مخکښې
مړهٔ شول نو بيا .... بيا به څهٔ چل کيږي ؟ هم په دې پرېشانه
خيالاتو کښې جُمعه ګل پټي ته اورسېدو .... زر زر يې قلبه
په پټي ورګډه کړه - په خپل سوچونو او فکرونو کښې ورته
هډو دَ وخت اندازه اونهٔ لګېده څو چې سر يې راپورته
کړو نو نمر نيم آسمان له راغلے وهٔ - دجمعه ګل زړهٔ سپين
سپين کېدو .... دکلي په لار يې يو نظر واچولو څو فقير ګل
ښکاره نهٔ شو - دهٔ بيا غوې له چوکه ورکړه او په زړهٔ کښې
يې ووے چې فقيرګل دو ټبر راوړي نو، نو مابه
دا لږ غوښتې وښکے اړولے وې ....
نو .... په دې کښې دکلي نه نمبردار سرے را وليږلو چې خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا غلي دے ټول دهقانان راغلي دي فوراً حجرې ته راشه۔

زمونږ ټول کلے د د غې اکي يو خان جاګير وُ۔ او د کلي ټول

دهقانان د دې اکي يو خان لکه چې غلامان وو ......

خان به کله کله زمونږ د کلي چکر لګولو۔ په خپل جاګير

به ګرځېده او د خپلو دهقانانو د حالاتو به ئې ځان خبرولو۔

دا اکي يو خان به چې زمونږ کلي ته راغلو نو دے به يو

سم کړې کټ کښې لکه د فرعون کېناستو او ټولو دهقانانو

به په شنه منډه د دې خان د سلام د پاره ځان حجرې ته

رارسولو او ګېر چاپېره به په مزکه د پښو په سر ناست وُ۔

نن هم چې دا اکي يو خان کلي ته راغلو ... په کټ کښې کېناستو۔

خلق په يو ځو د سلام د پاره راوُچلېدل او په مزکه د پښو

په سر کېناستۀ نو خان ګېر چاپېره په خلقو يو نظر واچولو۔

ټول راغلي وو۔ ټول د سلام د پاره حاضر شوي وُو خو....

جمعه ګل ... ؟ جمعه ګل په دې خلقو کښې نۀ وُ۔ د خان سترګې

د ډېرې غصې نه برګې غوندې شوې۔ د نمبردار نه ئې

تپوس اوکړو چې جُماګے ځۀ شو؟ هغه ورته وے چې

تخم ئې شيندلے دے دوه کيله ورته پاتې وو وے دا پښتم

نو درځم .... د خان طبيعت خته شو۔ په غوږونو ئې

دا خبره ښۀ رونۀ نګېده، د خان سره ئې اووے چې زما

نه دوه کيله تخم زيات اهم شو ..... حکم ئې اوکړو

چې ورشئ لاس نيولے ئې راولئ .... دوه کسان پسې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړل ... جمعه ګل یې لاس تیولے راوستو ـ جمعه ګل خان ته
سلام اوکړو او خپل عذر یې ورته پیش کړو ـ خان نه
سلام وا خستو او نه یې د ده په عذر غوږ اوګرولو ...
حکم یې اوکړو چې په څلور بولې غوږونه او نیسه ....
جمعه ګل په چپه خوله غوږونه اونیول او بیا .... ؟ بیا
په حجره کښې یوه غټه تیګه ... ډیره غټه خدائے مې
دې غاړه نه نیسي خو د لسو منو نه به سپواوه په دې
تیګه به د کلي خلقو د لد رسي تمکولې .... حکم اوشو چې
دا تیګه جماګل ته په ملا کیښ دئ .... څلور کسان راپاڅیدل ـ
دغه تیګه یې راپورته کړه او جمعه ګل ته یې په ملا کیښوده
.... تیګه ډیره درنه وه ـ جمعه ګل ډیر فریادونه اوکړل، خو
د خان په زړه د رحم او به توے نشوې ـ

بل خوا د جماګل ښځې تنور اچولے وُ ـ په تادی تادی
ټکیاوه سکرکان یې په تنور کښې پورې کړې وُو ـ هغې سره
د جماګل فکر وُ ـ هغې ته پته وه چې سرې سحر چائے هم
نه دي څکلي هغه به اوږے وي ـ ډیر به اوږے وي نو چې
روټۍ ورله ژر اولیږم ـ سکرکان یې را اونړول په دستر خوان
کښې یې ژر ژر اوتړل ـ شوملې یې په بټکي کښې واچولې
او زوے ته یې اووے چې پکیه په منډه پټي ته خه پلار
به دې اوږے وي ... دې لا دا خبره کوله چې په دې
کښې یو ماشوم په منډه منډه راغلو او د جماګل ښځې ته یې

اووے چې "خان" جمعه ګل یاندې غوږونه نیولي دي او
دجیرې هغه غټه تیکه یې ورته په ملا سوره کړې ده...
دجمعه ګل ښځې سینې له درز وکړو - سرتور سر پښې اوبله
پښې په شنه منډه جیرې ته په ژړا راغله - فقیرګل هم
په مور پسې منډې وهلې .... مور او زوے دواړه په
ژړا انګولا په جیرې را ننوتل .... دجمعه ګل تهبر خان
ته منت اوکړو چې "خان" معاف یې کړه - ماشوم فقیرګل
یې ورته په ښو کېښې سوملولو چې ددې ماشوم دې ورانو
ورانو کړیکو ته اوګوره چې جمعه ګل معاف کړه .... خو د
خان په زړه کښې رحم رانغلو - دجمعه ګل د تهبر ژړا انګولا
او دفقیرګل چغې دخان کاڼي زړه نرم نهٔ کړے شو - د
جمعه ګل فریاد رو رو په کمېدو شو .... فقیرګل د
پلار سرته ولاړ وو ژړل یې - داسې یې ژړل چې ورسره
ناستو خلقو هم ژړل دجمعه ګل تهبر هم ژړل او ورسره
یې کړیوان هم سیرې ویرې کړے وو - د سرو ښتهٔ یې
هم په موټو موټو راشوکولي وو - ډېره دغم ننداره
وه خو .... دخان غصه نهٔ سړېده او څنګه به سړېده
جمعه ګل څهٔ وړه ګستاخي خو نهٔ وه کړې - ډېره لویه
ګستاخي یې کړې وه - او ددې دومره لویې ګستاخۍ
سزا هم دغه ده چې جمعه ګل ددې تیکې د لاندې ساه
ورکړي چې صباله بل دهقان د خان د داسې بې عزتۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولو جرأت ونه کړي ..... او چې بې ساعت تېرېږي او نو جمعه گل يوه سلگۍ او وهله او..... فقير گل يتيم او د فقير گل مور کونډه شوه.

انا لله و انا اليه راجعون

پښېماني

(اسو یلے) تېر ماسختن وُ- شومه دم وه - په تاخ کښې دَ شړشمو ډیوه تته تته بلېده ..... دَ ډیوې تورو تورو لوګو په کوټه کښې دهند وکار جوړ کړے وُ.... شمشېر ډېر کوشش اوکړو چې خو ځان ئے خبر چې دَ هغهٔ دَ سترګو نه خوب نن کوم څو اتښتېدلے وُ..... هغه ډېر کوشش اوکړو چې دَ سپېلنو دا خبره دَ خپلو مغزو نه اوباسي .... چې " لاس دې آزاد چې څهٔ کولے شې اوکړه " ......

ډېر کوشش ئې اوکړو چې دا خبره هېره کړي دَ خپلو مغزو نه ئې اوباسي خو ...... خوند ئې اونهٔ کړو - دَ شمشېر په سینه کښې دَ سپېلنو خبرې اور بل کړے وُ - ډېر سوچونه ئې اوکړهٔ - دَ زړهٔ سره ئې ډېرې صلاحګانې اوکړې خو هېڅ په حساب ئې پوے نهٔ شو چې څهٔ اوکړي ... کومه لار اختیار کړي .... خودکشي اوکړم ؟ خو .... چې په کټ کښې په خوا بهٔ خوب اوده ماشومانو باندې به ئې نظر پرېوتو نو ..... خودکشي ؟ ..... زهٔ خودکشي اوکړم ؟ ..... ځان اووژنم ؟ چې دَ خلقو دَ پېغورو نه خلاص شم ؟ خو .....

دا سرې خولې ماشومان چا ته پرېږدم ؟ ..... دوئ به

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه کوي ؟ دوی به څه خوري ؟ دوی به بیا په دروکوټو
کښې لوغړېږي ؟ دوی به بیا خېروته غواړي ؟ ....
نه نه زهٔ خودکشي نشم کولے - زهٔ خپل ماشومان بچي پرو
کوټو کښې لوغړ پد وته نشم پرېښودے -
(اسویلے) په تاخ کښې بیله ډیوه هم هغسې بلېده - د ډیوې
تورې لوګي داسې ښکارېده لکه چې د شمشېر د سینې نه راوتي
ساړهٔ ساړهٔ اسویلي د ډیوې د لوګو سره یوځاے شوي
دي ..... هلته د ډیوې باتۍ سوزېده او دلته د شمشېر
په سینه کښې اوربل وُ - د انتقام اور - د دښمنۍ اور -
د بېغورۍ اُور - په شپږ جاېږد کښې شمشېر د ناداري ژوند
تېرولو - دغه د ناداري ژوند چې نور نشو تېرولے -
هغه نور ناکام نشو کولے - او د سپفوره دې خبرې چې
" لاس دې خلاص که څه کولے شې نو ..... "
دې خبرې خو شمشېر دې ته تیار کړو چې یا خان او وژني او
یا د زور په مرۍ زور کړي او خپله حصه ترې نه قبضه
کړي ..... شمشېر د خان سره کړل د بېل ... " په شپږ جاېږد اد
کښې دې زما بچي لوږې تېروي - ولې په دغه جاېږد اد کښې
کښې زما حصه نشته ؟ ولې نشته ؟ نو بیا ؟ په تول جاېږد اد
سپفورې ولې خېټه اچولې ده ؟ زهٔ به ..... خپل حق اخلم -
ان که د سر په بدل وي نو هم - او دلته د روستي پاره په
بوګنوُ نکې خاموشي کښې شمشېر د خپل کټ نه راپاسېدو ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړ دنی دې کښې اوبدې ته او تمهیک یې ښه اوکې ته واچولو ـ
..... ماشومان په خوابده خوب اوده وو ـ د دنیا د حاله
بې خبره ...... د خپل پلار د ارادو نه ناخبره په خوابده
خوب اوده وو ـ شمشېر په ماشومانو یو نظر واچولو....
د ماشومانو مور هم تموله ورځ جامې وینځلې وې، هغه هم
د ځان د حاله بې خبره په خوابده خوب اوده وه ....
په تاخ کښې بلېدونکې ډیوې ته یې یو نظر اوکتل ـ ډیوه
په سلګو وه ـ په آخرنو سلګو ..... او شمشېر ته هم خپله
ساه ځنډه لنډه او راښکلې ښکاره شوه،
شمشېر داسې محسوسوله چې لکه د دې ډیوې سره د ده ژوند
تړلے دے ـ دا ډیوه په سلګو نه ده بلکه د ده ژوند په سلګو
دے ـ او چې څنګه دا ډیوه په سلګو سلګو کښې مړه شي دغسې
به زه هم په سلګو سلګو کښې مړشم ـ ....
خو زه ....؟ زه پښتون یم ـ زما په مټو کښې زور شته ـ
زه به داسې په آسانه تورو د ال نه غورځوم ـ په سلګو
سلګو کښې مرګ به زما د پاره پېغور شي ....زه یو د
سپغور پېغور لمبه لمبه کړم نو صباله به زما بچې د تمول
کلي پېغور څنګه اوز غملے شي ـ نه نه زه خپل بچې د
پېغورونو په سومبو سورې کېدو ته نشم پرېښود ے ـ کوم
څیز چې زه د خپل ځان د پاره غوره نه ګڼم هغه څیز څنګه
خپلو ماشومانو ته په میراث کښې پرېږدم ـ ځم چې د خپلو

لمنې نه د سپفوړ دَ پېغوړ داغ دَ ټوپک د شپلۍ نه
به وټې ګولۍ والوځوم ځکه چې دَ سپفوړي په سرو وینو
دَ خپلې لمنې دا تور داغ دَ تورَ نه سُور کړم .... سُور داغ
تک سُور لکه سُور ګلاب (خندا) شمشېر دَ کړکۍ او نفرت نه
ډکه خندا اوکړه او لاړو دَ کوټې نه اووتو. دَ تیرو تک تور
ځادر په ټول کلي را خور وُ. یوه یوګنووُنکې خاموشي وه.
ځکه چې دَ کلي ټول خلق دَ مرګ په خوارهٔ خوب اوده وُو.
سپي هم ټوله شپه دَ غپېدو نه پس په بهوسارو او دَ
یخ لې په سنګروتو کښې اوده وُو. شمشېر په تُند و تُندو
قدمونو کوز کندي ته روان وُ. په زړهٔ کښې ئې دَ انتقام
اور په قدم قدم لمبه کېدو. دَ زړهٔ حرکت ئې تېز بېدو.
نبضونو ئې ټوپونه وهل ساه ئې لنډه لنډه کېده او
چې څهٔ وخت شمشېرخېل منزل ته ورنزدې شو. دَ سپفوُ
دَ کور لویه دروازه ورته ښکاره شوه نو دهٔ ټوپک داوړې
نه راکوز کړو. چارچړې ئې ورله ډک کړو چې .... په دې
کښې دَ نزدې جمات دَ منارو نه دَ لوئې الله دَ لویې کلیمه
الله اکبر په لوړ سپیکر کښې په ټول کلي کښې خوره شوه،
مُلا دَ سحر په بانګ ویلو شروع اوکړه شمشېر پښه نیولې
شو. خدائے خبر چې ولې نن دَ سحر بانګ دَ شمشېر په زړهٔ کښې
یو نوے طوفان را پورته کړو. نن خو د سحر بانګ دهغه دنیا
بدله کړه ..... څومره خوږ بانګ دے څومره زړهٔ راکښونکے

آواز دے - ملا بانګ وېښلو او شمشېر د خپلو احساساتو په
سیند لاهو وه ..... خو خدای خبر چې څه چل وه چې نن دې
بانګ شمشېر په دې حقیقت باندې پوه کړو چې دا دُنیا
فاني ده - د دنیا ژوند د شمشېر څو ورځې دي - د دې دنیا
هر څیز فاني دے - دا هر څه به د انسان نه دلته پاتې شي -
دوه لاس او دوه پښې به تش پاتې نه روان شي خو د دې باوجود
هم ځنې ځنې انسانان د حرص په خړ سیلاب کښې لاهو
شوي دي - د دې باوجود هم یو انسان راپاسي او د بل
انسان په مرئ چاړه راکاږي - یو رور راپاسي د بل رور د
پښو د خوړې نه نوړې دا وُشوکوي یو رور راپاسي د بل
رور سینه د ټوپک په ګولۍ غارغار کړي ؟ څومره ظلم
دے ؟ څومره زیاتي ده - هم د ځان سره او هم د خپل بال
بچ سره ..... د شمشېر زړه وېرې اونیوو ..... د پښتنے پرې
را غلو - هغه زړه چې څه شیبه اګاهو د نفرت او انتقام
په لمبو ځورغندې شوې وه - د سحر بانګ هغه لمبې مړې
کړې هغه اور یې یخ کړو شمشېر خپله اراده بدله کړه ...
نه نه زه به هیڅ کله د جاېداد د پاره د رور په سینه
کښې د ټوپک ګولۍ سره نه کړم - زه به هیڅ کله خپله
تورسرې ورنداړکنډه نه کړم - زه به هېڅرې خپل
وریرونه په لاروکو څو کښې نوځړېږ و ښه ورنکړم - خبر
دے که زما بچي نه وي ، خبر دے که زما په جاېداد

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما مشر رور قبضه کړې ده ، ورور څوک دے ؟ زما رور دے کنه ؟ د رور ښځه څوک ده ؟ هم زما بهابي ده کنه او د سپفور بچي هم زما بچي دي کنه - رور زما رور دے - زما وینه ده - زما منتې دي - نو ..... خپله وینه هم څوک په خپله تویوي - خپلې منتې هم چرې څوک د خپل ځان نه پخپله برېکوي ؟ ...... نه نه داسې نهٔ شي کېدے - داسې به هیچرې اونهٔ شي - زهٔ به هیچرې داسې اونهٔ کړم ......

سپفور د مزکې آمدن څهٔ تول خو پخپله کېږه کښې نهٔ اچوي - په خپلو بچو او خپلې ښځې باندې ئې خرچ کوي - نو ..... اے ناپوهه شمشېره د سپفور اولاد کښې ستا اولاد نهٔ دے - د سپفور د اولاد خوشحالي کښې ستا خوشحالي نهٔ ده ؟ .... خبر دے که سپفور زما د بچو د خولې نه نوړۍ راشکوې ده ؟ هغه ته به ځان په دې ښهٔ ښکاري - خو زهٔ ؟ زهٔ به هیڅ کله د سپفور ماشومان پرېدو کوځو کښې لوغړېږ وته پرې نهٔ ږدم ..... توبه خدایه توبه د دې ناپاکې ارادې په سوچ مې غاړه مهٔ بنده وئ - اے لویه خدایه شکر دے زما زړهٔ کښې د انتقام اور دې په خپل فضل سړه یخ کړو ..... ځم خپل کور ته واپس ځم - خبر دے زهٔ به محنت مزدوري کوم او د خپلو بچو پالنه به کوم - څهٔ د هر چا جایداد اونه خونهٔ وي - زهٔ به دا اوکنم چې زما جایداد د هغه ونه - زهٔ دومره بې همته خونهٔ یم چې کښې د خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچو د پاره به روزي لټم پېدا کوي - شکر دے په صورت
روغ يم شکر دے روغ رمټ يم - محنت مزدوري به کوم او حقه
حلاله روزي به بچو له راوړم - او اوس ...... ؟ اوس خو چې
په جمات کښې نموځ اوکړم او دلوے خدائے نه بخښنه اوغواړم
شمشېر د سپفورې د کوټې نه واپس کېدو چې په دې کښې
هغه په قلبې پسې راروان د خپلې کوټې نه را اووتو او څه
وخت ئې چې شمشېر ټوپک په لاس اولېدو نو پوهے شو چې
د شمشېر څه اراده دي - خو .... شمشېر زر ټوپک اوکړې ته
واچولو او ورمنډې ئې کړې - سپفورې ته ورتر غاړه وتو او
په سلګو کښې ئې ورته ټوله قصه تېره کړه سپفورې
هم شمشېر له کلکه غاړه ورکړه او په ژړا ژړا ئې اوژړل ...
قليه ئې راستنه کړه - شمشېر ئې لاس نيولے کورته راوستو - او
چې څه غرمه کېده نو څه کړ په پولو پټو پړے ئې اېښے وه .....
د سپفورې د مزکې نه ئې د شمشېر حصه بېلوله - او خلق ....؟
خلق حق حېران وو چې دا څه وو او څه اوشو - ؟
خو اے رونړو حېرانېږئ مه - د انسانانو په سينو کښې خدائے
پاک د غوښې زړونه پېدا کړي دي - دغه د غوښې زړونه
نرمېږي هم شي - دغه د غوښې زړونه پستېږي هم شي - په
دې زړونو کښې الله تعالی مينه محبت هم پېدا کړي دي - خو
کاش چې مونږ د غوښې په دغه بوټي کښې په خپل صبر او
خپلې حوصلې سره د مينې او محبت اوده جذبات راويښ کړو

زمان چې موږ د زهرو په ځای د ګوړې نه کار واخلو چې موږ په خپل عمل سره یو ظالم په خپل ظلم او یو زیاتي کوونکی په خپل زیاتي پښېمانه کړو - په خپلو نارا موټي نادمه کړو - په خپلو بدو ئې شرمنده کړو -

خوا ے رونو زما یوه خبره د خپل ذهن پسکې پورې اوتړئ - زما یوه مشوره د خپلې لارې مشال کړئ نو بیا اوګورئ چې ستاسو ټولې کړانې آسانېږي اوکنه - ستاسو ټول نفرتونه په مینې او محبت باندې بدلیږي اوکنه - ستاسو ټولې دشمنۍ په یوې خوږې درنې او نهٔ شلیدونکې ورورولۍ باندې بدلیږي اوکنه - اوهغه مشوره داده چې

اے رونو د هر قدم د پورته کولو نه آګاهو د هغې په انجام باندې فکر اوکړئ - که چرې یو قاتل په دې خبره په سره سینه سوچ اوکړي چې د هر قتل انجام د پهانسۍ تخته ده - د هر قتل سزا دوزخ دے - نو زما په خیال چې هیڅوک به قتل اونهٔ کړي - د غسې د هر غلط قدم انجام شرمندګي - رسوائي او پښېماني ده نو بیا پښېمانه کېدو نه څهٔ فائده - هغه د رحمان بابا خبره چې

ه تېر ساعت په مثال مړے د لحد دے
مړي چا دي ژوندي کړي په دنیا

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

"اِنتقام"

(اسویلے) ژوند .... روژوند .... یوڅو ورځې ژوند .... دَ شمېر یوڅو ګھړی ژوند .... دا ژوند که ډېر خوږ دے نو په ځنې ځنې حالاتو کښې ډېر تریخ شي .... سره دَدې ظاهري رنګینو - سره دَدې دومره هنګامو - په حقیقت کښې ژوند تریخ دے .... دا بیله خبره ده چې مونږ خپلو ځانونو له تیر ورکوو - خپلو زړونو له دهوکه ورکوو - په زور په ژوند کښې هنګامې را پیدا کوو - رنګینې را پیدا کوو - ګنې حقیقت دا دے چې ژوند تریخ دے .... شته دَدې دنیا په مخ کنې یو انسان داسې هم چې دغم په زړه به څه غم نهٔ وي ؟ دَ هغه په زړهٔ کښې به څهٔ ارمان نهٔ وي ؟

هر څوک ناقلاره دي ...

غریب ناقلاره

امیر ناقلاره

کونډه ناقلاره

تورسرې ناقلاره

دَ اولاد خاوند ناقلاره -

بې اولاده ناقلاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دنیا په مخ هرڅوک ناقلاره دي - نو بیا، ژوند تریخ شو که!
په دې تریخ ژوند کښې څنې وخت داسې حالات راپېښ شي
داسې واقعات راپېښ شي چې ژوند زهر شي کنه پرېشي -
جماله ببو مې یاده شي - ښځه مې یاده شي - هغه سروهلې بروهلې
جماله هغه لېونۍ سپېلنۍ جماله - هغه چې هروخت به اوتره اوتره
وه - هغه چې هروخت به لکه د پارې ناقلاره وه .... ولې؟
رونې د ولې جواب ډېر درونند دے - ډېر بوګنو ونکے دے -
د ولې جواب خو د انسان په زړه کښې پرهرونه جوړوي نو
بیا .... ؟ بیا به درته زه څه اووایم چې جماله ولې داسې ناقلاره
وه - ولې داسې لېونۍ سپېلنۍ وه - ولې یې شونډو داسې
پوستکي نیولي وو .... تاسو ته نه ده معلومه چې د جمالې په
زړه کښې اوربلېدو اور اور د غو لمبو د هغې په شونډو
پارونه جوړ کړي وو - جماله د انتقام په اور کښې سوزېده -
د هغې په زړه کښې د انتقام اور په غرغنده وو - ... او انتقام
... د چا نه؟ د یو داسې څیز نه چې هغه خبرې له شوې کولے -
د دغه څیز د جمالې د شونډو په پارونو څه کار نه وو - نو
بیا هم جمالې بیو د یو سوړ په حیثیت د دغه بې ژبانه څیز
نه داسې انتقام واخستو چې د دنیا د پاره یې یو مثال پرېښودو -
څه اووېمه جمالې .... چې ستا دا قدم ګنې خودکشي وه -
ستا دا انتقام ګني ګناه وه .. ته نه زه ستا دې قدم ته، دې
انتقام ته خودکشي نشم وئیلے - تا خودکشي نه ده کړې -

جمالي بيو خود کشي نه ده کړې - جماله خو شهيده ده - شهيده - ځکه
چې هغه مور وه - هغې دا هر څه د مورولۍ د جذبې نه د د پرې
مجبورتيا د کبله کړې دي - د زوے .... د ظلمي زوے ناګهاني
مرګ د هغې دماغ مفلوجه کړې وه - هغه ئې ليونۍ کړې وه ....
څوک څه خبر دي چې ديوې مور په زړه کښې د اولاد د پاره د مينې
او محبت څه جذبات وي څوک نه دي خبر چې يو مور په خپل
اولاد څومره مينه وي ..... او چې څوک نه دي خبر نو را دې
شي د جمالي بيو د ليونتوب نه دې ځان خبر کړي - د هغې په انتقام
دې ځانونه پوے کړي، او بيا دې دا فيصله اوکړي چې د هغې
دا انتقام کښي خود کشي وه ؟

جماله! زمونږ د کلي يوه سپين سرې بوډۍ - زمونږ د کلي يوه
غيرتي پښتنه بوډۍ - د دغې بوډۍ ظلمي زوے و چې
لونګ ئې نامه وه - روښه د لونګ د ژوند قصه به درته نه
کوم - د دې خبرې د کولو هم څه ضرورت نشته چې لونګ
مور څنګه لوے کړے و - په څه څو اخون ئې لوے کړے و - جمالي
ته لونګ په غيږ کښې يتيم پاتې شوے و - او د خپل کُنډتون
دا ۲۵ کاله دې صرف د لونګ په دا اميد تېر کړي وو - پردې
خدمتونه ئې کړي وو - په دې طمعه چې لونګ به مې خداے
لوے کړي - او زما ټول ارمانونه به اوږدوي .... د جمالي
په زړه کښې ارمانونه توت په توت پراته وو - او کله کله به
چې ځان له ناسته وه نو د ارمانونو ننسته بوده به ئې را ابرابو - وله

او یوه ورځ هم داسې د تصوراتو په دنیا کښې د ورکې جمالې ترغوږو دا آواز راغلو "لونګ په سیند کښې ډوب شو" .... دې آواز د جمالې دنیا د سترګو په رپ کښې دړې وړې کړه - د مور دپاره دا آواز د شین آسمان تندر و چې په جمالې راګوزار شو -

رونړو! زهٔ درته د جمالې د هغې چې واره چغو - هغه د لېونو په رنګې ترکوره او ترکوڅې لېونۍ لېونۍ منډې هغه چې په مخ سر وهلو ئې را باندې کړې - هغه چې ګرېوان ئې څیرې ویرې کړې و - هغه چې د سر ویښته ئې په موټو موټو اوشوکول - دا ټوله نقشه درته په الفاظو کښې نشم بیانولے - ځکه چې ماسره دومره دردېدلي الفاظ نشته چې د هغې د سپېرو سپېرو کوکارو نقشه پکښې را ځائے کړم - ماسره داسې په غم لړلي الفاظ نشته چې د جمالې غم ته ئې ورغوندم - ماسره دومره حوصله هم نشته چې زهٔ درته د هغه وخت او هغه موقعې حالات په زور زړ تېر کړم -

یو زړهٔ جمالې ته اووے چې راشه تهٔ هم سیند ته ټوپ کړه چې د زوے سره ستا هم د لاش هډو پته او نهٔ لګي - چې د لونګ سره سم ستا غوښې هم د سیند کبان اوخوري - چې مور او زوے دواړه په یو رنګ مرګ مړهٔ شو - خو جمالې د زړهٔ سنه تپوس اوکړو چې زما دا عمل به د لونګ سره د مینې او همدردۍ دپاره کني د اظهار حق اداکړي؟ او دا حق کهٔ اداشي نو زما

په زړه کښې چې د انتقام کوم اور بلېږي دا به کني سوړ شي؟ نه دا اور داسې نه سړېږي - دا اور به صرف د انتقام په ذريعه سړېږي - او نن ... زه د دې کلي د خلقو په مخکښې قسم خورم چې زما لونګ په اوبو کښې مړ شو زه به پس له دې نه تر مرګه پورې د اوبو څاڅکے د حلق نه تېر نه کړم .... جمالي قسم اوخوړ - او د دې قسم نه پس د لونګ مور د اوبو کټورے شونډو ته نزدې نه کړو - ورځې تېرې شوې، هفتې تېرې شوې خو د جمالي د حلق نه د اوبو څاڅکے تېر نشو - ژبه ئې داسې اوچه وه لکه لرګے - لکه د سادړن لوټه .... آخر تر کومه پورې - خلقو ډېر کوشش اوکړو چې جماله یو ګوټ اوبه اوڅکي خو جمالي نه د چا منت منلو او نه زارې ..... آخر تر کومه پورې ...

تر کومې پورې به غمژپلې مور د تندې مقابله کوله - تر کومه پورې به د خپل قصد پوره کولو د پاره د ژوند سره په جنګولو وه - آخر حوصلې جواب ورکړو - د حالاتو د مقابلې د پاره توان ختم شو - د ژوندون علامې شروع شوې - جمالي حق ته سترګې اونیولې نو په داسې حالاتو کښې د مالت یوې زنانه د اوبو جام د جمالي شونډو ته رانیولو ..... خو د لونګ مور د اوبو جام له ټیله ورکړه - او په سترګو سترګو کښې ئې دغه بنځې ته اووے چې ..... زما په غېږ پورې خند امه کوه زما د انتقام په لاره کښې اغیکې مه پیدا کوه ..... پرېږده چې زه خپل قسم پوره کړم - پرېږده چې زه خپل انتقام واخلم ....

او چې څو لحظې نورې تېرېدې نو جمالي خپل قسم پوره کړو - جمالي خپل انتقام پوره کړو - مرګ له غاړه غړېد ورغله خو څاڅکے اوبه ئې د حلق نه تېرې نه کړې - او هغې د اوبو نه د خپل لونګ

بدل وا خستو -

(اسو پلے) اے دَ میانِدو ذرا منو څهٔ پوے شوی ؟

دَ مور مقام درته معلوم شو ؟

دَ مور زړهٔ درته معلوم نهٔ شو ؟

لږ په خپلو ګړیوانو نو کښې سرونه ښکته کړئ او د خپل

هغې عمل جائزه واخلئ کوم چې تن صبا زامن دَ میاسندو

سره کوي -

اے دَ ځوانئ په نشه مستو زلمو تهٔ مهٔ کوئ کو رے دَ

مور سره ضد ونه قصد ونه مهٔ کوئ -مور مهٔ خفه کوئ -

مور مهٔ ژړوئ - دَ مور د خفګانی سره به درنه الله خفه شي

دَ مور په ژړا باندې عرش په لړزانی شي .... دَ مور ډیر

لوئے مقام دے ډیره لویه درجه ئې ده - دَ کومې مور دَ

پښو لاندې چې جنت وي نو د هغې درجه او مرتبه څنګه

دهر چا نه او چته نشوه .... ؟ مور ډیره مقدسه هستي

ده- او ددې مقدسې هستئ عزت او احترام په هر

اولاد باندې لازم دے - بلکه فرض دے -او کوم اولاد چې دا

فرض ادا نهٔ کړو نو خپل آخرت ئې خوار کړو - خپل ځان ئې

دَ دوزخ د ملبو حقدار کړو -

اوښکې

(اسویلې) روستې پهار وُ - مُلا لا بانګ نهٔ وُ وئیلې - ټوله دنیا په
خوانهٔ خوب اودهٔ وه .... چُپه چُپیا او بوګنوُنکې خاموشي
.... نهٔ د سپو غپیا او نهٔ د چرګ چغو آواز - کله کله به د یو نیم
چرګ آواز په دې خوشې بېد یاکښې تر لرې لرې پورې خور شو
او زما د ویرې نه خور ووس زړګې به په څهٔ قدرې راغونډ
شو .... د اوبو وارمې وُ - یوُم په اوګه پېښې ابله پېښې
تُند تُند پېتهې ته روان وم - لا د را ته سمه نهٔ ښکارېده - په
خپل دلیل تلم ... چې لوېې ادېرې ته اورسېدم نو ......
څه فریاد غوږونو مې تر غوږ و شو .... او فریاد ..... زړهٔ
بوګنوُنکې فریاد - د پېښو لاندې نه مې مزکه اوتښتېده - زړهٔ
مې په درزېدو شو - په ځائې اودرېدم - کلیمې مې په ځان چُف
کړې - بابا ګان مې را اولړزول - په دې ادېره کښې زهٔ خوا
عالم
هم څو څو ځله ورېدلې یم - دا ډېره درنه ادېره ده - دلته غیب
ډېر زیات دې .... ځکه خو چې ما فریاد واورېدو نو رېښدې
واخستم - دکوکېنې شاته کېښناستم او غوږونه مې د فریاد په
لوُرې اونیول .... فریاد .... د ښځې فریاد معلومېده و د زړهٔ
نه راوتې فریاد .... په هر فریاد کښې بې شمېره طوفانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاریدل - ما داسې محسوسوله چې لکه په دغه وخت کښې د اديرې کاڼې بوټې وُنې غني هر څه په فریاد وُو - داسې معلومیده چې لکه شپه دا فریاد نور نشي زغملے نو ځکه دا سې په منډه منډه مخ په وړاندې روانه ده اوُ د صبا ستر ګه ددې فریاد د اوریدو دپاره په بوګنیدونکو قدمونو رو رو سا ینولې را روانه ده.....

زه هم هغه شان غلے ساه دا ښکلے د کوڅې شاته ناست وم - شپږ ساعته تیر شو - رڼا رو رو را خوریده - په څوا شا جماتو نو کښې د سحر بانګونه شروع شول - خو زما په ښپو کښې لا هغسې دم نهٔ وُ..... چې رڼا ښه را خوره شوه نو رو رو په آرام د فریاد په لورې روان شوم .... فریاد اوس کم شوے وُ. څه ګورم چې د یو قبر د پاسه یوه ښځه په سره جوړه کښې چې لاسونه ښپې ئې په نکریزو سره وُو خوره وره پرته وه. زړهٔ مې یو درزا وکړو. په ستر ګو مې تیاره راغله ..... دا؟ دا خو د شیرین قبر دے. د ځوانې مرګ شیرین - د نیمه خوا شیرین - د مور پلار د اِکې یوزوے شیرین - هغه شیرین چې تیره شپه ئې د وادهٔ ډولۍ کور ته راوړلې وه - چې مور پلار ئې په وادهٔ د خپل زړهٔ ارمانونه رڅولې وُو.... هغه شیرین چې د جانې دیو نظر کتو دپاره ئې په کلونو انتظار کړے وُ...... نن هغه شیرین د جانې دیو نظر کتو ته مځکښې په دې خوشې بیابان کښې د خاوړو ددې څلې د لاندې په خوږهٔ خوب اوده دے - ما ته سمدستي د شیرین د وادهٔ شپه را په مخکښې شوه. څو مره خوند وُ د شیرین په وادهٔ کښې .... څو مره په خوشحالۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشحالي سره د شيرين د ولس داوړلي وه او بيا دواړه په شپه
هغه ترتېره سختنه پورې شيرين په حجره کښې د دوستانو سره
څومره خوند تاک کپ لګولے وُ - او بيا مونږ هغه کورته په تلو
مجبوره کړو - چې څه څوک په ستاپه انتظار کښې وي .... شيرين
سُسکې غونډې شو او کورته روان شو - په تُند و تُند وقدمونو
..... د هغه کورته ډېره تادي وه - د هغه په زړه ډېرې خبرې
وې چې جاڼي ته يې کول غوښتل - څه ګيلې هم وې او څه ماڼې
هم - څه وعدې هم وې او څه لوظونه هم - ډېرو خبرو - ډېرو
سوالونو او ډېرو تپوسونو د هغه په زړه کښې دغ دغ جوړه
کړے وُ - هم په دغه سوچونو کښې هم په دغه فکرونو کښې د جاڼي
د ديدن خوږې تلوسې يې په زړه پورې څنې نيولے روان وُ، چې
شيرين خپل منزل ته ورنږدې شو - چې خپلې کوڅې ته ورنږدې شو -
نو ناګهانه درې ډزې اوشوې - هاو په وړومبي ډز شيرين پړمخې
را پرېوتو - بوړې د زړه په سر لګېدلے وُ - د هغه زړه په سر چې
کوم د جاڼي د ليدو د پاره ناقلاره وُ - چې کوم په دغه وخت کښې د
مينې محبت وجذباتو ته لبرېز وُ، د هغه زړه په سر شيرين اولګېده -
او چې د ګُجرې خلق ورورسېدل نو هغه پوره آخرنئ سلګئ اووهله
او په دغه سلګئ کښې هم د هغه په شونډو د جاڼي نوم وُ - ......
شيرين ساورکړه - د زړه خبرې په زړه کښې پاتې شوې - نه يې
د جاڼي مخ اوليدو او نه يې ورته د خپل زړه خبرې اوکړې .....
د شيرين مور لکه د ليونو دا منډې کړې - پلار يې سرتور سر -

او ښېښې ابله ښېښې راغلو .... او .... جماله ؟ جماله هم په سره
جوړه کښې ښېښې ابله ښېښې او سرتورسر د شیرین سرته ولاړه وه
د جمالي سړېن په مزکه پروت و په مرګ ئې هم په شونړو مسکا خوره
وه - لکه چې جمالي ته وائي چې "اے نادانې پېغلې خفه کېږه مه -
په دنیا کښې د هيچا ټول ارمانونه نشي پوره کېدے ..... دغه
یو ارمان مو بس وو چې پوره شو - او ته په سره دولۍ او سره
جوړه کښې زسوبز کړه راغلې - او نور ..... ؟ نور ملاقات به په
حشر جهان کښې کوو - کوم ځائے چې نه غم شته او نه مصيبت -
کوم ځائے چې نه قصد شته او نه حسد - کوم ځائے چې د دوو مينو
ترمینځه څوک دیوالونه نشي ودرلے" ..... جماله غلې ولاړه وه ....

ټول کلي د ځوانې مرګ

شیرین په ناګهانه مرګ د غم اوښکې تويولې - خو جماله غلې وه -
د مزکې غبرګ ختو خو د جمالي نه .... د هغې په سترګو کښې اوښکې نه
وې .... حېرانه وه چې را څه وو او څه اوشول ؟ دا زه کوم ځائے
وم - کوم ځائے ته راورسېدم او په کوم ځائے کښې پاتې شوم..
او غونډې په مزکې کښېناسته - د شیرین په وينو لړلے سرئې په
خپل پټون کېښودو - څو ګړۍ سونګه کېناسته .... پکار ده چې
په دغه وخت کښې جمالي په زوږ زوږ ژړلے وے - پکار ده چې د
شیرین په وينو لړلے مخ جمالي په خپلو زنو زنو اوښکو وينځلے
وے خو ..... د جمالي په سترګو کښې چې اوښکې نه وې نو ځکه هغې
ژړلے هم نشو ..... او چې څه وخت شافي بيو او وې چې جماله

سپېره ده، دومره سپېره چې د دې سره د شیرین د پاره دود او ښکې
هم نشته .... د جالې په زړه تیاره راغله --- یوه تېره کړیکه
ئې اوده هله او بې هوښه په شیرین راپرېوته .... د شیرین
مور پلار ناوے جاله د لاس پښو نه اونیوه او یو خوا ته کټ کښې
ئې ورواچوله -

رونړو! ډېر د غم ساعت و .... سمه د قیامت شپه وه -
سباله ماښکر چې کېږي و نو د شیرین جنازه پورته شوه. د ځوانې
مرګ شیرین جنازه - د مور پلار د ارکې یوزوے جنازه - دیوې شپې
د زلمې جنازه .... مور پلار په وزه خوله ژړل - هرچا ژړل -
ټول کلي ژړل - خو جاله .... ؟ جاله هم هغسې ګونګه سونګه وه.
جنازه پورته شوه ... شیرین خاورو ته اوسپارلے شو .... قبر
ئې جوړ شو او هم هغه د واده څادر ئې په قبر اوغوړولے شوه....
خلق دکلي ځوړند سرونه کلي ته واپس راغلل -

او اوس .... ! اوس دا هغه دیوې شپې ناوې جاله ده چې بېګاه
ئې ټوله شپه د شیرین په قبر تېره کړې ده - زه ورروان شوم.
ماوے چې راپورته ئې کړم او ورته اووایم چې اے د ارکې "یوې شپې
ناوې" خو بس دے کورته لاړه شه -

"مړي چا دي ژوندي کړي په ژړا"

خو چې زه ورنزدې شوم نو جالې لکه د لېونو د قبر سره خبرې کولې
..... "شیرینه - بې وفا شیرینه! دوه خبرې دې هم را سره اونهٔ
کړې او لاړې - دا وه ستا هغه مینه؟ دروغژنه چې مینه دې

بیا لیلې نشوه تولاڼې دې څنګه له کولې ؟ بې وفا دومره څوک به را ښکاره شوې وې چې د وادهٔ په څهرو کښې خو مې لیدلې قدر له وې نیمه خوا زلمیه داسې زړ سرور شوې - زړهٔ سپېره دې چا ته پرېښودم -

شیرینه ما خو د ځان سره د ارمانونو یوه لویه دنیا راوړې وه - ما خو ځان له د خوشحالو یو لوئے محل جوړ کړے وُ - بې وفا څنګه دې د سترګو په رپ کښې زما د ارمانونو دنیا ورانه ویجاړه کړه -

شیرینه ! یو دوه خبرې را سره اوکړه صرف دوه خبرې چې دا زړهٔ مې په لږ غوندې ډاډه شي - ستا دې د ښکلو وردهٔ په دغه څهرو قسم وي کومې چې اوس ستا په قبر غوړېدلې دي - ستا دې زما د پښو لاسونو په نکریزو قسم وي شیرینه چې دوه خبرې راسره اوکړه - دوه خبرې - دوه .... جمالې یوه سلګئ اووهله اود سلګئ سره دیوې شپې تاوې نخه پخه وه - او چې اومې کتل نو په بڼو کښې ئې دوه غټې غټې اوښکې لکه ملغلرې اوېزان وې -

(راسو پلے)

رونو ډېره دردناکه ننداره وه - زړهٔ مې غوښتل چې په چغو چغو اوژاړم زړهٔ مې غوښتل چې لاړشم شاقې بېو راولم او ورته اوښایم چې جماله سپېره نهٔ وه - راشه اوګوره د جمالې د سترګو نه اوښکې را توې شوې داسې اوښکې چې تهٔ له ادیره ئې اولړزوله ، داسې اوښکې چې قیامتونه پکښې پټ وُو -

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپې

لکه چې نن سېند بیا په غوړزنګ وُ - شل کاله وړاندې
چې کوم سېلاب راغلے وُ او دکوم سېلاب یوې چپې چې ملاله
دَ ځان سره راوړې وه - لکه چې هغه سېلاب نن د هغې په
سینه کښې بهېدو او دَ سترګو نه یې روان وُ -

دَ دوؤ میاشتو ماشوم ناجوړه زوے دَ ملالې په غېږ
کښې پروت وُږېدو - د ډېر ساعت نه یې اوچې سلګۍ
وهلې څو اوس داسې غلے شوے غوندې وُه ملاله نهٔ دَ ځان
دَ حاله خبر وه او نهٔ دَ زوے دَ حاله - په مزکه یې پرلت
وهلې وه او زوے ورته په غېږ کښې پروت وُ - د ملالې ګرېوان
پرانستے وُ - ببر سر - خیرنه خچنه - داسې معلومېده چې
لکه دَ ملالې ګرېوان هغه زُول پرانستے وي - کوم چې دَ
سحره راسې د هغې په سینه کښې اوتو - خدائے خبر چې په
هغه خبره کښې څهٔ وو کومه چې ګلډېن نن سحر هغې ته
کړې وه - او کومه یه چې کله هم هغه ملالې ته اوکړه -
نو دَ هغې زړهٔ به یې ناقلاره کړو - د هغې د دنیا به یې تناه
کړه - باران - سېلۍ او طوفان به راغلو او د ملالې دَ
سترګو نه به روان شو - دَ ملالې قرار - صبر او هغه لږه

ډېره تسلي کومه چې د ماشوم زوئ په وجه د هغې زړه
ته وه - هغه هر څۀ به د سترګو په رپ کښې په طوفان
کښې لاهو شو - خو ګل دین د هر څۀ نه بې پرواه د افیمو
په نشه کښې نیم ویخ او نیم اوده ؤ - هغه د هیڅ نه
نۀ ؤ خبر - ګل دین موچي ؤ - په کلي کښې به یې د زوړو پېزار
مرمت کولو - د افیمو نشې د هغه نه په ځوانه ځوانۍ
کښې بوډا جوړ کړے ؤ ...... ملاله په پښغلتوب د
ګل دین د شکي طبیعت او سخت مزاجۍ نه خبره وه - او کله
کله به چې د کلي پښغلو د ګل دین د سختې طبیعتۍ ذکر
ملالې ته اوکړو نو هغه به ورته مُسکۍ شوه او
جواب به یې ورکړو چې خبره دے د وادۀ نه مخکښې هر
زلمے داسې وي او چې وادۀ اوکړي نو بیا ...... بیایه
کۀ خبرې هر څۀ سم شي ...... او د وادۀ نه پس څۀ
موده ګل دین سم دم ؤ .. د ملالې سره یې ډېر ښۀ تعلق
ؤ خو رو رو هغه بیا په زړۀ لاړ روان شو سپکې سپورې -
ستغې خبرې او رټل - هر وخت چې په نۀ څۀ خبره بدې
ردې ویل د ګل دین عادت شو - او یوه ورځ خو یې چې
ملاله په نۀ څۀ خبره راګیره کړه او وې وهله نو د ګل دین
په دې زیاتې د ملالې زړۀ ته لویه صدمه اورسېده ...
او بیا دا څۀ یوه ورځ نۀ وه بلکې وهل او ټکول د ملالې
تقدیر شو - دې ټولو ناوړو ته ملالې غاړه ایښودلې وه -

دا هرڅه هغې زغمل څو ...... یو دا خبره ؟ دا خبره هغې
نه شوه زغملے دا هغې نه شوه برداشت کولے .... هغې دا
منله چې هغه په ماشوم والي سینډ کښې د سېلاب یو چې
چپې د ځان سره راوړلې وه ۔ خو د هغې دا یقین وُ چې
هغه .... «هغه» نه ده څه چې گلدین وائي .... ملالې د
گلدین دا خبره نه شوه زورېدے ۔ او هر کله به چې هغه
ملالې ته دا خبره اوکړه نو د ملالې به د خپل ځان نه هم
زړه توره شو او د گلدین نه به هم ورله کرکه ورغله .....
په دې اکښې شک نشته چې د ماشوم د پېدا کېدو نه پس د
هغې مینه روس تقسیم شوې وه ۔ د گلدین زور زیاتے ئې د
ماشوم زوے په مینه کښې را نغښتلې وه ۔ خو د دې باوجود
هم د گلدین دا خبره نه د هغې دپاره بنه وه نه د گلدین
دپاره او نه د هغوي د ماشوم بچي دپاره بنه وه ....
هر څو که د ملالې د گلدین سره هغه هومره مینه نه وه لکه
چې څو او وه څو ..... بیا هم خاوند څو ئې وُ کنه ؟ ملالې نه
غوښتله چې خاوند ورته څه دا سې خبره اوکړې چې هغې له
پرې د خپل ځان ۔ خپل خاوند او د خپل ماشوم زوے درې
وارو نه کرکه ورشي ۔ خو هغه بپوسه وه ، هغې خاوند
نه شو منع کولے ۔ ملاله به د گلدین نه دومره ویرېده چې
د هغه په مخکښې به ئې په زوره ساه هم نه اخسته ......
نن سحر هم هغه چې د کوره وتو نو په نه څه خبره ئې په

ملالۍ دا باندې کړې ینهٔ ئې اووهله او په ټولو کښې ئې د رېښې غوندې تېره ډهجه کښې اووے « حراموښې » او د دې ټکي په اورېدو د ملالۍ په زړهٔ هغه تیارهٔ راغله کومه چې دېر طوفان د راتلو نه اول راځي .... ګلدین لاړو د کوټې نه اووتو - او ..... طوفان راغلو .... سېلاب راغلو - کوم سیند چې د ملالۍ په سینه کښې غورزنګونه وهل هغه د ملالۍ د سترګو نه روان شو .... چپې ئې وهلې ..... د سحر نه ما ځیګر شو څو طوفان دکمېدو یا د اوورېدو نوم نهٔ اخستو ..... کېدے شي چې دې چپو هغه لاهو کړے وے - څو په دې کښې ئې د دروازې د لړې کېدو آواز تر غوږ وشو .... د ملالۍ د زړهٔ درزا په زیاتېدو شوه - د هغې خیال وُ چې چوڼ موچي ګلدین راغلو، او خدائے خبر چې ولې نن د هغهٔ راتلو کښې ملالۍ ته خپل مرګ ښکارېدو .... څو .... چوڼ هغهٔ نهٔ وُ دروازه هوا لړې کړې وه - په کور کښې ګوته روبهٔ نهٔ وې - د جمالې سره فکر شو چې د هغهٔ د راتلو نه مخکښې د سیند نه یو منګے اوبهٔ راوړي نو بیا به کتے شي ..... هغې ماشوم زوئے په ژړا په کټ کښې پرېښودو او منګے په سر د کوټې نه اووته د وادهٔ نه پس دوه کاله اوشول چې ملاله هم په دې لاره سیند ته د اوبو دپاره ځي راځي .... نن خدائے خبر چې څهٔ چل وُ چې منګے په سر په دې لاره اوبوله روانه شوه نو خپل پښلتوب ورته

را مخکښې شو- په پېغلتوب هم ملاله څهٔ مالداره نهٔ وه -
ولې بیا هم دلاره داسې شاړه او داسې سپېره څو نهٔ وه -
دوه کاله آګاه وه په چې ملاله منګې په سر د نوړو جینکو سره
په دې لاره راوبوله تله نو خپل ځان ورته دومره بې وسه
او مجبوره نهٔ ښکارېده، ځکه چې د ګلالین خیال او د
ګلالین سره د ژوندون د پسکې په تړلو هغې ته ځان د
نوړو همځولو جینکو نه ډېر ښسته من او ښکاله ښکارېدو
څو هغه ټول خیالونه او څو بونه څوننې دروغ ثابت شول..
....دا ولې؟ او ولې؟ په جواب به ملالې لا سوچ کولو چې
مخامخ سسند ښکاره شو- چُپ چاپ څلې غلې .... او خاموش
خاموش بهېدو .... ملالې زر زر په تاډې منګے ډک کړو او
په تُند و تړ موټو کورته راروانه شوه او چې کورته را غله
نو ماشوم جوړې ډېر ژړلي وُو- ځکه چې اوس یې د ژړا په
ځائے اوچې اوچې سلګۍ وهلې .... ملالې منګے په کړو بچ
کېښودو- ماشوم یې راواخستو خپلې سینې ته یې راجوخت
کړو او یوه اوږده ساه یې واخسته د ماشوم سینې ته به
رانږدې کولو د هغې زړهٔ ته ډېر اطمینان اورسېدو- هغې
داسې محسوسوله لکه چې د هغې څور وور زړهٔ را ټول غونډي
شو ماشوم هم داسې ملالې په خپلې سینې پورې نیولے وُ
چې په دې کښې ګلالین موچي د ډېټو دوه لچه په لاس په کوځه
رانوتو- او د راتلو سره یې په مړاوي آواز اووے......

د نړۍ کار نهٔ ؤ د اغلے - بس دومره پرېښي مې کتلې وې چې
ځان له مې اېښي او د چاښو د پاره مې دا پېسې راوړل ""

گلدېن په دالان کښې خپل د موړچې توب د سامان صندوقچې
کېښودو او د پېښو دوڅه ئې ملالۍ له ورکړه او ورته ئې
اووے چې زهٔ حجرې ته لاړ شم چې راشم نو بیا به چاے څښم
...... ملالۍ دوڅه د گلدېن نه واخسته په چارگۍ ئې کېښوده
او بیا ئې ماشوم په غېږ کښې واخستو او د سوچونو او فکرونو
په سمندر لاهو شوه ..... په دې کښې پښتو راغله د پښو
دوڅه ئې پرمخې د چارگۍ ته راگزار کړه ..... پښې توے شول
او د ملالۍ سره غم شو چې اوس به څهٔ کوم - اوس به چاے
د څهٔ نه څښوم - اوس کهٔ گلدېن راغلو او خبر شو چې
پښې د مزکې خوراک شول نو هغه خو به ما مړه کړي - هغه
خو به په دې تېر ما سختئ مادکوره اوباسي - او چې د کوره مې
اوباسي نو زهٔ به چرته ځم - زهٔ به کوم خوا ته ځم - زهٔ به د
چا کوره ځم -

وخت په منډه منډه روان ؤ تېرېدو - ملالۍ هېڅ په
حساب نهٔ پوهېده چې څهٔ چل اوکړي ... په دې کښې
ئې خپلې سینې ته پام شو - ماشوم تا جوړه ؤ تهولۍ ورځ
کښې ئې سینه نهٔ وه څښلې ..... سینه ئې دکه وه - د
ملالۍ سینه دکه وه ..... هغې هرو نور سوچ اونهٔ کړو
خو دوڅه ئې راواخسته او زر زر ئې دواړه سینې په

ورپه کښې تشې کړې - پټې ئې په نغري سوره کړه ....
او په څه ساعت پس چې ګل دين د ځېږې نه راغلو ... په
لاس کښې کښېناستو نو ملاله په مړو مړو قدمونو لاړه - پيالې
او چائې جوش ئې راواخستل او ګل دين ته ئې په مخکښې کېښودل -
ګل دين پيالې ډکوله او پيالې به ئې تشوله - ملالې په کښته
سترګه ګل دين ته کتل .... د هغې زړه غوښتل چې راپاسي او
د ګل دين د خولې نه پيالې راوشوکوي او ورته اووايي چې
ګل دينه مړ کوه .... دا څه کوې - دا چائې مړ شبنه دا چائې
چې په کومو پشو کښې پخې شوي دي هغه پيسې په تا حرام
دي - خو .... ملالې له به دومره زړه چا ورکړے وے - دا
تو لې خبرې که د هغې زړه غوښتلے نو هم کولے نو ئې نه
شوې کنه .... د هغې په زړه يوه تياره تله او بله
راتله .... سوچ ئې کولو چې دا څه وو او څه راپېښ
شو - دا نور غمونه کښې لږ وو چې دا نوے غم مې د خپله لاسه
خپل ځان له راپيدا کړو .... ساک ترې نه سيلۍ اوړے
وُ - ماشوم هم د لوږې دلاسه الوں بلوں کولو - په ژړا
ژړا ئې زړه ستړے شو - ګل دين ډېر صبر اوکړو خو آخر
صبر ئې تمام شو - او په سختۍ سره ئې ملالې ته اووے ...
څه له ئې ژړه وې پيسې ورکړه کنه" .... پيسې ؟ پيسې ورکړم
د څه پيسې ورکړم .... دا سيني ته ئې واچوه کنه" ....
په سينه کښې څه دي - تا چې کوم پيسې راوړلې وو هغه

پېښو توی کړل - او ماتاله چاپې د خپلې سينې په پښو کښې پټې کړې - هغه ګل دين د کټ نه را ټوپ کړو - تخته د کټ سره نژدې ښخته پرته وه - هغه ئې را اوچته کړه او پچې را خطا ئې کړه نو ملاله خو بچ شوه خو د ماشوم د سر نه يوه سره داره د ملالې په مخ خوره وره لاړه .... ماشوم اول يو ه تېره کريکه او بيا يې څو سلګۍ اوو هلې او غلے شو - ملالې د زوے د سر نه د وينې دارې چې اوليدې نو بې هوشه په مزکې پرېوته - او ګل دين ؟ ګل دين را پاسېدو - ملاله ئې د څو تشقې نه اونيوه را اوچته ئې کړه - د هغې مخ په وينو لېت پېت وه او په داسې حالت کښې ګل دين ورته اووے چې يو - دوه - درې - ته په ما طلاقه ئې - څه او څه د دې کور نه چې کوم خوا دې خوښه وي لاړه شه ..... او ملالې خپل ماشوم زوے را پورته کړو او نېغه سيند ته را غله - په سيند کښې سېلاب را غلے ؤ - سيند په غورزنګ ؤ چپه په راتله او چپه به کښېناسته ... په دې کښې يوه چپه را غله - د نورو چپو نه لويه ډېره لويه - او ملالې ته داسې ښکاره شوه چې لکه د غه چپه د دې مور وي هغه مور چې دې يدلې نه وه - چې د هغې په سينې دې چرې لوبې نه وې کړې - دې داسې محسوسه کړه چې د غه چپې خپله غېږه خوره کړې ده او ملالې ته وائې چې اے د دنيا غمونو ځپلې لورې را څه چې زه دې له په خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غېږ کښې ځاے درکړم او ملالۍ خپل زوے په سینې پورې کلک
نیولے د غه چیچې ته ځان او سپارلو ، او د غه لویې چېچې ملا له
په خپلې غېږ کښې وا خسته او لاړه په قلاره شوه ۔ او ملا له
دَ سترې ژوند دَ ستوما نو نه دَ ټول عمر د پاره خلاصه
شوه ۔

اِنسان او انسانیّت

(اسو پیلے) ..... د دې دنیا په مخ ډېر داسې زړونه شته چې

ډېرو غمونو پکښې تنهاکې جوړې کړې دي -

ډېر داسې انسانان شته چې دَ هغوي زړونه

د ډېرو غمونو دلاسه

سوري سوري او غار غار دي -

ډېر داسې پلاران شته

چې په ژړا ژړا یې سترګې کوغالو ته پرېوتې دي -

ډېرې داسې میندې شته

چې په ژړا ژړا یې دَ سترګو تور په سپین بدل شوي دي -

ډېرې داسې تورسرې شته

چې د خپل ځوان خاوند په ناګهانې مرګ یې ځوانې دَ خاورو

سره خاورې شوې ده - چې ارمانونه یې په اورستي شویدي -

څو په ژړا د چا قسمتونه چرې نهٔ دي بدل شوي -

مړي چرې په ژړا نهٔ دي ژوندي شوي -

ارمان چې دَ ګلاب غونډې ښکلو او ښائسته ځوانې مرګانو

دَ خپلې بوډۍ مور

دَ خپلې زړهٔ چاودې مور دَ خپلې غم ځپلې مور دَ زړهٔ ننه -

د زړهٔ د تل نه راوتې فریاد اورېدے شوے
هغه فریاد چې عرش ئې په لړزان کړے وُه -
چې فرشتې ئې هم په سرو سترګو ژړولې وې
ارمان چې د ګلاب په رنګ شهیدانو څو
د پلار د سترګو نه داروان هغه سیلاب لیدے شوے کوم
سیلاب چې د سترګو په رپ کښې جهانونه غرقولے شي، کلي او
ښارونه ورانولے شي -
ارمان چې د ګلاب په رنګې
شیمه څو ، شاه زلمو څو د څپلو کونډو تورې سرو
هغه سلګۍ اورېدے شوې
چې کومې ښځکې د اورېدونکو په زړونو کښې زخمونه او
پرهرونه جوړوي -
اے د څپلې مور د سترګو توره ګلابه
تهٔ کښې د څپلې غم ژړېدلې مور فریاد نهٔ اورې
اے د څپل پلار د زړهٔ ټکوړې ګلابه -
تهٔ کښې د څپل بوډا پلار د سترګو نه روان
د رنګو رنګو اوښکو سیلاب نهٔ وینې
اے دچا تورسرې د ژوند ملګرے ګلابه تهٔ د څپلې تورسرې
د پرهر پرهر زړګي نه د زخمي زخمي زړګي نه راوتې فریاد
نهٔ اورې -
اے بے غمه ګلابه دغه سلګو څو ټول کائنات په لړزان کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه فریادونو خو عرش په لړزان کړے دے.

دغه د پلار د سترګو او ښکے خو کانړي زړونه هم اوبهٔ اوبهٔ کوي او ته......؟

تهٔ بیا هم غبر نهٔ کوې،

تهٔ بیا هم خاموشه شونډې پروت یې!

ګلا به خدائے ګواه دے چې تا خو به د پردو په سترګو کښې اوښکې نشوې لیدے.

خدائے ګواه دے چې تا به د خپلې مور په تندي کښې د خفګان ګونجې نهٔ شوې لیدے.

تهٔ به د پردو پلارانو د پاره دادو وې

تهٔ خو به د پردو تورو سرو د پاره دلاسه وې

نو بیا اوس؟

اوس ولې داسې غلے پروت یې

اوس دې ولې داسې د صبر خادر اغوستے دے؟

اے د یې غمي په خوابهٔ خوب اُودهٔ شهید! سر را پورته کړه او اوګوره چې غمونو او خفګانونو دې د مور په تندي کښې څهٔ چې په ټول مخ کښې یې کندې کیرې جوړې کړې.

ستا خو پلار خو هم ستا غم په خپل ناتوان زړهٔ پورې ځنت نیولے دے - په هر ځا ستا ګمان کوي

د هر ځا په مخ کښې ستا نقشونه لټوي

خو ګلا به!

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے بنګلیه ګلابه !

ستا دَ تندي دَ نقشونو په شان نقشونه موندل نحو ګرانه

خبره ده - نا ممکنه خبره ده .

ځکه چې ستا دَ تندي نقشونه نحو

دَ رحمت فرشتو په خپل لاس جوړ کړي وو

نو ستا پلار نحو دَ ورکي په تکل کښې دے - او په دې تکل

کښې يې دَ هر مخ جائزه واخسته هر تندي ته يې ښهٔ په

غور او کتل دَ هر انسان جائزه يې واخسته

نحو ګلابه ستا په رنګې مخ دَ بل چا نشته

نحو ګلابه ستا په رنګي تندے دبل چا نشته

ستا په رنګې نقشونه هم دَ بل چا کیدے نشي

نو ځکه زهٔ درته دا وايم چې ستا پلار به

ستا دَ تندي دَ نقشونو ارمان دَ ځان سره قبر ته یوسي -

زهٔ دا منم چې مړي چرې په ژړا نهٔ دي ژوندي شوي

کهٔ مړو دَ پلار کو نیتي ملا چرې پیده شوے

کهٔ مړو دَ مورڼ هرڼ هر زړهٔ چرې کتے شوے

کهٔ مړو ته دخپلو تور سرو خیرې ګریوان او بیرسرونه نیکاره

کیدے شوے نو دَ مور فریادونو به ګلاب وختي راژوندے کړےوُ -

دَ پلار دَ سترګونه روان دَ اوښکو سیلاب به ګلاب وختي

دَ قبر نه په راوتو مجبور کړے وے نحو ګلاب په داسې خوب

اوده شوے دے چې هغه دَ پلار دَ سترګو نه دَ اوښکو روان

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیلاب نهٔ ویني - چې هغهٔ ته د خپلې تورسرې څېرې ګرېوان او ببر سرنهٔ ښکارې - چې هغه خپلې خوږې مور له ډیوې څخه جواب هم نشي ورکولے - ارمان چې ګلاب صرف دوه خبرې د مور سره کړے وے .

چې د مورې تسلي شوے وے

چې د مور ناقلاره زړهٔ ئې لږ په قرار شوے وے

ګلابه ستا مور ستا په قبر باندې هره ورځ څهٔ ډېرې پاره روښکې نهٔ څڅوي چې کني تهٔ دې د قبر نه راپاسې او ددې د زړهٔ داورا ویجاړ کنډر کور دې بیا آباد کړې ستا مور دا هم نهٔ غواړي چې تهٔ دې بیا زړے ماڅیګر مُسکے مُسکے په کوټه را ننوځې او د مور زړهٔ دې دې بیا را تېول شي .

ګلابه ستا مور هم لکه د نورو میاندو په رنګ مور ده

ددې هم په زړهٔ کښې بس اکې یو ارمان دے

یو دا سې ارمان چې د پوره کېدو نهٔ دے

تو څهٔ او کړي د خپل زړهٔ نه مجبوره ده

د خپلو جذباتو او احساساتو نه مجبوره ده

ډېره مجبوره ده .

ځکه خو هره ورځ ستا قبر ته ناسته وي

ژړا هم کوي او فریاد هم

دُعا هم کوي او تپوس هم

چې ګلابه بچیه سر را پورته کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او مال د دواؤ، صرف د دواؤ خبرو جواب راکړه -

نو بیا اوده شه خبر دے

بیا درسره زهٔ دا لوظ کوم

چې بل تپوس به درنه نهٔ کوم

بیا به دې د خوب نه نهٔ راویښوم

پټیه صرف دومره قدر له راته اووایه

چې په کولی، د زړهٔ د سر د پاسه څونهٔ وے لګېدلے هن ؟

ته خو نږ شوے څونهٔ وے هن ؟

چې تا سلګۍ وهلې نو خپله مور دې یاده کړې وه ؟

تا دا وئیلي و وچې " وئ مورے مړ شومه "

تا نه مور زاړ شه. پټیه ! تا زما انتظار ولې نهٔ کولو

مرګ ته دې داسې تادي وه چې خپله مور هم درنه هېره وه -

په دومره اوږد سفر داسې بې تپوسه لاړې -

تا خو به د مور نه د تپوس نه بغیر بهر قدم هم نه اخستو

کلا به ! سر دا پورته کړه. پټیه

دا تمول حالونه راته په یو ساه اووایه

نو بیا خبر دے اوده شه

زهٔ درسره دا لوظ کوم چې بیا به ستا مور

ستا په قبر اوښکې نهٔ څڅوي -

زهٔ درسره دا وعده کوم چې بیا به

ستا مور ستا په آرام کښې خلل نهٔ اچوي

بیا به ستا مور د نیل خدای نه دا سوال کوي

چې ما هم تا سره ملګرې کړي - او د لته

تا سره نږدې - ستا په څو اکښې اوده شم

چې زه هم دا شم اوپه دې خوشې بیابان کښې - د مړو په دې قبرستان

کښې تا سره څو اپه څوا اوده شم - او چې دا سې اوشي، چې ما هم

خدای مړه کړي، چې زه هم تا سره په څنګ کښې ښخه شم - نو زما

زړه ته به څو مره تسلي اوشي - او ستا څوړ وور زړه به هم زما

په راتلو دا ټول غوندې شي - کنه ګلابه .... ؟

زویه ! په دې خوشې بیابان کښې - په دې تکو تورو شپو کښې

په دې سیلیو ګلي او طوفانونو کښې - په دې غرمو په دې تمرونو

کښې څو مې دا سې یو اځې پرېږدو نشي ......

رونو - څوږه رونو ! د ګلاب د ژوند دردېدلي قصه به

دا وخت نه چېږم . د هغه د پښه سرې توپ یا نه به هم دا

وخت نه اړوم - د هغه د څوانۍ صفتونه به هم نه کوم دا

خبره به هم پرېږدم چې ګلاب په خپله سینه کښې د یو انسان زړه

لرلو - یو دا سې زړه چې پکښې د هرچا د پاره د مینې محبت او همدردۍ

نه سیوا بل څه نه وو -

زه صرف دا تپوس کوم چې بیا ولې د یو پښتون د تماچې نه وتې

ګولۍ، د دغه څو اخوږي انسان په سینه کښې سرې شوې -

بیا ولې یو تش د نامې پښتون دا پاسېد و او د دې عظیم

پښتون او عظیم انسان په پاکو وینو یې خپله لمن داغدا ره کړه -

د ګلاب غوندې انسانان هم کني د داسې عمل لائق وي د ګلاب غوندې
پښتون سره هم کني څوک داسې د کوکې او نفرت نه ډک سلوک
کوي .....؟

او..... ! ډېر داسې ناپوهه پښتانه شته - ډېر داسې د
تاجې پښتانه شته چې هغوی د بد ګمانو او شکونو په خړ سېلاب
کښې لاهو شي او د ګلاب غوندې د نېکو او خواخوږو انسانانو
په وينو خېږې منګولې سرې کړي -

نه پوهېږم چې دا لا کومه پښتو ده - دا لا کوم غيرت دے - زه
خو د داسې خونړو دے اقدام ته پښتو نشم وئيلے زه خو د دغه
ظالمانو دې حرکت ته غيرت نشم وئيلے - داسې قدم خو د پښتو او پښتون
دپاره پېغور دے - دا حرکت د بُزدلۍ او بې غيرتۍ يو ژوندے
ثبوت دے - ځکه چې ګلاب انسان وُه ..... بني آدمان خو د دې
مځکې په مخ بې شمېره دي خو انسانان پکښې د شمېر دي - نو د
يو انسان وژل خو د انسانيت وژل شول -

نه پوهېږم چې دا خلق ظالمان، انسانان ولې وژني ؟
اے ناپوهو پښتنو انسانان مه وژنئ ..... انسان کوړے ډېر
په مشکله پيدا کېږي .... د يو انسان نه په لکهونو بني آدمان
قربان شه - د يو انسان نه په لکهونو بني آدمان تُوکے شه -

رونړه د دغه عظيم انسان - دا د پاک زړهٔ خاوند - دا د مينې
محبت او شرافت مجسمه ګلاب،... د تن نه څلور کاله اګاهو
يوه ورځ .... د ماښام په خړه کښې ... سترے ستومانه په تندو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تُند و قد مونو دَ ښارنه کورته دا روان وُه - داسې معلومېده
لکه چې دَ ګلاب نن کورته ډېره تادي وه - خدائے خبر چې څۀ
چل وه خو نن دَ ګلاب زړهٔ څۀ بې واره غوندې درزېده و - په
سوچونو او فکرونو کښې ورک ګلاب وے چې څومره زر چې کېدے
شي چې کورته اورسم ...... او څۀ وخت چې دَ کور کښې شهید
ته راؤرسېده و نو ...... درې دوېې ډزې اوشوې درې
ګولۍ دَ تماچې دَ شپېلۍ نه راؤوتې، او دَ ګلاب په سینه کښې
ښخې شوې ..... ګلاب راپرېوتو ...... ګلاب یو څو لتې
اوټکولې - ګلاب یو څو فریادونه اوکړل - او بیا .... بیا دَ
مور نیازبین زوئے یوه سلګۍ اووهله او د همېش دَ پاره
غلے شو - ..... کلي ته خبر لاړو - خلق په یو قو راؤچلېدل -
ټول راغلل - واړه - زاړهٔ ښځې او سړي ټول راغلل .....
په دغه ښځو کښې یوه دَ ګلاب مور هم وه - دغه مور سرتور
سر او پښې آبله پښې داسې کونتې را روانه وه لکه چې دَ ملا
تېر ئې مات شوے وي ..... او واقعي چې دَ ګلاب دَ مور دَ
ملا تیر دَ تماچې درېو ګولو درې ځاینه چپ چور کړے وهٔ ....
مور راغله - خپل نیازبین زوئے ئې چې په وینو کښې ککړ
اولید و نو ...... رونو هغه نقشه زړهٔ نشم بیانولے داسې
الفاظ زما سره نشته چې زړهٔ دَ ګلاب دَمور د لیونتوب حالت پکښې
احاطه کړم - ډېره دردناکه موقعه وه ډېره بوګنو ونکے لمحه
وه - ...... دَ ګلاب مور لکه دَ لېونو بې واره او بې اختیاره چغې

او وهلې .... لوی ژړل ماشومانو ژړل. ښځو ژړل - هرچا ژړل
...... خو په ژړا څوک چرې مړي نه دي ژوندي شوي - مور د
خپل زوئ، په وینو لړلې سر په خپل پښتون باندې ایښود لی وه -
او په ژړا کښې یې د ګلاب سره داسې خبرې کولې ..... زما ځواني
مرګه ګلابه تا خو څه جرم نه وُ کړے چې ظالمانو درله دومره
لویه سزا درکړه - تا خو چې څه لیدلي وو هغه دې په عدالت کښې
ویلي وو - چې څه دې لیدلي وو هم هغه ګواهي دې ورکړې وه - نو
د حقې وینا کنې دومره لویه سزا وي"......

رونړو! د ګلاب مور اوس هم ژوندۍ ده - د ګلاب تور سرې
خپې او د ګلاب بوډا پلار اوس هم ژوندي دي څلور کاله د ګلاب
د مرګ روشول - په څلور کاله کښې په دې کور کښې بیا د چا په شونډو
خندا نه ده راغلې، خوره نه شوه هغه ورځ شوه او دا ورځ شوه چې د ګلاب
د مور د سترګو اوښکې اوچې نشوې د پلار فریادونه او د
ګلاب د تورې سرې آهونه ساړه نه شول -

خو اے د ګلاب پاکې مورې او ښکې دې اوچې کړه - اے
د ګلاب نیا غلیه پلاره فریادونه دې په قلار کړه - او اے
د ګلاب پښتنې تورسرې آهونه دې بس کړه - ګلاب مړ نه دے
..... بنيي آدم مړ کیږي نشي خو انسان نشي مړ کیدے - ګلاب انسان
وُه - یو داسې انسان چې چا د دنیا خلقو له - د دې کلي او مالت خلقو
له د انسانیت سبق ورکړے دے - ګلاب پخپله یو مینه وه - یو
محبت وُه یو خلوص وُه، نو مینه او محبت چرې هم نه مري -

خلوص او شرافت هیڅ کله نهٔ مري .....

. بختورې دي هغه مېندې چې د ګلاب په رنګ زامن يې زيږولي دي. بختور دي هغه پلاران چې د ګلاب غوندې زامن يې لوئے کړي دي. بختورې دي هغه تورسرې چې د ګلاب غوندې د ځوبن ارمان د څښتن توب نوم ورپورې دے ..... او څکه نو زهٔ دا وايم چې ګلاب ژوندے دے. هغه به ژوندے وي تر هغه وخته پورې چې تر څو پورې د دې کلي د دې علاقې په پښتنو هم ژوندے وي. او اے شهيده ګلابه د شهادت دا لوړه مرتبه دې مبارک شه زمونږ دا ايمان دے چې تهٔ به خوا خپل خدائے په خپلو رحمتونو کښې رانغښتلې يې. نو اے خدائے بخښلیه ګلابه جنتونه دې مبارک شه.

دوه یاران

عالمه یو تر بل ځاریږئ

دنیا فاني ده مېلمانه دي صورتونه

او دنیا فاني ده د دنیا صورتونه د ساعت ګړۍ مېلمانه دي هېڅ پته نه لګي چې ساعت له څه شي ګړۍ له څه شي - هېچا ته نه ده معلومه چې زه به تر صبا پورې ژوندی یم او که نه - تر صبا پورې څه چې دا هم چا ته نه ده معلومه چې زه دا ساه، یو ځل په خوله او یا سږمو نو چې دا به بیا زما وجود ته واپس هم راشي که نه نو..... څومره بې اعتباره دے ژوند ؟ څنګه خو هوښیارانو تپه کړې ده چې

عالمه یو تر بل ځاریږئ

دنیا فاني ده مېلمانه دي صورتونه

خو را ځئ چې لږ د دنیا د حالاتو جاج واخلو، د دې خلقو اندازه لږه واخلو - را ځئ چې اوګورو چې دا د دنیا خلق تر څومره حده پورې د یو بل ته قربانیږي - څومره کسان دي چې زړونه ئې د انسان او انسانیت په مینه کښې ناقلاره دي - څومره کسان دي چې د بل په غم غمژن نه دي - او د بل سره په زړه کښې مینه محبت او همدردي لري - په سلو کښې یو کس به ګني داسې وي، په

ژړوکښې به یوکس ګنې داسې وي چې دهغه په ژړه کښې د هر چا
د پاره، د نوې انسان د پاره، صرف مینه او صرف محبت وي؟
..... زما په خیال نحو ناممکنه ده - زما په خیال نحو ناشونې ده .....
نشته دونهو زمونږ په ژړونو کښې مینه نشته، زمونږ په ژړونو
کښې همدردي نشته ..... مونږ ه دوستي کوؤ، مونږ ه تعلق ساتو،
مونږ ه ورور ولي کوؤ، نحو دد غه دوستي، دغه ورور ولی او د
دغه تعلق مزے دومره کچه وي، چې صرف "په مړ قربیږه مړ وشبږه"
لوظونو باندې او شلیږي - ددې دوستی مزے دومره کچه وي چې
په ډېره معمولي خبره هم په منځ دوه ځایه شي -

د احمد او ګلاب مثال مې په مخکښې دے، ..... د ګلاب هغه غار
غار سینه او د احمد هغه مات خټ به مې هېرنشي - او څنګه به مې
هېرشي، که ګلاب په شکل او نامه ګلاب وُه، نو احمد هم ترې څه
کم نه وُه، د احمد په ژلمي توب کښې هم د کوټې ابښودو ځاے
نه وُه ..... دا دواړه ژلمي همزولي وُو، دواړه د دوه ویشتم کال
په چوکاټ قدمونه ابښودلي وُو، دواړه دیو کلي وُو، دیو کندي
وُو، او دواړه یاران هم وُو، ..... شپه ورځ چې یوځاے ګرځیدل -
یوځاے کښېناستل او یوځاے پاسیدل وُو ..... دواړه نبه دوستان
وُو، ډېر نزدې دوستان ..... دغه ځوند و دوستانو په یو
کونتره جهګړه شوه، صرف په یو کونتره - احمد وے چې
زما په بنېره ناسته وه او ګلاب وے چې زما په بنېره ناسته
وه ..... خبرې کړ مې شوې ..... او دغه کړې خبرې کرمېدې

کرمېدې چې جهګړه ترې نه جوړه شوه، او په دغه جهګړه کښې احمد
دومره تاو واخستو چې لاړو کورته ټوپک ئې راوړو ..... او خپل
خوږ دوست، د چوتې یار، هغه چې شپه ورځې به یوځائے کېدل،
د هغه ګلاب په لړمون کښې د غوګین غبرګې ګولۍ سرې کړې او ګلاب
لکه دَ ګوډر لنډې او چورلېدو، په زمکه راپرېوتو او لکه د حلال کړې چرګ او پرېدو
.... لاړو احمد د یوې کونترې دسره خپل دوست قربان کړو .... د ګلاب مور
سرتوره راغله .... په زوړ ئے راپرېوته ..... د ګلاب خوېندې په
ډېرا اشکولا راغلې، په ګلاب راپرېوتې دَ ګلاب ماشوم زوړ دَ
دنیا د حالاتو نه ناخبره دَ ګلاب سرته ولاړ وُه - او په ماشومه خوله
ئې لالا لالا کول - ماشوم څهٔ خبر وُه چې لالا د کونترې په تش
کښې لاړو - د خپل دوست دلاسه ..... ارمان دے چې دغه وخت خو
دا مزکه چاودلے وے، ارمان دے چې دغه وخت خو دَ آسمان نه کاڼې
ورېدلے وے، خو.... نهٔ مزکه ؤ چاوده، او نهٔ دَ آسمان نه کاڼې
اوورېدل خو په چا چا به مزکه چوي - په کومه کومه واقعه به
دَ آسمان نه کاڼې ورېږي - دا کښې صرف ګلاب وُه چې خپل دوست
د زړهٔ په سر او ویشتو، نه ..... دا سې ډېر ګلابان احمدیانو د زړهٔ په
سر ویشتلي دي اوُ لا به ډېر احمدیان راپاسي او ډېر ګلابان به دَ
یوې کونترې دَ سره زاره وي، .... نو ځکه خو نهٔ مزکه چرق
چوي او نهٔ دَ آسمان نه کاڼې ورېږي .... لاړو ګلاب د دنیا نه
تېرشو،.... ځواني ئې خاورې ایرې شوه ..... مورهم ورله دَ وادهٔ هغه
جوړه راوا خسته چې کومه به ګلاب دَ وادهٔ په بیانګ اچوله .... او

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم هغه د وادهٔ کوله ګنګې یې ورته په سرکړه چې په کوچې باندې به
دهٔ دَ وادهٔ څهره تړله ..... دَ ګلاب مړے ، لکه د وادهٔ د زلمي خاوُرو
ته اوسپارلے شو ..... راځئ چې د ګلاب د غم داستان د لته پرېږدو
..... پرېږدی چې د ګلاب مور لکه د لېونو د شپې په خوب کښې ګلاب
ګلاب چغې وهي پرېږدئ چې دَ ګلاب خوېندې د ور په قبر خورې
ورې پرتې وي ..... پرېږدئ چې د ګلاب پلار د زوئے په قبر هره
ورځ د ګلونو نوې نوې څهره غوړوي اوپرېږدئ چې د ګلاب
ماشوم ورور هم د غسې د لالا لالا دېنګښت غبږوي ..... ګورو
به چې ترڅو به د ګلاب مور په خوب کښې ګلاب ګلاب چغې وهي - تر
څو به د ګلاب خوېندې د ور په قبر خورې ورې غوړېدلې وي
ترڅو به یې پلار هره ورځ دَ زوئے د قبر د پاره نوې نوې څهرې
راوړې او ترڅو به د ګلاب ماشوم ورور لالا لا کوي - د مزکې مخ سوړ
دے هر قسم زخمونه دَ وخت سره سره پخپله خو له ورولي ......
راځئ چې لږ د احمد خبر واخلو .... د قاتل احمد د چالاسونه چې د خپل
خوږ دوست په وینو لړلے شوي وو چا چې د څلورو روپو کوټ د پاره خپل
یار وژلے وُ - د غه قاتل احمد پولیس اونیوُ ......
...... لاړه مقدمه شروع شوه ، د دنیا ورځې قصه وه ، په دریمه
پېشۍ کښې احمد شېشن شو - او شېشن احمد ته د پهانسۍ فېصله
واوُروله - اوُ احمد د پهانسۍ په کوټه د ننه کړے شو .... د لویو
لویو فولادي ټمبو شاته ، کوم ځاے چې په انسان د دنیا باد هم نهٔ
لږېږي - په هغه ځان له کوټه کښې ز لمے احمد چې ایله شونډه یې شنه
شوې وه ، چې په سر یې لا د وادهٔ څهره نهٔ وه تړلې - چې لا په پالنګ

نهٔ وهٔ او درېدلے - چې په ډولۍ پسې ئې چالا آلانهٔ وې نارې کړې،
هغه احمد د پهانسۍ په کوټه کښې بنديوان شو، دَ احمد مور
هم د زوئے د ځهرې ليدو په ارمان وه، د احمد خوېندې هم دَ
زور دَ ډولۍ په طمع وې، د احمد پلار هم دَ زوئے دَ وادهٔ خوشحالي
ليدل غوښتل، خو هر څهٔ لاړل تالاترغه شول، دَ شگو کوټنۍ
دَ سترگو په رپ کښې ورانه شوې،...... احمد په ژوندونې لاړو
.... پلارئې ډېرې منډې ترړې اووهلې، اپيلونهٔ ئې اوکړل -
رحم درخواستونه ئې اوکړل، خو دَ گلاب خون احمد ته اونه بخښلے شو،
او د پهانسۍ حکم په ځائے پاتې شو، ..... تاريخ مقرر شو، چې دَ
راتلونکې مياشتې په څلورم تاريخ به احمد پهانسي کېږي - خو احمد
لا اوس هم د پهانسۍ په کوټه کښې په دې انتظار ناست وهٔ چې
اپيل به منظور شي، خو هر کله چې احمد خبر شو، نو د دنيا د ژوند
نه ئې توجه آخرت ته اوگرځېده، احمد په خپلو کړو پښېمانه
وهٔ، بې شانه ډېر پښېمانه، د هغه نه دَ گلاب ځهره د يوې لحظې
د پاره هم نهٔ هېرېده - او څنگه به هېرېده؟ ولې گلاب کښې دَ
احمد دوست نهٔ وهٔ، ..... دوست ئې وهٔ، يار ئې وهٔ، خو ..... دَ دې
باوجود هم دَ گلاب قاتل وهٔ ..... رو نو دَ پهانسۍ نه يوه ورځې
اگاهو ټول خپل خپلوان د احمد د آخري ملاقات د پاره جېل ته
لاړل .... هر چا ژړل .... هر څوک خفه وهٔ .... او احمد؟ دَ
احمد په وجود کښې ساه نهٔ وه، تک زېړ سکه کورکمان، غونډه سونډه
توره بڼيره ئې ساتلې وه، په لاس کښې ئې تسبې وې - ځومره ښکلے

ښکارېدو احمد! اوښکلې به ولې نهٔ ښکارېدو، آخر ځوان وهٔ، ځلمے وهٔ .... احمد د ټولو نه ښځښنه اوغوښته، د هرچا نه ئې بخښنه اوغوښته، او چې زغم ئې تمام شو، نو سترګې ئې پټې کړې، آواز ئې ورو شو ..... ټول خلق سرې سترګې د جېل نه راواپس شول... رونو زهٔ تاسو ته نشم وئيلے چې هغه شپه د احمد مور، پلار او نورو په کوم قيامت کښې تېره کړه ..... توبه خدايه توبه دشمن مې داسې شپې نه ساتې - نو مې مسلمان داسې اوازنه ساتې د احمد مور خو ټوله شپه سکه د لېونو ورزه خوله اسمان ته نيولې وه، دَ احمد خوېندو خو ټوله شپه آسمان په سر راخستے وهٔ، يقين اوکړئ رونړو چې په دغه شپه ټول کلي خوب نهٔ وهٔ کړے ....

خدائے خبر چې په احمد به دا شپه څنګه تېره شوې وي.. چې احمد له څهٔ وخت د جېل عمله راغلې وي، د شپې په چپه چپيا کښې، چې ټول عالم په خوا بهٔ خوب اودهٔ وهٔ، چې په دغه وخت کښې دوئې احمد د پهانسۍ تختې ته روان کړے وي، نو چې دغه وخت به د احمد څهٔ حال وهٔ، چې دغه وخت به احمد قدمونه څهٔ رنګ پورته کول، چې د پهانسۍ په تخته به څرنګ ولاړ دې - او چې څهٔ وخت د پهانسۍ تختې د کړکۍ سره مخ په ښکته تلې وي نو چې دغه وخت به احمد څهٔ وئيلې وي؟ ..... توبه خدايه توبه - يا الله توبه - يا الله اَل اولاد چې داسې ورځې نه اوساتې - نو مې مسلمان دَ داسې وخت نه اوساتې - آمين - سحر په توره خره د احمد مړے کلي ته راورسولے شو، .... څخ ئې مات وهٔ د احمد مور سور رومال دَ احمد

دمات ختې نه چاپېره کړو، زما په خیال چې دا د رومال ئې سور سا تلے وؤ، چې دَ واده د نکریزو په شپه به پرې احمد له کچه کوته تړي - دَ احمد مور هم زوے ته د واده جوړه وا غوستوله او د واده تو له او ګنګې ئې ورته په سر کړل - احمد په کټ کښې پروت وؤ - په مخ بانډې ئې دَ زلمي توب ښکښې نښانې ځرګندې ښکارېدې -

دو نهی دا احمد مور او خوېندو چې په دغه ساعت، په دغه وخت څۀ کړي دي هغه نقشه زۀ تاسو ته نشم بیا نولے - الله دې احمد او بخښي ..... زۀ منم چې هغه قاتل وه، خو دَ انسان نه په غصه کښې تل داسې حرکتونه کېږي چې بیا په پښېمانه وي - الله دې کلاب هم او بخښي ځکه چې هغه شهید وؤ،

خو اے رو نهی! اے دَ ځوانئ په مینه مستو رو نهی - اے دَ غفلت په خوب اوده رو نهی د خدا اے خاطر او کړئ چې لږ ساړه ځورئ - لږ د حوصلې نه کار اخلئ، د انسان وژتل د انسان وجل که هر څو اسان دي خو انجام ئې ډېر عبرتناک دے - د داسې عبرتناک مرګ نه دې الله تعالی هر مسلمان ساتي - دا شئ په دې خپلو زړونو کښې مینه محبت را پېدا کړئ دَ انسان سره مینه او کړئ چې خدا اے در سره مینه او کړي چې دین او دنیا دواړه موخائسته شي -

عالمه یوتوبل زادبزئ

دنیا فاني ده مېلمانۀ دي صورتونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تربُور

د زړهٔ پرهرونه کهٔ په ژړا رغېدے شوے نو ما به د اوښکو په ځاځے په وینو ژړلي وے - دَ زړهٔ زخمونه کهٔ په ژړا جوړېدے شوے نو ما به په رتهو رتهو ژړلي وُو - خو دا زما د زړهٔ زخمونه چې زهٔ يې ناقلاره کړے يم - او دا پرهرونه چې زما دَ شونډو نه يې خندا راشوکولي دي دا زخمونه او دا پرهرونه نهٔ په ژړا رغېدے شي او نهٔ په انګولا -

ترڅو پورې چې زموږ په معاشره کښې غلطه پښتو شته - ترڅو پورې چې زموږ په معاشره کښې انصاف صداقت او مينه محبت نهٔ وي را پېدا شوے - ترڅو پورې چې يو انسان بل انسان خپلې سينې ته نهٔ وي رانږدې کړے نو زموږ په معاشره کښې قلارې نهٔ شي را پېدا کېدے - سکون نشي را پېدا کېدے - اطمينان نهٔ شي را پېدا کېدے او دما غوندې حساس طبيعت خاوند به تل ناقلاره وي - تل به پرېشانه وي او تل به يې په سترګو کښې دَ غم او افسوس رنهې او ښکې ځلېږي - اے لويه خدايه دا انسان ولې داسې چې مينې شو - دَ انسان دَ زړهٔ نه هغه مينه او محبت ولې داسې او وتل - انسان ولې په حېواني خويونو کښې داسې را و نغښتے شو - انسان خو لاړو حېوان شو بلکه په

ځني موقعو کښې څو انسان د حیوانیت درجې ته هم راپرېوتو

اے لویه خدایا دا به ترکومه پورې یو انسان د بل انسان
وینې څښي - ترکومې پورې به انسان د انسان په وینو خپل
لاسونه لړي - انسان به د انسان په مرګ چاړه راکاږي ؟

اے لویه خدایا ته په خپل فضل وکرم سره انسان صحیح انسان کړې -
چې ستا په دې ښکلې او رنګینه دنیا کښې سکون او اطمینان راپیدا
شي - چې دا ښکلې دنیا چې د بد رنګ والي او ګنده والي په لور په
تُندۍ سره روانه ده چې د دې ښکلا قایمه پاتې شي - چې دا دنیا
ستا د مخلوق دپاره د دوزخ په ځائے جنت شي هغه جنت چې هرڅوا
ته پکښې خوشحالي او اطمینان وي - چې هرڅوا ته پکښې مینه او
محبت وي - داسې دنیا چې یو انسان پکښې بل انسان خپلې سینې ته
رانزدې کړي - چې انسان پکښې انسان ته د رور په سترګه اوګوري -
چې یو تربور په کښې بل تربور ته د تربور په سترګه نه بلکه د رور
په سترګه اوګوري تربور زمونږه رور دے - تربور زمونږ
دشمن نه بلکه زمونږ مټې دي - تربور زمونږ دشمن نه بلکه
زمونږ ملاتړ دے - د یو نیکه اولاد هم چرې د یو بل دشمن کېدے
شي - په وینه شریک هم د یو بل وینه تویولو ته تیارېدے شي -
خپله وینه هم څوک تویوي - د خپل رور په مرګ هم څنې څوک چاړه
راکاږي - د خپل تربور سینه هم څوک په ګولو غارغار کوي
نه ... هیڅ کله نه دا خبره عقل او دماغ ته مني چې یو رور دې
داپاسې او بل رور له دې په دې وجه په مرګ زور کړي چې معاشرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه له د ترېور نوم ورکړی دی - يو زور دې د بل زور په سينه
کښې شين کولی ځکه سړې کړې چې معاشرې دغه زور د ترېور
په کرکجن نوم ياد کړی دی خو د دې دومره دليلونو باوجود
هم د دې دومره حقيقتونو باوجود هم زمونږ په معاشره کښې
ترېور ته د دشمن په سترګو کتې شي - ولې ؟ ځکه چې ترېور زمونږ
خپل ميراث نه ګڼو - ترېور مونږ خپل سيال ګڼو - او پښتنو
هر څه زغملې شي خو خپل ميراث نه شي زغملې - هر څه برداشت
کولې شي خو خپل سيال نه شي برداشت کولې - او دا زمونږ د تنګ
نظرۍ غټ ثبوت دی - دا زمونږ د ناپوهۍ ژوندی ثبوت دی -
دا خبره د دې ثبوت دی چې زمونږ په زړونو کښې بغض دی - حسد
دی بدګماني ده - که چرې زمونږ په زړونو کښې بغض او حسد
نه وی که چرې زمونږ په زړونو کښې بدګماني نه وی نو مونږ
به ترېور ته د دشمن په سترګه نه کتل - ترېور به مونږ خپل رور خپل
خوار خوږی او خپل ملاتړ ګڼلو - خو ارمان چې مونږ د حقيقت
نه سترګې پټوو - او زمونږ د حقيقت نه دې د سترګو پټولو عمل
ډيرې خونې ورانې کړې - ډيرې تورسرې يې کونډې کړې ډير
ماشومان يې يتيمانان کړل - او خدای خبر چې نورې به څومره
خونې د کرکې او نفرت په دې تنور کښې ورتېږي - ځکه خو
ماله ژړا راځي -

د ډيرې مودې خبره نه ده - د کلونو خبره هم نه ده -
د دوو مياشتو خبره ده چې يوه ورځ چې د مازيګر نمر په زيړېدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو - چې تمرخېل ځني د تاترې د غرنه د پناه کولو د پاره په تُندی
تُندی ځني په قبلې روان وه - مارغان او کارغان په بیره ځېلو
ځېلو جالو ته په الوت وو الغاو تلغاو ئې جوړ کړے وه - د مارغانو
په دغه الغاو تلغاو کښې ملوک خان د جوارو د پټې ته د میے په لاس را ووتو-
په ځولو کښې جب جوب وه - په تندي ئې لاس کېښو تمر پرېوته
ته ئې او کتل - خدا ئے خبر چې څه چل وه نن ملوک خان د پړ
ستړے ستړے وه - په درنو قدمونو د پټې نه را ووتو - لاړو د
لختې په غاړه کښېناستو ، او دس چار اندام ئې او کړو - او هم د
جوارو په پوله ئې د ماښام د مونځ نیت او تړلو - خدا ئے خبر چې
څه چل وو نو نن ملوک خان په مونځ کښې د ځېل خدا ئے سره په
خبرو کښې داسې ورک وه چې ډېر وخت ئې وانخستو - او د مونځ نه
پس ئې یوه لنډه شان دعا او کړه ... " خدایا ایمان مې نصیب
کړې " لاس ونه ئې په مخ را ښکل او ښغ کورته را روان شو - خدا ئے
خبر چې نن د هغه کورته ولې داسې تادي ده - ولې ئې ماشوم زوے
سپغور داسې ډېر په زړه را ووربدو - لکه چې ډېره موده شوې
وي چې ځېل نیاز بین زوے ئې نه وي لیدلے - په زړه کښې ئې
د سپغور سره خبرې کولې را روان وه او چې د شهید کنډاو نه
را و وُرېدو نو ناګهانه د پودل خان د تماچې د نسلی نه سرې ګولی
کړه سې لمبې او وتې او د ملوک خان په سینه کښې یخې شوې -
ګولی یخې شوې او ملوک خان هم یخ شو - هیڅ ئې او نه وے -
چغ قاره ئې د ځولې نه او نه وته صرف دومره قدر له ئې او وے

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خدایا ایمان مې نصیب کړې"

ملوک خان ښه ځوان وه - او د غه ښه او ښکلې ځوان د پوردل خان تربور وه - تربور! چې موږ ورته د بېرې بوړ وایو - تربور چې موږ یې د دښمن کنو - د پښتو په لغت کښې تربور د دښمن دویم نوم دے - حالانکې د خدائے په تېن د انسانیت په نېز تربور دښمن نه دے ورور دے - تربور د ښې بورنه دے ملاتړ دے - تربور د یو نیکه اولاد دے او د یو نیکه وینه یې په رګونو کښې تهوپونه وهي - خو د دې د و مره نږدې تړون باوجود هم پُردل خان راپاسېده او خپل د تره زوے یې شپږ د زه اوویشتو - ولې ..... ؟ ځکه چې ملوک خان په د کره حجره کښې پوردل خان ته خبرې کړې، وې - د بده چارو یې منع کړے وه - خبرې ډېرې ښې وې خو کله ملوک خان نه وے کړے - دا خبرې که بل هرچا پوردل خان ته کړے وے نو خیر وه خو د ملوک خان دا حق نه و چې پوردل خان ته یې دا خبرې کړے وے - ځکه چې ملوک خان د پوردل خان تربور و - او د تربور خبره پوردل خان دومره په غصه کړو چې خپله غصه یې دا سې اوویسته چې د تربور په سینه کښې یې شپږ کولۍ سرې کړې -

د ملوک خان ماشوم زوے د پلار د راتلو په طمعه کله کور کله کوڅې ته تلو راتلو - نن د سپفور هم خپل پلار جورې د ډېر یاد ېده - ځکه خو یې دا سې بې صبرې کوله - خو ماشوم سپفور نه وه خبر چې د هغه پلار د تربور ولۍ د سره زار شو - تېرما سخت چې د ملوک خان مړے کورته راوړلے شو نو ماشوم سپفور د پلار لاشې

ته په کتو کتو کښې اوده شوې وه خو په خوب کښې به ئې اوچې
اوچې سلګۍ وهلې ..... جوړې دغه پاک ماشوم په خوب کښې
د پلار د مرګ ټوله ننداره لیدله له څکه خو ئې په خوب کښې ژړل -
څکه خو ئې په خوب کښې سلګۍ وهلې داسې سلګۍ چې د راویښېدو نه پس هم
په خندا بدلې نه شوې - د سپېڅلو ژوندیو سلګۍ شوې داسې
سلګۍ چې ټول عمر به د ده په ماشوموشوندو خوره وي - د
تربورولۍ سلګۍ - د کرکې او نفرت سلګۍ - د غلطې پښتو او غلط
احساس سلګۍ ... الله پاک دې په مونږ رحم اوکړي - الله پاک دې
زمونږ د زړونو نه بغض حسد او کینه اوباسي - چې دا د تربورولۍ
په ناولو جذبو کښې لټار شوې دنیا په مونږ جنت شي - آمین

وړه بابا

(اسو پلے) دنیا دغمونو کور دے - او.... واقعي چې دنیا دغمونو کور
دے، که دنیا دغمونو کور نهٔ وے نو نن به سپنو ماما داسي
لیونے سپیلنے نهٔ گرځېده، نن به سپنو ماما داسي ځیرې
گریوان نهٔ کښ ځېده، .... مال شته خو د سپنو ماما چاپې
شلېدلے دي - دولت شته خو سپنو ماما لیونے سپیلنے گرځي -
ولې؟ د ولې جواب دا دے چې دولت گورے دهر مرض دارو نهٔ دي،
دولت دهر مصیبت علاج نهٔ شي کولے - اے په دنیا مینو رونو
راشئ دَ سپنو ماما د حال نه عبرت واخلئ - اے په
دنیا پسې ایمان خرڅوونکو راشئ دَ سپنو ماما دَ قصې نه
سبق واخلئ راشئ اوگورئ چې دولت د انسان نه غم نهٔ شي اخستے -
صرف دولت انسان له خوشحالي نهٔ شي ورکولے، بعضې وخت په
شته دولت کښې هم انسان لیونے شي، په شته جایېداد کښې هم
انسان بربند شي، رخندا شي ..... زهٔ تاسو څه نګ پوهٔ کړم
رونو، زهٔ تاسو ته په کومو الفاظو کښې اووایم رونو، چې
راشئ، اے په دنیا مینو دولت ته سجدې کول پرېږدئ ....
دولت ته جنگکړې او سلامونه کول پرېږدئ - د دولت د پاره خپل
ایمان ونه مهٔ خرڅوئ، خپل آخرت مهٔ خرابوئ د دولت د پاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل ضمیر ونه مه ځوروي کوي، ځکه چې دولت هیڅ ثمین نهٔ دے، دولت هیڅ نشي کولے، دولت د انسان نه هر غم نهٔ شي اخستے، هر مصیبت تري نشي اخستے. هره خوشحالي ورله نشي ورکولے، کهٔ دولت او جایداد د ا هر څهٔ کولے شوے نو نن به ئې د سپفور ماما د زړهٔ په پرهرونو باندې مرهمونه ایښودلي وُو، نن به ئې دَ سپفور ماما د دردمنلو زړهٔ څهٔ درمان کړے وهٔ ..... څو موړه لوے غم غریب ته ورتوغاره شوے دے. انسان د پر سخت دے کني نو پکار خو دا وه چې سپفور ماما هم هغه تماچه دې خپلې کپړې ته راړولے وے، یائې د خپل زړهٔ سرته نیولے وے، چې د خپل زوے سره دے هم د توړ لحد توړ و تیږ و ته تلے وے، خو سپفور ماما نهٔ سرته تماچه رونیوه او نهٔ زړهٔ ته، ځکه چې ځان خوږ دے کنه، ..... ډیر خوږ دے. د مور پلار نه خوږ. د ښځې نه خوږ، او د اولاد نه هم خوږ، کهٔ خوږ نهٔ وے نو ...... یوه ورځ کوز ما ځیګر سپفور خان دَ پېټې سره ستړے ستومانه راغلو، ..... لا په کټ نهٔ وهٔ ناست. چې خدائے خپل زړهٔ ورته څهٔ اووے چې تیغ لاړو کوټې ته تماچه ئې راوا خسته، په کټ کښې ئې ځان ته کېښوده، او دا ئې خیال وهٔ. چې لږ دمه شي نو تماچه به صفا کوي ډیره موده اوشوه چې صفا کړې ئې نهٔ ده، هسې نه چې زنګ شي ..... سپفور خان غریب څهٔ خبر وهٔ چې ..... په دې کښې دَ سپفور ماشوم زوے شکور راغلو ..... د بابا د چهٔ دي هوښ ... د تماچه د ... ده

څه که هن؟» ..... په دې به ډزې کوو بس» ...... «لا که چې زه په ډزې او کړم» ...... نه یې چې ته لوی شې نو بیا به پرې ډزې کوې بس» «نا مالا اوس لا که زه پرې اوس ډزې کوم» ..... «درته وېم چې لوی شې نو بیا به پرې ډزې کوې» ...

«هن هن مالا اوس لا کړه»

«درته وېم چې مه کوه ورانې»

«نا زه به پرې ډزې کوم»

«نه منع کېږې؟ که ورانې کوې نو اوبه دې وهم»

او سپینګل خان تماچه راواخسته، د هغه دا خیال وه چې تشه ده او د زوی د ویرولو د پاره یې هغه ته اونیوه - او په دې کښې ډز شو، .... ماشوم پرمخې راپرېوتو او د راپرېوتو سره یې چغه کړه «وی بابا بیا به نه کوم» .... ماشوم لکه د حلال کړې چرګ په مزکه اولوغړېده، مور یې رامنډه کړه .... او سپینګل هم په وینو لت پت زوی د مزکې نه راپورته کړو، خپلې سینې ته یې رانژدې کړو، .... ماشوم په وار خطا سترګو د پلار مخ ته اوکتل، او په سترګو کښې یې پلار ته اووې چې ..... «بیا به نه کوم بابا، زما دې توبه وي بابا - بیا م چې بل ډز اونه کړې بابا» ..... او یوه سلګی یې اووهله .... او د دغه سلګی سره ماشوم شکور د پلار په غېږ کښې یخ پخ شو - مور یې په مخ راباندې کړې، د سر وېښته یې اوشوکول، جامې یې تار تار کړې - او سپینګل خپل ماشوم زوی هم هغه رنګ په سینې پورې

نیولے وہ .... حق حیران وہ چې دا څه وو او څه اوشو -
دا سې معلومېده چې لکه سپفور ځکه ماشوم زوئے په سینې پورې
نیولے دے، چې دا خپله ساه د هغهٔ په وجود کښې دا خله کړي -
سپفور دا غوښتل چې زما د زړهٔ حرکت دې بند شي خو چې د شکور
ماشوم زړهٔ بیا په ټرپو نو شي، .... سپفور غوښتل چې زما
سترګې دې پټې شي خو چې د سپفور د ښې رڼې او خوږې
خوږې سترګې بیا اوغړېږي - خو نهٔ د سپفور د زړهٔ حرکت
بند شو، او نهٔ د شکور ماشوم زړهٔ بیا په ټرپو نو سر شو.... نه
د سپفور سترګې پټې شوې، او نهٔ د شکور ښې رڼې او
خوږې خوږې سترګې بیا اوغړېدې .... سپفور شکور ښکل
کړو، په دواړه مخه ئې ښکل کړو، په دواړو سترګو ئې ښکل
کړو، .... د سپفور خوله د شکور په سرو سرو پاکو وینو
سره شوه .... دا سې ښکارېده چې لکه سپفور د شکور وینې
څښلې وي، د خپل خوږ زوئے وینې، د خپل نیاز بین زوئے وینې
.... او د لته د سپفور زغم تمام شو، حوصله ئې ختمه شوه یو
سپړه کړیکه ئې اووهله - جامې ئې او شکولې او لاړو په کوڅه
اووتو .... سپفور لیونے شو نهٔ د شکور د جنازې نه خبر شو
نهٔ د شکور قبر له راغلو، نهٔ ئې شکور لحد ته کوز کړو او نهٔ
ئې په لحد کښې د شهید او نیاز بین زوئے مخ اوکتو، سپفور ماما
چې هغه لیونے دے، نو لا خدا ئے خبر چې ترڅو پورې به لیونے وي...
په لارو کوڅو کښې به ګرځي - شلېد لے جامې سر تور سر - پښې ابله پښې

بالکل چپ خاموش، پېتې سترګې زوړند سر، لکه چې د څهٔ په تلاش
کښې وي، لکه چې څهٔ لټوي.... اوُ! سپفور ماما د څهٔ په لټون
کښې دے .... د سپفوره ماما نه شکور ورک شوے دے - ماشوم شکور،
نیازبین شکور ماشومان خو ورکېږي، تل ورکېږي - او بیا را پیدا
کېږي، .... خو اے بد قسمته سپفوره ماما، شکور به پیدا نهٔ شي.
شکور په داسې لار ورک شوے دے، چې د هغه لارې ورک شوي چرې
بیا واپس نهٔ دي راغلي، هغوي بیا نهٔ دي پیدا شوي. نو ته څهٔ
له زوړند سر او ټیټې سترګې کړې، ته ولې داسې سر وهلے بر وهلے
کړې - ترکومې پورې به کړې .... اے بد نصیبه سپفوره - اے
بد قسمته سپفوره، زهٔ څهٔ اووېم چې ته څومره بد قسمته یې.....
ستا لاسونه د خپله ماشوم زوئے په وینو لړلي شوي دي؟ تا خپل
نیازبین زوئے په غړېدلو سترګو په خپل لاس وژلے دے؟ ځکه
ته لېونے شوے؟ ځکه ته داسې سر وهلے بر وهلے کړې؟

اے روڼو! اے پښتنو روڼو! دا تاسو دومره بې احتیاطه
ولې یئ، داد وسلې سره تاسو داسې لوبې ولې کوئ - دا د وسلې نه
تاسو څهٔ جوړ کړي دي، چې هرچا به یو یو سسپار غاړې ته اچولے
وي، چې هرچا به یو یو اودلړونے په اوږه کړے وي - او هر د تماچې
او ټوپک خاوند به کوڼ کوڼ په نخرو کرځي - د شرافت معیار ګڼي
تماچه او ټوپک شو - د موتبرۍ معیار ګڼي وسله شوه،

مهٔ کوئ روڼو بې ضرورته وسله مهٔ ګرځوئ - هیڅ ضرورت نشته
چې هر څوک د ځان سره وسله ګرځوي - څومره خوښې دې ټوپکو

تماچو ورانې کړي - څومره تورسرې ئې کونډې کړې، څومره کلي
ئې دکلي کيدو نه اګاهو اوړزولي - نو اے دوسلو خاوندانو دخدائے
خاطر اوکړئ او وسلې سره لوبې مه کوئ - ځکه چې وسله د پښ
بې اعتباره څيز دے -

او اے سپفور ماما خدائے دې ستا د پې غمژپلي ژوند
خاتمه اوکړي - الله دې تاله صبر درکړي - او الله دې ستا دا
پښتوب په ځودتوب بدل کړي - د نيا د غمونو کور دے د لته
غم شته - مصيبت شته - پريشاني شته، او د دې غم - مصيبت
او پريشاني علاج نهٔ ستا دولت کولے شي او نهٔ ستا جائيداد -
په عقل ستا د رنړ علاج کړان دے - هغه چا ته په کړې ده چې -

ه

دخدائے په لوئے کرم به کښېني
په عقل کرانه ده زما دجانانه

اَحمد

(اسویلے) احمده خدائے گواه دے چې ستا په سترګو کښې د اوښکو سیلاب د انسان زړهٔ اوبهٔ اوبهٔ کړي - زهٔ څهٔ اوکړم، کهٔ دا غم دا غستووے نو ما به درنه څهٔ قدرې کم کړے وهٔ ...... کهٔ زما وس کېدے نو ما به ستا د پرهرپرهر زړهٔ له ټکور ورکړے وهٔ - ما به پرې ملهمونه او پاهې ایښودلے وے - مایه ستا د زړهٔ دا سپېرې سپېرې سرېکې لبنې قلارې کړې وې ..... خوځهٔ اوکړم .... زهٔ هیڅ نشم کولے .... ځکه هغه سوزې چې اور پرې بلېږي .... زړهٔ هغه نوکېږي چې پرهرونه پکښې جوړ شوي وي .... سترګې هغه ژړېږي چې د زړهٔ تسکین او آرام ئې چالو تلے وي .... ته څومره بد قسمته ئې احمده! ..... ستا په بد قسمتۍ خو ماله ژړا راځي ...... چې ته ژاړې نو خدائے شته چې ما ته دا خیل زړهٔ وائي چې زهٔ هم درسره په چغو چغو اوژاړم - ...... ځکه چې ستا غم زما زړهٔ هم ناقلاره کړے دے .... زما د شپې خوبونه ئې هم زمانه راشوکولي دي ..... زهٔ منم چې آفتاب ستا زوئے دے .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د زړهٔ ټکړه وه .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د اُمیدونو مرکز وهٔ، ځکه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا مشرے زوے وهٔ ..... د ټولو نه مشر ..... تا د آفتاب سره
څومره خوارئ کړې وې - څومره ښوا خون دې ورسره کړے وهٔ
..... او اوس ؟ اوس ایله ستا د اوګونه پېټې لږ سپک شوے
وهٔ ..... اوس آفتاب تا نه ستا غمونه په خپلې ما شومې څټې اخستې
وُو ..... آفتاب د پروران وهٔ کنه ؟ د پرشوخ وهٔ کنه ؟ ....
تا به د هغهٔ نه همېشه سر ټکولو کنه ؟ .... ولې بیا هم چې د کله
نه د هغهٔ ښونړه شنه شوې وه ، نو ستا دَ ملا تیں مضبوط
شوے غونډې وُو .... تا په خپلو متو کښې طاقت غونډې محسوسولو
.... ځکه چې آفتاب ستا مشرے زوے وهٔ .... او مشرے زوے دَ
مور پلار دَ ملا تیں وي ..... خو نن ستا دَ ملا تیں مات شو، نن
تهٔ بیا خپلې متې کمزورې محسوسے .... ځکه چې آفتاب ستا دَ
سترګو تور آفتاب ...... دَ وخت نه اګاهو .... تهٔ غمونو او
مصیبتونو ته یو اُخې پرېښودې .... لاړو آفتاب په ټول عمرې
خوارئ هٔ خوب اوده شو، او تا ته ئې یو نهٔ هېرېدونکے غم .... یو نهٔ
قلارېدونکے درد .... یو نه ختمېدونکے مصیبت پرېښودو ..... احمدهٔ!
ستا غم کهٔ هر څو نه هېرېدونکے دے، خو دا غم به تهٔ هېره وې .....
ستا درد کهٔ هر څو نهٔ قلارېدونکے دے، خو دا درد به تهٔ په خپل
همت او په خپلې حوصلې قلاره وې ..... تهٔ به دې غم ته غاړه
غوړې ورځې .... تهٔ به دې درد له سینه په سینه ورځې .... تهٔ انسان
ئې .... تهٔ مسلمان ئې ..... انسان دَ هر مصیبت مقابله کولے شي ....
مسلمان هرې سختئ ته غاړه بدې ..... راځه روره راځه .....

د آفتاب د قبر په خاوره روښکي مه تویوه ..... د آفتاب قبر ته ژړا
مه کوه ..... پرېږده چې دا زلمے شهید ..... پرېږده چې دا ماشوم
شهید د دنیا د لانجو نه بې غمه د جنت په رنګینو کښې د آرام او اطمینان
ژوند تیر کړي ..... دا پاسه ..... راځه ...

روښې! دا احمد زموږ د کلي - زموږ د چم کاونډیان زړے
زوړ چکے کمزورے سړے دے ..... ځو دې نرې زوړ چکي انسان له
قدرت ډیر همت ورکړے دے - په دې مانده هډوکو کښې لویه
حوصله او لوئے زغم پروت دے ..... د احمد د ژوند نور حالات به
پرېږدو - د داره واقعات او د داره حالات به نه راياده وو ..... ځو د
نن نه ځلس ورځې آګاهو د دې احمد مشرے زوئے آفتاب سحر وختي
په سائیکل سور د کورنه خوشحاله خوشحاله مدرسه سکول ته
روان شو ..... تهړله ورځې په سکول کښې سبق روو بیلو او ماسپخین
پاؤ باندې یوه بجه د سکول نه چهټي شو ..... په سائیکل سور د
کلي په لور را روان شو ..... د تېرې ورځې سبق د آفتاب مخ مړاوے
کړے وه ..... په خیل تونګ کښې کورته روان وه ..... په خیل فکس
کښې د کور په لورې روان وه ..... خدائے خبر چې دغه وخت به د آفتاب
په زړه کښې کوم خیالونه او کوم فکرونه په غورزنګ وو .....
خدائے خبر چې دغه وخت به آفتاب په زړه کښې څه کړل او څه ویل
..... خو چې د مېچنې پهاټک ته ورننو دې شو ..... چې د خپل کلي او
کور نه لا دوه میله لرې وه ..... نو مخې نه یو ټرک تک د اجل په
صورت د آفتاب مخې ته راغلو ..... او چې ماشوم آفتاب د ځان د

حاله خبرېده و خبرېدو ..... نو دغه ځونړي تهرک لکه دیو مست
ځاتهي بیا د خپلو پایو د لاندې څخړي کړے وه .... یو درز
اوشو او په دغه درز کښې یوه نرۍ غوندې کړېکه یوه زړه
بوګنوونکې غوندې کړېکه راپورته شوه .... څومره هیبت
وه په دغه کړېکه کښې څومره درد وه په دغه کړېکه کښې
..... توبه خدایه توبه ..... دغه کړېکې څو د خواوشا موجود
خلقو زړونه هم په لړزان کړل ..... خلقو را منډې کړې او
چې آفتاب له راورسېدل ..... نو ماشوم شهید په خاورو کښې
خړېږ .... په وینو کښې لیت پیت خپل خدای ته رسېدلے و
...... د ماشوم آفتاب سر د ځونړي تهرک پایو چخړي کړے
وه ...... هرچا دا نقشه اوکته هرچا دا زړه بوګنوونکې ننداره
اولیده .... د هرې سترګې نه اوښکې څڅېدې هرچا ژړل...
او آفتاب! ماشوم آفتاب د دنیا او د دنیا د اوسېدونکو د حاله
بې خبره په خاورو کښې پروت دے ښکارېده وچې لکه مسکے وه
تا به نه وے چې آفتاب مړ دے .... تا به نه وے چې آفتاب
یو بې پرواه دراپور د خپل تهرک د پایو د لاندې چخړي کړے
دے ...... پلار ته خبر لاړو چې راشه ستا آفتاب تهرک اووهلو
..... مور ته جواب لاړو چې راشه ستا د سترګو تور تانه د تول
عمر د پاره جدا شو ..... پلار پښې آبله پښې را منډې کړې
..... او مور ...... ؟ د مور په زړه تیاره راغله ..... مور بې هوشه
شوه .... مور د دغه غم برداشت نه کړے شو ... مور دغه سیږ

اواز او نهٔ زغملے شو .... مور بې هوښه، دَ ځان د حاله بې خبره
کور پرته وه، او پلار سرتور سر او پښې اېله پښې د خپل زوے
د کټو د پاره په منډه را خلاص وهٔ .... روڼو هغه نقشه د رته نشم
بیانولے - دَ انسان زړهٔ د دغه نقشې د لیدو او اورېدو توان
نهٔ لري - لاړو دَ احمد د سترګو تور د ټول عمر د پاره جدا شو...
شهیں خاورو ته او سپارلے شو.... مور د پرې و پناکانې وکړې ....
د پرې چغې او سورې ئې اووهلې - خو مړي په ژړا چرې نهٔ دي
ژوندي شوي - دَ احمد د زړهٔ د نیا ورانه شوه، د آفتاب دَ
سور د زړهٔ د نیا ویجاړه شوه .... چا ویجاړه کړه؟ .... دَ ټرک
دیو د دراېښور لږې غونډې بې احتیاطۍ ..... د ټرک د دراېښور
لږ غونډې غفلت یو کور وران کړو .... دَ یو پلار د ملا تیر ئې
مات کړو .... د یو مور دَ زړهٔ په سرکښې ئې زخم جوړ کړو....
څومره کورونه دَ ټرکونو او لارو د دراېښورانو وران کړل .... څومره
کلونه ئې اوړول ..... څومره کلي ئې د خاورو سره خاورې کړې
..... اے روڼو ولې! .... دا ولې داسې کوئ .... دا ولې دَ زړونو
آزارونه اخلئ .... دا ولې میاندې بورې کوئ پلاران ژړوئ ....
دا ولې تور سرې کنډه وئ .... دا ولې دَ تور سرو خوېږ ورانوئ...
مهٔ کوئ روڼو مهٔ کوئ - اے دَ ټرکونو او بسونو خاوندانو دَ
خدائے خاطر اوکړئ .... لږ روشئ لږ په قلار شئ - داسې په هوا
مهٔ الوځئ .... د خپلې لږې غونډې فائدې د پاره تاسو څومره
لوئے جرمونه کوئ .... داسې جرمونه چې دَ معاف کولو نهٔ دي.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے د هغې تورک خاونده چې آفتاب دې د خپل تورک د لاندې چخړې
کړے وۀ .... تۀ څۀ خبر يې چې احمد بېګاه د باران سيلۍ او
طوفان دا هيبتناکه شپه دا ده د خپل زوئے په قبر په ژړا تېره
کړې ده .... تۀ څۀ خبر يې چې د دۀ د ذړۀ نه څومره فريادونه
ختلي دي ..... تۀ نۀ يې خبر چې د دۀ د ذړۀ د تل نه را ختلو سوۀ
لوۀ فريادونو بېګاه د قبرستان سړې هم آرام ته نۀ دې پرېښودلي
..... احمد مجبور وۀ .... هغه په دې زول او طوفان کښې خپل نياز بين
آفتاب په دې لويې څو شې بيابان اديره کښې يوا ځې نۀ شو پرېښودے
..... نو ځکه څو په نيمه شپه کښې را غلے دے او د شهيد زوے په
قبر دا دے څوې وور پروت دے ..... نو اے د تورک خاونده !
را شه لږ د احمد د ذړۀ په برخه دو کښې او ګوره چې ستا لږې غوندې
بې احتياطۍ په کښې څومره پرهرونه جوړ کړې دي ..... دۀ دا
منم چې دا به د آفتاب په قسمت کښې وو - دا به د آفتاب په تقدير
کښې ليکلے شوي وو - خو اے د تورک دا پوره په دې دليل به تۀ الله کښې د
په حضور کښې د سزا نه بچ شې - نۀ تا نه به ستا د غفلت او ستا د
بې پروا هۍ تپوس کولے شي - الله تعالیٰ به تا له د خپلو کړو سزا درکوي
او اے احمده را پاسه - را ځه چې کور ته لاړ شو مړي چرې په ژړا
نۀ دي ژوندي شوي - تا له دې خدائے صبر درکړي او ستا په زخمي
زخمي ذړۀ دې الله د خپل فضل او مهربانۍ پټۍ کېږدي - آمين

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند

(اسو پلے) ده سحر شي، ماښځین شي، ماځیګر شي ماسختن شي
دَ ژوند کهړی کمېږي ناګهانه به پوره شي

او دَ ژوند کهړی کمېږي - ژوند دخپل منزل په لور په تندۍ سره روان دے .... څوک خپل منزل ته رسېدلي دي او څوک بس ور رسېدونکي دي دچا د ژوند ډیوه پخوا ګل شوې ده او دچا دَ ژوند ډیوه بس په سلګو ده ..... دَ ګل کېدو په انتظار ده ..... دَ مړ کېدو په انتظار ده ..... بس دَ باد یوه نرۍ غونډې چپه ..... دَ هوا یوه نرۍ غونډې چپه به یې ګل کړي ..... او بیا .... ؟ دې آبادۍ او ودانۍ د نیا نه به .... د غمونو مصیبتونو او تکلیفونو دَ دې دنیا نه به ..... د دې ښکلې ښائسته او رنګینې دنیا نه به .... دَ ګورستان هغه خوشې خوشیا ته ورسي.. دقبرستان هغه چُپې چُپیا ته ورسي .... دوه لاس او دوه پښې به دمتونو منونو خاورې دَ لاندې ښخ کړے شي .... او بیا .... ؟ بیا به دغه تور لحد کښې ..... بیا دَ مړو په دغه خپل خانه کښې .... نهٔ څوک دَ فریاد اورېدو شته ..... نهٔ څوک دَ ژړا دَ اورېدو شته نهٔ څوک دتسلۍ شته او نهٔ څوک د داد ګیرنې .... زوے نشته چې د فریاد سره رامنډې کړي چې ..... "وي بابا... څهٔ تکلیف دے درته - سر درله اومنډم پښې درله اومنډم" .... لور نشته چې د وی سره رامنډې

کړي چې .... د "خپر شه بابا - ولې بابا ... څه دي؟" ښځه نشته .....
مور نشته ..... خپل نشته - پردے نشته ..... یو ځان .... یو دَ لحد
توره تیپ توره تیاره او یو عمل .... عمل زمونږ د لارې مل ... عمل زمونږ
د قبر ملګرے دے .... عمل زمونږ د سختۍ او اسانۍ سبب دے .... عمل
به په مونږ د لحد سختې اسانه وي .... تور تیپ لحد به راله روڼانه کوي
عمل به راته دَ لحد نه سرې سروټکې جوړه وي .... سور تنور به راته
تړې نه جوړه وي ..... او په دغه سروټکو به مونږ تړ قبږ و
په دغه سور تنور کښې به مونږ وریتېږو ..... ډېر سخت مقام
دے روڼو ډېر سخت .... دَ دویم ژوند ابتداء ډېره سخته ده ......
دَ ابدي ژوند د شروع کېدو مقام ډېر سخت دے ..... راځئ روڼو
چې هغه سختې ځان ته آسانې کړو .... راځئ روڼو چې دَ لحد سرې سروټکې
په سرو ګلونو بدلې کړو .... راځئ چې د لحد تورې تیږې په رڼاکانو
بدلې کړو ..... راځئ .... راځئ .... اے مسلمانانو چې سم مسلمانان
شو .... راځئ چې د خپلو زړونو نه بغضونه او یاسو، او د نفض کینې
او حسد په ځائے .... د غوښې په دغه کور کښې د غوښې په دغه بوټۍ
کښې مینه راپیدا کړو .... د حسد په ځائے محبت
راپیدا کړو ..... د کینې په ځائے الفت راپیدا کړو .... هغه مینه!
چې انسان پرې د انسانیت معراج ته رسېدلے شي .... هغه مینه، چې
انسان پرې انسان خپلولے شي .... چې انسان پرې انسانیت خپلولے
شي .... هغه مینه چې د خدائے خوښه ده .... هغه مینه چې د رسول الله
صلی الله علیه وسلم خوښه ده راځئ چې د مینې په برکت د اتحول معراج ته

خپل کړو .... را ځئ چې د مینې په برکت په معاشره کښې ځان له هغه مقام را پیدا کړو .... چې د مرګ نه پس .... زموږ په جنازه باندې د ګلونو د څخرې په ځاے د انسانانو د ګکو د نېے رښے او د پاکې پاکې او د ښکلې څخرې شي .... ګلونه شي .... امېلونه شي .... د پاک ضمیر د خاوند په جنازه .... د ګلونو د امېلونو ضرورت نشته .... د میته ناک زړه د خاوند په جنازه باندې د ګلونو د څخرو ضرورت نشته ..... ځکه چې ګلونه د محبت د روښکو سیالي نشي کولے .... ګلونه د عقیدت د اوښکو سیالي نشي کولے .... ګلونه د چا مینې د اوښکو سیالي نشي کولے ... را ځئ رو ښو چې صحیح انسانان شو، چې انسانیت را باندې سر هسکے شي ..... را ځئ چې صحیح مسلمانان شو چې اسلام را باندې سر هسکے شي .... را ځئ چې سم مخلوق شو چې خداے پاک زموږ په تخلیق ویاړ اوکړي ..... دا موږ د ځان نه څه جوړ کړي دي .... دا موږ د ژوند په کوم ډګر روان يو ..... دا موږ د ګلګچونو ..... پیچمونو او کندو کپرو په کومه لار روان يو ..... موږ په نامه انسانان د انسانیت نه څومره لرې شوي يو .... موږ په نامه مسلمانان د اسلام نه څومره لرې شوي يو.... سمه لار موږ پرېښې ده .... په کند و کپرو سر يو .... ښغه لاره موږ پرېښې ده په کږو وږو روان يو..... آخر تر کومه به موږ دغسې تېکرې خورو.... تر کومه به موږ د حقیقت نه سترګې پټوو .... اے غافله انسانه .... اے ناپوهه انسانه ..... زموږ هر قدم موږ مرګ ته یو قدم ورنزدې کوي .... زموږ هر پل موږ لحد ته ورنزدې کوي .... دا منزل به آخر یوه ورځ ختم شي .... دا لار به آخر یوه ورځ اووهلے شي ..... او هر

کله چې منزل ختم شو... لاړ ختمه شوه نو بیا؟ ..... څه په وروستو هیڅ
هم نشته .... څه په شا هیڅ هم نشته .... بیا مخکښې قبرستان دے
او په دغه قبرستان کښې یوه وړه غونډۍ ښکاره په کچه کچکړې
دوه نیم ګزه مزکه یو ژور ډیر ژور .... لکه کوے لحد .... دغه زمونږ کور
دے ..... دا بنګلې موټرونه به شاته پاتې شي .... دا مزکې جائیدادونه
به شاته پاتې شي... په دغه تنګ تور لحد کښې به دولت زمونږ په کار نه
شي .... سره سپین به زمونږ پکار نه شي .... بلکه په ناجائزه ګټلے دولت
به زمونږ د پاره لړمانان شي .... د یتیم حق به راته خاماران شي .... د
مظلوم آه به راته سرې لمبې شي .... د مزدور اسوېلے به راته لوګے لوګے او تورې
تیرې شي .... نو اے انسانه .... اے مسلمانه که ځان د قبر د لړمانانو
نه په امان کول غواړې نو ناجائزه ګټه پرېږده، په شودو کښې اوبه اچول
پرېږده، ناجائز کاروبار پرېږده، ملاوټ پرېږده، غل بازاري پرېږده-
که ځان د قبر د لړمانانو مارانو نه ساتل غواړې نو یتیم ته خپل حق
واپس ورکړه .... یتیم ځان ته رانژدې کړه .... د یتیم په سر د مینې
همدردۍ او محبت لاس راکاږه .... دوئ او ویرېږئ د یتیم د ژړا نه
..... د یتیم د سترګو هره اوښکه کور دے طوفان دے ..... د یتیم د سترګو
هره اوښکه کور دے عذاب دے .... د مظلوم هر آه .... په خپله لمن
کښې سرې لمبې لري .... د مزدور هر اسوېلے به موګو دے لوګے لوګے او
ایره ایره کړي .... په دې فاني دنیا پورې زړونه مه تړئ .... په
دې نیمګړې دنیا دومره مه مئینږئ .... د مرګ خیال د زړونو نه مه
اوباسئ .... مرګ؟ .... یو حقیقت دے .... مرګ؟ .... د هر ژوندي پیله

(c) ketabton.com: The Digital Library

قسمت کښې لیکلې دے .... نو د داسې حقیقت نه سترګې پټول کښې هوښیارتیا ده؟ .... د داسې حقیقت نه بې پرواه کېدل کښې عقل‌مندي ده؟ ...... نه! دې ته هوښیارتیا نشي وئیلے - دې ته عقل‌مندي نشي وئیلے .... بلکه دا زمونږ غفلت دے .... دا زمونږ ناپوهي ده .... او د دې غفلت او دې ناپوهۍ انجام به ډېر خراب وي .... ډېر .... ډېر .... اوس هم وخت شته - اوس هم موقع شته .... اے انسانه که ته اوس هم صحیح مسلمان شوې نو مبارکه دې شه ..... اے خدایه! ته انسان په صحیح معنو کښې انسان کړې .... اے خدایه ته مسلمان په صحیح معنو کښې مسلمان کړې .... چې انسان ستا په دې دنیا کښې د ژوند په خوند پوهے شي - آمین

ه

سکر شي - ما سپنځین شي ماځیګر شي ماسختن شي
د ژوند ګهړی ګمېږي ناګهانه به پوره شي
(سمندر)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library